

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

157

புரட்டாதி 2021

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

கலாநிதி சண்முக சர்மா ஜெயப்பிரகாஷ். தேவமுகுந்தன். யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்.
உடப்பூர் வீரசொக்கன். பா.இரகுவரன். எம்.கே.முருகானந்தன். தாட்சாயணி.
சி.சிறீறங்கன். ஏ.பீர்.முகம்மது. மலரன்னை. சொங்கதிரோன். க. சட்டநாதன்.
சித்ரா சின்னராஜன். பெருமாள் சரவணகுமார். க.ஜெயசீலன். அஷ்வினி வையந்தி.
புலோலியூர் வேல்நந்தன். எழக்கவி. சோபா. குஸ்னா நவாஸ். துரை மனோகரன்

சிறுகதைகள்

- தாட்சாயணி - 05
- சி.சிற்றங்கன் - 15
- ஏ.பீர் முகம்மது - 26
- மலரன்னை - 40

கவிதைகள்

- சித்ரா சின்னராஜன் - 08
- பெருமாள் சரவணகுமார் - 17
- த.ஜெயசீலன் - 25
- அஷ்வினி வையந்தி - 26
- புலோலியூர் வேல்நந்தன் - 26
- ஈழக்கவி - 26
- சோ.ப. - 28
- ருஸ்னா நவாஸ் - 39
- துரை.மனோகரன் - 42

குறுநாவல்

- க.சட்டநாதன் - 28

உருவகக் கதை

- செங்கதிரோன் - 14

நூல் விமர்சனம்

- இ.சு.முரளிதரன் - 43
- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 44
- ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம் - 45

பேசும் இதயங்கள்

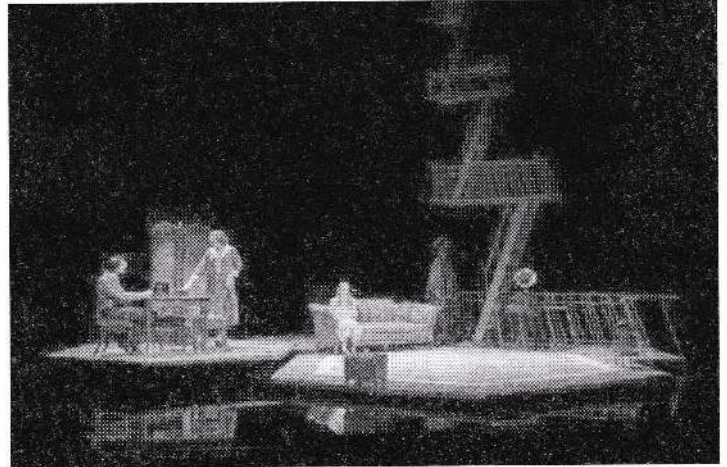
அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

கட்டுரைகள்

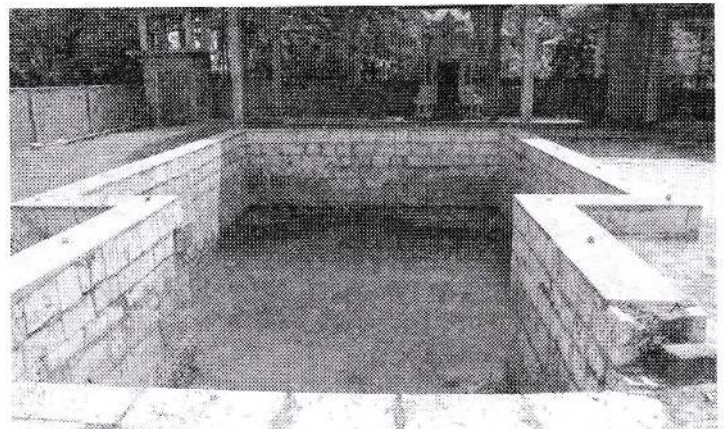
இயற்பண்புவாத அரங்கியல் போக்குகள்
கலாநிதி சண்முக சர்மா ஜெயப்பிரகாஷ் - 03

மனிதர்களின் மரணத்திற்கும் பின்னர் மற்றவர்கள்
நடந்த கொள்ளும் விதங்கள் பற்றிய
இரண்டு ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள்
தேவ முகுந்தன் - 09

நூற்றாண்டு நிறைவில் உருவகக் கதையின் பிதாமகர் சு.வே.
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் - 16

தெரிந்தும் தெரியப்படாத கவிஞர் பெரி. சோமாஸ்கந்தர்
உடப்பூர் வீரசொக்கன் - 21

வல்லிபுரக்குறிச்சி - பகுதி - 2
(தொல்லியல், வரலாறு, ஆன்மீகம், அழகியல், பண்பாட்டு
முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கிராமம்)
பா.இரகுவரன் - 33

டாக்குத்தரின் தொண்தொண்பு - 13
அம்மா வந்தாள் புதினமான கதையோடு
எம்.கே.முருகானந்தன் - 38

ஜீவநதி

2021 புரட்டாதி இதழ் - 157

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தீன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விராம்

நவீன - 100/- அண்டர்வா - 1500/-

வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றும்சட்டியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு

செறி தரும் மக்கள் என்னம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!.

- பாரதிதாசன்-

வருத்தத்திற்குரிய விடயவொன்று...

“ஜீவநதி”யின் கிரமமான வரவு பற்றி வாசகர்கள் அறிவார்கள். “ஜீவநதி” மூலம் பல இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் உருவாகி யுள்ளமையையும் உருவாகி வருகின்றமையையும் அவர்கள் அறிவார்கள். ஜீவநதியின் பலமே அதன் படைப்பாளிகளும் வாசகர்களும் தான். ஒவ்வொரு ஜீவநதி இதழும் வெளி வருகின்றபோது, அது பற்றிய செய்தியை முகநூலில் அறிந்து ஜீவநதியை வாங்கி வாசிக்கும் ஆர்வத்தை வாசகர்கள் பதிவு செய்வதைக் காணும்போது ஜீவநதியை வெளிக் கொணர்வதில் உள்ள சிரமங்களையும் கடந்து உற்சாகம் பிறக்கும்.

ஆனாலும் உயர் கல்வி கற்கின்ற ஒரு சாரார் ஜீவநதி சஞ்சிகை பற்றியோ அல்லது ஈழத்தில் வெளிவருகின்ற ஏனைய சஞ்சிகைகள் பற்றியோ அறியாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்பது கவலையைத் தருகின்றது. இவர்கள் முதுமாணிப்பட்ட நெறிகளுக்கு விண்ணப்பிக்கின்ற வேளையில்தான் அவர்களின் எழுத்தாக்கங்களுக்கும் நேர்முகப் பரீட்சைகளில் புள்ளிகள் வழங்கப்படுகின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். இதனால் குறுகிய காலப்பகுதியில் ஓரிகு கட்டுரைகளை யேனும் பிரசுரிக்க வேண்டும் என பிரயத்தனம் படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு பிரசுர களம் பற்றிக்கூடத் தெரியாது. யாரோ சொல்வதைக்கேட்டு எங்களிடம் தொடர்பு கொண்டு தங்கள் கட்டுரைகளைப் பிரசுரிக்க முடியுமா என்று கேட்டுக் கொள்கின்றார்கள். சஞ்சிகைகளின் தன்மை, அது எந்த வகையான படைப்பாக்கங்களை தாங்கி வரும் இதழ் என்பது கூடத் தெரியாது. எங்கையாவது ஓரிகு கட்டுரைகளை பிரசுரித்தால் போதும் என்ற நோக்குடன் எழுதுகிறார்கள். அண்மையில் கூட ஒரு நபர் தொலைபேசி வழி உரையாடி ஒரு கட்டுரை போட முடியுமா என கேட்டார். உரையாடலின் தொடர்ச்சியில் ஜீவநதியை இதுவரை பார்த்து இருக்கின்றீர்களா என்று கேட்டதற்கு “இல்லை” என்றும், “தனது மனைவி முதுமாணி கற்கை மேற் கொள்வதால் கட்டுரைகள் சில பிரசுரம் செய்யப்பட்டு இருக்க வேண்டும் என பேராசிரியர்கள் சொல்கிறார்கள். எனவே கட்டுரையை இதழில் பதிவு செய்ய உங்களை தொடர்பு கொள்கின்றேன்” என்றார். வாசகர்களே எமது நிலையை பார்த்தீர்களா... இந்த பரீட்சை நோக்கிய கல்வி கற்றல் இருக்கும் வரை எமது இலக்கியம் வளருமா? இப்படி பலர் என்னைத் தொடர்பு கொண்டனர், கல்விக் கட்டுரையை ஜீவநதியில் போடமுடியுமா என ஆசிரியர் ஒருவர் தொடர்பு கொண்டு கேட்டார். நான் சொன்னேன் “இது இலக்கிய இதழ், “கடல்” என ஒரு கல்வி சஞ்சிகை வருகின்றது அதற்கு கொடுக்கலாமே அதை அறிவீர்களா என கேட்டதற்கு, “இல்லை” என்ற பதில் வந்தது. மேலும் உரையாடலில் அவர் சில தினங்களில் முதுமாணி நேர்முகத்துக்கு செல்ல இருப்பதாகவும் அவசரமாக 3 நாட்களில் பிரசுரித்து தர முடியுமா எனவும், தனது நண்பரும் நேர்முகத்துக்கு வருகிறார் அவரது கட்டுரையையும் பிரசுரித்து தருகிறீர்களா எனக் கேட்டார்... இப்படியான பலரை நினைக்க வருத்தமாக இருக்கிறது. யாரை நோவது??? ஈழத்து சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் தம்மை அர்ப்பணித்து நஷ்டங்களை தாங்களே தலையில் சுமந்து சேவை நோக்குடன் தன்னார்வம் காரணமாகவே சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு வருகின்றார்கள்.

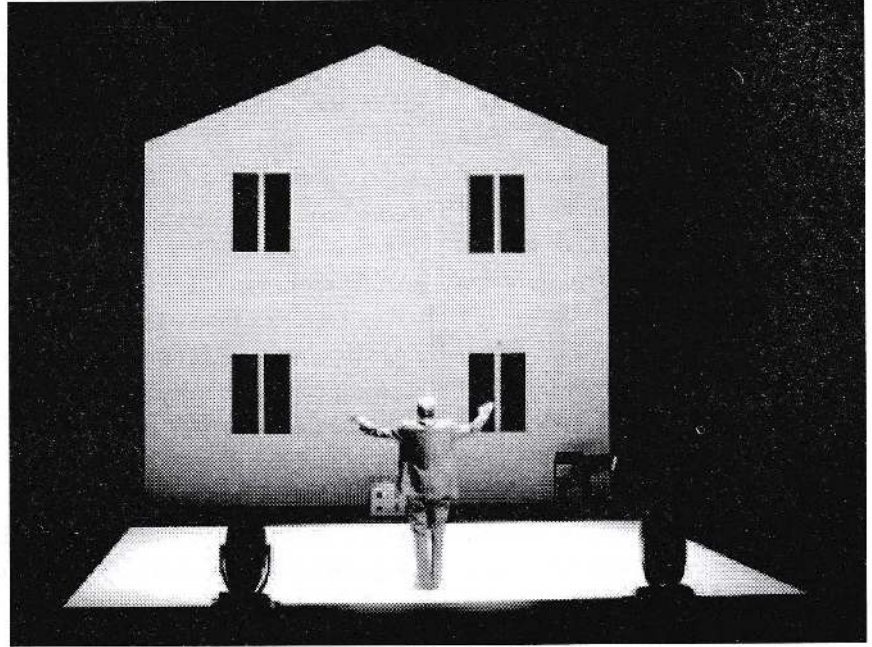
- க.பரணீதரன்

இயற்பண்பு வாத அரங்கியல் போக்குகள்

■ கலாநிதி. சண்முக சர்மா ஜெயப்பிரகாஷ்

அறிமுகம்

இயற்பண்பு வாதம் என்பதை ஆங்கிலத்தில் நெச்சுரலிசம் என்று குறிப்பிடுவர். நெச்சுரலிசம் என்னும் இயங்கியல் நவீனத்துவத்தின் தொடக்கம் மட்டுல்லாது பல்வேறு மாற்றங்களை ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மட்டுமல்லாது உலக நாடுகளிலும் ஏற்படுத்தியது. இது இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாது பல்வேறு தளங்களில் இது தன்னுடைய செயற்பாட்டைக் காட்டியது. அந்த வகையில் நாடகத்துறையில் ஆரம்பக்காலத்தில் ஏற்றவாறான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அம்மாற்றங்களில் பங்கு பற்றிய முக்கிய ஆளுமைகளது செயற்பாடு என்ன? இயற்பண்பு வாதம், எமிலி சோலா, ஆண்ட்ரே அன்டோயின், செக்கோவ், ஸ்ரெனிஸ்கா வெஸ்கி, ஹிப்போலைட் அடோல்ப் டெய்ன், சார்ள்ஸ் டாவின், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், இப்சன் போன்றோரது செயற்பாடுகள் எவ்வாறு இயற்பண்பு வாதத்தை வளர்த்துச்

சென்றது? என்பது பற்றியும் நவீன மயமாக்கலின் முதன்மையான அரங்க வடிவமுமாக அமைகின்றது இது, என்பதை குறிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இக்கட்டுரையில் இயற்பண்பு வாதம் எனும் தமிழ் பதத்திற்கு அதே பதமும், நெச்சுரலிசம் என்னும் பதமும் கட்டுரையின் இலகு கருதி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நெச்சுரலிசம் இந்தச் சொல்லானது உண்மையில் சரியான, படிக்கு நேர்மரை சமூகவியல் (Positivist Sociology) இயற்கை வரலாறு, மற்றும் அனுபவ ரீதியான விஞ்ஞான முறை என்பவற்றின் செல்வாக்கை கொண்ட 19 ஆம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பிய இயக்கத்தை குறிக்கின்றது. எனினும் தற்போது அது நாளாந்த சூழ்நிலைகளில் அடையாளம் காணக்கூடிய கதாபாத்திரங்களை பிரதிபலிக்கும் / சித்தரிக்கும், எந்த ஒரு நாடகத்திற்கும் பொருத்தமான சொல்லாக வந்து விட்டது.

சமகால வாழ்க்கையை யதார்த்தமாக பிரதி பலிப்பது இது. நடிப்பு, எழுத்து, நாடக சூழ்நிலை எல்லா வற்றிலுமே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினால் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத சமூக அனுபவங்களின் இருண்ட மூலைகளை அழுத்திக் கூறுகின்றது. அரங்க ரியலிசம் என்பது ஒன்றும் புதிதல்ல. எனினும் 1880 களில் பாரிசில் அது குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது.

எமில் பிரான்சுவா சோலா ஒரு செல்வாக்கு மிக்க பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர், நாடக ஆசிரியர், பத்திரிகையாளர், இயற்கையின் இலக்கியப் பள்ளியின் சிறந்த பயிற்சியாளர் மற்றும் இயற்பண்புவாத நாடக வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்களிப்பாளர். இயற்பண்புவாத இலக்கியப் பள்ளியின் மிக முக்கிய ஆளுமை. பிரான்சின் அரசியல் தாராள மயமாக்கலில் ஒரு முக்கிய நபர் 1901 மற்றும் 1902 ஆம் ஆண்டுகளில் இலக்கியத்திற்கான முதல் மற்றும் இரண்டாவது நோபல் பரிசுக்கு சோலா பரிந்துரைக்கப்பட்டார்.

எமில் பிரான்சுவா சோலா

Emile Zola வின்னுடைய நாவல்களே இயற்பண்பை பரப்புரை செய்கின்றதாக இருந்தது. அவரது நாவல்களே அரங்கத்தினை தர்க்க ரீதியான இயற்பண்பு வாதம்(1881) என்ற பாதைக்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்தது. இம்மாற்றம் அரங்கத்தில் நெச்சுரலிச அனுபவத்தை மீண்டும் மீண்டும் செய்வதற்கு தேவையை ஏற்படுத்தியது. நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட நாடகப் பாரம் பரியத்திலே பாதிப்புற்ற, பொழுது போக்குகளை அது ஏற்படுத்தியது.

அதேவேளை Zola இன் நாவல்களின் தழுவலாக வந்த நாடகங்களான தெராஸ் ராகின் (Therese Raquin), Nana(1881) Germinal (1888) இயற்பண்பு வாத நாடகங்களின் முக்கியமானது.

எமிலி சோலாவின் நாடகங்கள்

Therese Raquin - தெரெஸ் ராக்வின் என்பது 1868 ஆம் ஆண்டில் எமிலே சோலாவின் நாவலாகும், இது முதன்முதலில் 1867 ஆம் ஆண்டில் எல் ஆர்ட்டிஸ்ட் என்ற இலக்கிய இதழில் தொடர் வடிவத்தில் வெளியிடப்பட்டது. இது சோலாவின் மூன்றாவது நாவலாகும், ஆனால் இது முதல் புகழ் பெற்றது. சோலா இந்த நாவலை 1873 ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலில் அரங்கேற்றினார்.

Germinal - சோலாவின் தலைச்சிறந்த படைப்பாகவும், பிரெஞ்சு பாரம்பரியத்தின் மிக முக்கியமான நாவல்களில் ஒன்றாகவும் கருதப்படும் இந்த நாவல் - 1860 களில் வடக்கு பிரான்சில் நிலக்கரி தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தின் சமரசமற்ற கடுமையான

மற்றும் யதார்த்தமான கதை இது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் வெளியிடப்பட்டு மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது, மேலும் ஐந்து திரைப்பட தழுவல்கள் மற்றும் இரண்டு தொலைக்காட்சி தயாரிப்புகளை ஊக்கப்படுத்தியது.

மேற்குறிப்பட்ட நாடகங்கள் மரபு சார்ந்த நாடக வடிவங்களுடன் உடனடியாகவே சமரசம் செய்து கொள்ளப்படாமல் இணைத்தும் பார்க்கப்பட்டது. அவற்றின் விளைவாக அந்நாவல்களின் விஞ்ஞான பூர்வமான ஆய்வு நோக்கு நிலையில் மிகவும் பலவீனப் படுத்தப்பட்டு விட்டது அல்லது மலினப் படுத்தப்பட்டுவிட்டதான சிந்தனை இருந்தது.

Antoine's Theatre Libre (தேட்ரே லிப்ரே)

André Antoine ஆண்ட்ரே அன்டோயின் (1858 - 1943) ஒரு பிரெஞ்சு நடிகர், நாடக மேலாளர், திரைப்பட இயக்குனர், எழுத்தாளர் மற்றும் விமர்சகர் ஆவார், அவர் பிரான்சில் நவீன மைஸ் என் ஸ்கேனின் தந்தையாகக் கருதப்படுகிறார். இவரால் தேட்ரே லிப்ரே 1887 ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. Antoine's Theatre Libre என்பதே முதலாவது நெச்சுரலிஸ்ட் அரங்காகும். தியேட்டரின் முதன்மை குறிக்கோள், வணிக நிறுவனங்களால் முயற்சிக்கப்படாத மற்றும் தயாரிக்கப்படாத புதிய நாடகங்களை முன் வைப்பதாகும்.

Antoine's Theatre Libre அதன் தொடக்க நாடகத் தயாரிப்பாக Zola இன் சிறுகதையான Jacques Damour மேடை ஏற்றியது. ஒரு தைரியமான தொழிலாளர், இரண்டு அழகான குழந்தைகளின் தந்தை, கணவர் ஒரு அழகான மற்றும் நியாயமான மனைவி, ஜாக் ஒரு எளிய மற்றும் மகிழ்ச்சியான இருப்பை வழிநடத்தியிருக்கலாம். ஆனால் வரலாறு அவரது ஸ்டூடியோவில் வெடிக்கிறது: நகராட்சி தனது மகனை அவரிடமிருந்து பறிக்கிறது, ஆயுதங்களை எடுக்கத் தள்ளுகிறது, மற்றும் அவரது உள்நாட்டு மகிழ்ச்சியை சிதைக்கிறது. அவர் தப்பித்து பல வருடங்கள் கழித்து தனது குடும்பத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான வெறித்தனமான விருப்பத்துடன் திரும்புகிறார். ஐயோ, அவர் கண்டுபிடித்த யதார்த்தம் அவர் கற்பனை செய்ததில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. இந்த வசீகரிக்கும் சிறுகதையில், இயற்பண்பு மாஸ்டர் சோலா, சமூக பின்னணி, நேரம் மற்றும் மனநிலையை ஒருங்கிணைத்து தனது கதாபாத்திரங்களை அசாத்தியமான முறையில் அமைத்திருந்தார்.

இதனால் இக் கம்பனியானது தனது நெருக்கமான நடப்புப் பாணிக்காகவும் விபரமான நம்பகத்தன்மையான காட்சியமைப்புக்காக வெகுவாக கொண்டாடப்பட்டது. Antoine அரங்கத்தின் ஒளியை மங்கலாக்கி மேடையின் ஒளியமைப்பை பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தினார்.

இந்த நாடகத்தை மேடை ஏற்றியதனால் ரோல்ஸ் ரொய் இப்சன் Strindberg, Hauptmann முதலிய நெச்சுரலிச ஆர்வலர்களான வெளிநாட்டு நாடகவியலாளர்களை விட விஞ்சி நிற்பவராக ஆண்ட்ரே அன்டோயின் திகழ்ந்தார். இந்த Theatre Libre தன்னையொத்த சுகந்திரமான கம்பனிகளை ஐரோப்பா முழுவதும் தோற்றுவித்தது. அந்த வகையில் எழுந்த கம்பனிகளாக பின்வருவனவற்றை குறிப்பிடலாம்.

1. Freie Buhne (ஃப்ரீ போஹ்னே) 1889 ஆம் ஆண்டில் பேர்லினில் நிறுவப்பட்ட சந்தா அடிப்படையிலான நாடகக் கழகமாகும். இது 10 எழுத்தாளர்கள் மற்றும் நாடக விமர்சகர்களால் ஓட்டோ பிரம்மால் (Otto Brahm) என்பவரால் மேற்பார்வை செய்யப்பட்டதாகும்.

2. தி இன்டிபென்டன்ட் தியேட்டர் சொசைட்டி (The Independent Theatre Society) 1891 முதல் 1897 வரை லண்டனில் ஒரு சந்தா மட்டுமே கொடுப்பனவான அமைப்பாகும், இது டச்சு நாடக விமர்சகர் ஜேக்கப் கிரெய்னால் (Jacob Grein) நிறுவப்பட்டது. "வணிக மதிப்பைக் காட்டிலும் இலக்கிய மற்றும் கலைத்துவமான நாடகங்களின் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை" வழங்குவதற்காக, நவீன இயற்பண்பு வாத நாடகங்களை சமூகத்திற்கு லண்டன் மேடையில் ஐரோப்பிய நாடக ஆசிரியர்களால் தயாரித்து ஆற்றுகை செய்தது.

3. Intima Theatre - 1907 மற்றும் 1910 க்கு இடையில் பிரபல ஸ்வீடிஷ் நாடக ஆசிரியர் ஆகஸ்ட் ஸ்ட்ரின்ட்பெர்க் (August Strindberg) மற்றும் இளம் நடிகர்

André Antoine

ஆகஸ்ட் பால்க் August Falck) (1882-1938) ஆகியோரால் நிறுவப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர் தனது சொந்த நாடகங்களுக்கும் வெளி நாட்டிலிருந்து நவீன நாடகத்தின் விருந்தினர் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் மேடையைப் பயன்படுத்தினார்.

இத்தாலியில் வெரிஸ்மோ (Verismo) முக்கியமான இயற்பண்பு வாத நாடகங்கள் உருவாகக் காரணமானார். Giacosa இன் Sad Loves 1887 உம் Like The Leaves 1900 உம் Capuana இன் The Rosary 1912 உம் இவற்றில் சிலவாகும். இந்த ரியலிஸ்ட் இயக்கத்தின் பிரபலமான எழுத்தாளரான Giovanni Verga தனது சில புனைவுகளை Cavalleria 1884 She Wolf 1896 என்பன உட்பட, அரங்கத்திற்காக வெற்றிகரமாக மாற்றியமைத்தார். (தழுவுலாக.)

இதனால் Antoine தான் Zola க்கு நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதாக பல இடங்களில் பேசுகிறார். Zola இன் சொந்தத் தூண்டல் கூஉத்வேகமானது Balzac, Stendahl நாவல்களில் மட்டுமன்றி, Darwin, Taine, Comte என்போரிலும் தங்கியுள்ளது.

அகஸ்டோ காம்டே Auguste Comte (1830 - 42) பிரெஞ்சு தத்துவஞானி மற்றும் எழுத்தாளர் ஆவார், அவர் பாசிடிவிசத்தின் கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். இந்த வார்த்தையின் நவீன அர்த்தத்தில் அவர் பெரும்பாலும் அறிவியலின் முதல் தத்துவஞானியாக கருதப்படுகிறார். தனது நேர்மறை தத்துவப்பாட நெறியிலே மனித மனமானது இறையியலில் இருந்து மனோதத்துவம் (Metaphysical) நோக்கி முன் நகர்ந்து ஈற்றில் உலகைப்பற்றிய விஞ்ஞான பூர்வமான அல்லது நேர்மறை புரிதலே அடைகின்றது என்று கூறுகின்றார்.

தனது Theaese Raquin இன் இரண்டாவது பதிப்பிற்கான முன்னுரையில் Zola பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ஒரு அறுவைச்சிகிச்சை நிபுணர் ஒபரேஷன் தியட்டரில் உணர்ச்சி வசப்படாது செயற்படுவதைப் போலவே தானும் தனது கதாபாத்திரங்களின் நடத்தைக் கோலங்களை அறுவைச் சிகிச்சைக்கு உள்ளாக்குவதாகக் கூறுகின்றார்.

Hippolyte Adolphe Taine ஹிப்போலைட் அடோல்ப் டெய்ன் (1828-1893) ஒரு பிரெஞ்சு விமர்சகர் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர் ஆவார். அவர் பிரெஞ்சு இயற்பண்பு வாதத்தின் பிரதான தத்துவாதி, வரலாற்று விமர்சனத்தின் முதல் பயிற்சியாளர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.

Hippolyte உடைய “மனித நடத்தைக்கான” அதிகூடிய நிர்ணயப் பார்வையானது History Of English Literature இல் தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றது. மனிதன் சீராக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்ட ஓர் இயந்திரம். அவன் ஒரு பொறிமுறை. Taine மனித நடத்தைகளானவை இனம் (பரம்பரையாகக் காவப்படும் காரணிகள்), தூழ்நிலை (சமூக - அரசியல்), அக்கணப் பொழுது (நிகழ்காலத்தின் மீது தாக்கம் செலுத்தும் வரலாற்றுச் சக்திகள்) என்பவற்றாலேயே தீர்மானிக்கப்படும் என்று கூறினார்.

சார்ள்ஸ் டாவினின் நோக்கில், “மனித இனம் கண்ணுக்குத் தெரியாத இறைவனின் கைகளால் அல்ல, தூழலின் படிப்படியான இயைபாக்கத்தினாலேயே உருவானது, என்பதைக்கேட்டு திகைப்பில் மூழ்கியுள்ள சமூகம் இது. இச்சமூகத்திற்கு, மனித முயற்சிகள் என்ற பரப்பில் ஒழுக்கம் - தெய்வீகம் என்பவற்றை இடமாற்றியமை இன்னும் அதிர்ச்சியை அளித்தது.

Herbert Spencer ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் (1820 - 1903) ஒரு ஆங்கில தத்துவஞானி, உயிரியலாளர், மானுடவியலாளர் மற்றும் சமூகவியலாளர் ஆவார், சமூக டார்வினிசத்தின் கோட்பாட்டால் பிரபலமானவர், இதன் மூலம் உயர்ந்த உடல் சக்தி வரலாற்றை வடிவமைக்கிறது. Herbert Spencer போன்ற எழுத்தாளர்கள் சமூகமானது பலவீனம் பலம் என்பவற்றுக்கு இடையேயான போராட்டம் என்று நோக்கினார். அவர்களால் சமூகத்தின் செயற்பாட்டிற்கு கொண்டு வரப்பட்ட டார்வினியன் இயற்கை வரலாறு (Darwinian Natural History) என்ற Social Darwinism (சோஷல் டார்வினிசம்) என்பது இயற்பண்பு வாத எழுத்துக்களில் ஊடுருவி நிரம்பி நிற்கும் ஆற்றல் உடையதாகும் என்றார்.

பல இயற்பண்பு வாதிகளின் விரிவான - சுதந்திரமான சோஷலிச பார்வைகள் இருந்தபோதும் இச்சன தும் Strindberg இனதும் ஆக்கங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு அரசியல் தெளிவற்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. அதாவது, தீவிரமான தனித்துவப்போக்குக்கும் அதன் விமர்சனங்களுக்கும் இடையில் இயற்பண்பு வாத நிறுவனங்களில் இதுபோன்ற அரங்கவியல் சார்ந்த தத்துவியல் பதற்றங்கள் கணிசமான அளவில் இருந்தன. பார்வையாளரது புனைவுக்கான கற்பனைப்புலனைத் தூண்டுதல் என்பது மென்மேலும் அதிகரித்ததே ஓழிய மட்டுப்படுத்தப் படவில்லை. அதற்கேற்ற உச்சமான அரங்கவியல் புத்தாக்கங்களை உருவாக்குவதில் இயற்பண்பு வாதிகள் புகழ் பெற்றிருந்தனர். அரங்கத் திற்கே உரிய நுட்பங்களும், உருவ கிக்கும் பாரம்பரியமும், இயற்பண்பு நாடக ஆசிரியர் ஒருவரது யதார்த்தம் பற்றிய ஒரே நோக்குடைய புரிதலுடன் பலர் முரண்பட்டன. பல இயற்பண்பு நாடகங்கள் பார்வைக்கேற்ப செதுக்கப்பட்டு அது உணர்வுடன் செய்யப்படாதவிடத்தும் இருந்தன. கட்டமைப்பால் Melodrama போன்றும் அல்லது நன்கமைக்கப்பட்ட நாடகத்தின் (well made play) பாணியினாலும் அவை செதுக்கப்பட்டன. ஆயினும் அரங்கத்தின் கூட்டுப்பண்பானது தனியே ஒரு பார்வையை முன்வைத்து ஏனையவற்றின் மீது மேலாண்மை செலுத்துவதை அனுமதிப்பதில்லை.

யதார்த்தத்துக்கான அதி கரித்த கேள்விகள் (Demands), நாடகப் பிரதியினை ஒரு கட்டில் வடிவமைப்

பிலே இசைந்து வைத்திருக்க கூடிய ஒரு தனிப்பார்வையை (Single Eye) வேண்டிநின்றன. இதனால் எழுத்தாளர்கள் தாம் எதற்காக இவ்வளவு உணர்வு பூர்வமாகக் குரல் கொடுத்தனர், அதே காரணத்தினால் தயாரிப்பாளர் என்பவரால் இடம் பெயர்க்கப்பட்டனர். இயற்பண்பு வாதம் - அரங்கிற்கு வழங்கிய கொடையானது வெறுமனே அரங்கத்திற்கான இலக்கிய வகை மட்டுமன்று. தயாரிப்பாளர் என்ற வடிவமும் ஆகும்.

இயற்பண்பு வாதிகளின் கால கட்டத்து பெரும்பாலான வெற்றிகரமான நாடகங்களில் தரம் குறையாத பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலின் வெளிப்பாடுகளுக்கும் (Undiluted) குறியீட்டு வாதத்திற்கும் (Symbolism) இடையே ஒரு முறுகல் நிலை இருந்து வந்தது. அதனால் அது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பிய கலா சாரத்தின் பொருள் முதல்வாதத்திற்கும், இலட்சிய வாதத்திற்கும் இடையிலான போராட்டம் நிலவியது. இப்பணின் உரைநடை நாடகங்களில், உருவகங்களும், காட்சிகளும் நிறைந்த யதார்த்தக் கூறுகள் உட்படுத்தப்படுகின்றன.

An Enemy Of The People (1883)

இல் Dr.Stockmann தெற்கு நோர்வேயில் ஒரு சிறிய நகரத்தில் சமீபத்தில் திறக்கப்பட்ட ஸ்பாவின் மருத்துவ அதிகாரி. நகரின் பிரபலமான "ஸ்பா"க்கள் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளதை கண்டறிகின்றார். இது குறித்து அவர் வெளிப்படுத்த முயல்கையில், இதுவும் தான் எதிர்நோக்கும் முனிசிபல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஒத்ததே என அவ தானிக்கின்றார். எனினும் இவற்றிக் கிடையேயான நெருக்கம் - ஒற்றுமை சமூகவியல் ரீதியானது மட்டுமன்றி கலாபூர்வமானதுமோ? என்ற சந்தேகமும் இருக்கின்றது. இப்பணின் அனைத்து வேலைகளிலும் உருவகம், பகுத்தறிவு பங்கினை விஞ்சுவதாகவே உள்ளது.

கோஸ்ட்ஸ் என்பது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஒழுக்கநெறியைப் பற்றிய மோசமான வர்ணனையாகும். மதம், வெணரல் நோய், தூண்டுதல் மற்றும் கருணைக்

கொலை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய அதன் பொருள் காரணமாக, இது உடனடியாக வலுவான சர்ச்சையையும் எதிர்மறையான விமர்சனத்தையும் உருவாக்கியது. Ghosts அநாதை இல்லத்தில் ஏற்படும் தீ என்பதுதான் அடிப்படை இந்நாடகம்.

The Wild Duck திவைல்ட்டுக் 1884 வெளிவந்த இப்பணின் நாடகம். சோகமான வகையின் முதல்நவீன தலைசிறந்த படைப்பாக இது கருதப்படுகிறது.

Rosmersholm (1887) ரோஸ்மரின் மனைவி பீட்டா தற்கொலை செய்து ஒரு வருடம் கழித்து இந்த நாடகம் திறக்கப்படுகிறது. ரெபேக்கா முன்பு பீட்டாவின் நண்பராக ரோஸ்மர்ஷோலம் என்ற குடும்ப வீட்டிற்கு குடிபெயர்ந்தார், அவள் இன்னும் அங்கேயே வசிக்கிறாள். அவளும் ரோஸ்மரும் காதலிக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது, ஆனால் நாடகம் முழுவதும் அவர்களது உறவு முற்றிலும் சாதாரணமானது என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

Little Eyolf லிட்டில் ஐயோல்ட்ஸ் (1895) உடைய செயல்களை மர்மமான முறையில் பீதிக்கு உள்ளாக்கும் பாலியல் குற்றவுணர்வு போன்றவை.

செக்கோவ்

நெசரலிஸ்ட் பரிசோதனை முயற்சிகளில் இன்னுமொரு அணுகுமுறையை செக்கோவ் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார். Strindberg இனது உளவியல் நிலைகள், மற்றும் இப்பண Zola இன் அரசியல் வேட்கைகள் என்பவற்றுக்குப் பதிலாக, செக்கோவ் ஒரு விதமான பற்றற்ற சாந்தத்துடன் எழுதினார். இந்தப் பற்றற்ற தன்மை நாடகத்தின் செய்கையுடனும் /செயற்பாடுகளுடனும் பின்னணியாக இருந்தது.

Three Sisters (1901) இலும் The Cherry Orchard இலும் காணப்படும் புதிரான அதிகாரப் பூர்வ வெற்றுத்தன்மை ஆங்கில அரங்கத்தினால் பொலவாட் நகைச்சுவை என ஒதுக்கப்பட்டன. அதே நேரம் சோவியத் காரரினால் புரட்சிக் கான கட்டியம் கூறலாக கருதப்பட்டன. செக்கோவின் நாடகங்கள் முரண் தன்மை கொண்டவையாகவும் இருந்தன. அவ்வாறே சில சமயங்களில் இருண்மைத் தன்மையாக சில சமயங்களில் பரந்துபட்ட நகைச்சுவை தொனியுடையதாக இருக்கும். அவரது கூட்டுத் தயாரிப்பாளர்களான Stanislavsky என்பவர் மோஸ்கோ ஆர் தியட்டரில் மிக விஸ்தாரமான இயற்பண்பு நாடகச்சுழலை அவர்களுக்கு உருவாக்கிக் கொடுத்தார். Stanislavsky இன் செல்வாக்கு மிக்க நடிப்புக் கோட்பாடுகள் நடிக்கரின் கைத்திரத்தை உலகளாவிலானதாக இட்டுச் செல்லும் போக்கைக் கொண்டது. அது அரசியல் மற்றும் விமர்சனப் பங்கினை விட இயற்பண்பு என்பதன் தனிப்பட்ட தோற்றத்தை கொண்டதாக நடுத்தர மக்களுக்கு மிகவும் பொருந்துவதாக இருந்தது. இயற்பண்பு வாத அரங்கிலே எப்போதுமே வலிமையானதாக இருந்தது.

The Father 1887 Creditors 1889 முதலிய நாடகங்களில் ஏனையோரைப் பற்றிய உண்மைகளை திறந்து காட்டுதல் என்ற செயல் திட்டத்தினால் கதாநாயகர்களின் மனங்கள் பிளவுபட்டிருந்தன.

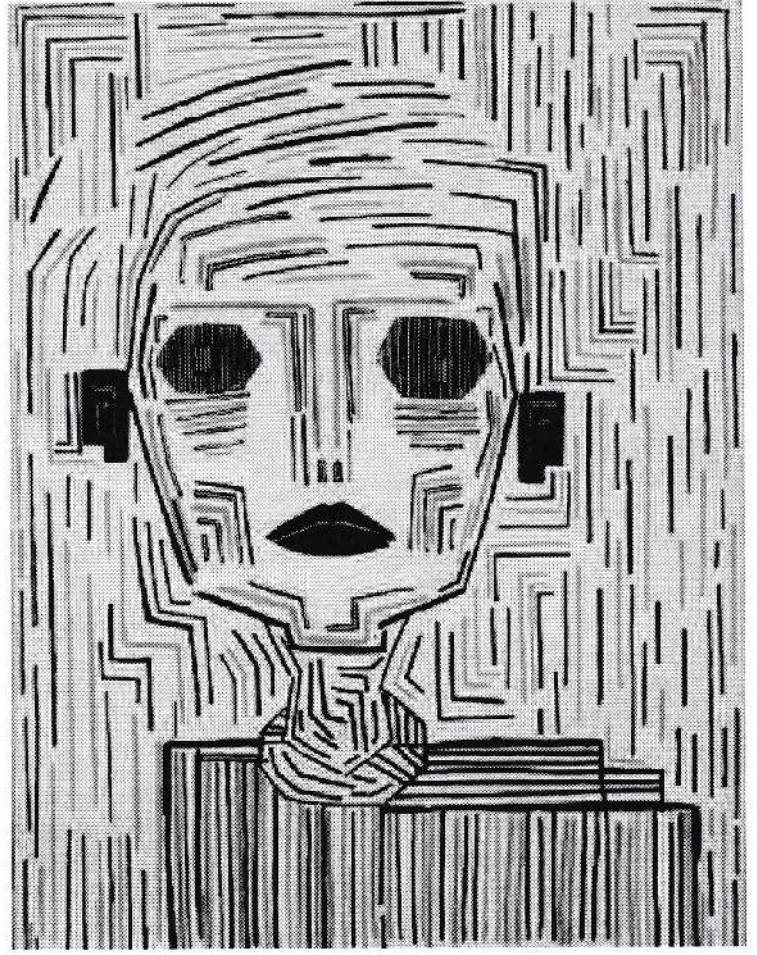
இயற்பண்பு வாதம் ஒப்பீட்டளவில் குறுகிய மலர்ச்சி காலமாக இருந்த போதும் 20 நூற்றாண்டின் அரங்கானது அதன் முரண்பாடுகளை களைவது குறித்தே அதிகமாகச் செயல்பட்டது.

இயற்பண்பு வாதம் என்பது அவரது வேலையில் குறுகிய காலப் பகுதியையொற்றி இருந்தது.

A Dream Play (1907) To Damascus (1898 - 1904) The Ghost Sonata (1908) ஸ்வீடிஷ் நாடக ஆசிரியர் ஆகஸ்ட் ஸ்ட்ரிண்ட்பெர்க்கினால் எழுதப்பட்ட நாடகங்கள். இந்நாடகங்கள் குறியீட்டு வாதத்திற்கும் வெளிப்பாட்டு வாதத்திற்கும் நேரடியாக இட்டுச் செல்வதாகவே இருந்தது. பாரிஸ் நகரின் சிம்போலிஸ் Symbolist அரங்குகள் 1890 களில் இயற்பண்பு வாதக் கடமைப்பட்டனவாகவே இருந்தன. அவ்வாறே அவை தமது ஒவ்வொரு கொள்கைகளில் இருந்து விலகிச் சென்றன. எனினும் சர்ச்சைகள், புதுமைகள், கொள்கை, விளக்க அறிக்கை என்ற தொடர் விடயங்களின் பின்பு இயற்பண்பு வாதம் என்பது ஒரு முக்கியமான சோதனை அரங்காகும். நவீனத்துவத்தின் முதலாவது அரங்கமாக அது உருவாகியுள்ளது.

நட்சத்திரங்களாய் ஔளிரும் வகுப்பறை

■ தாட்சாயணி

சூரிய பலகையில் பளிச்சென்ற இலக்கங்கள் மின்னின. சுந்தரி ரீச்சரின் முகத்தில் கனிவான சிவந்த சிரிப்பு ரீச்சரின் குங்குமத்தின் அடர்த்தியை விட அதிகமாக அப்பியிருந்தது. வெள்ளை வெளேரென்ற சீருடைகளோடு வாங்குகளில் அமர்ந்திருந்த பிள்ளைகளுக்கிடையில் கபிலன் அமர்ந்திருந்தான். என்றுமில்லாதவாறு அவனது சீருடை செம்மண் படியாத தூய வெண்மையாய்ப் பளிச்சிட்டது. அந்த வகுப்பறையில் நட்சத்திரங்கள் மினுங்கிக் கொண்டிருப்பதாக சுந்தரி ரீச்சர் சொன்னா. கபிலன் தன்னை ஒரு நட்சத்திரமாக எண்ணிக் கொண்டான். தன்னி லிருந்து ஔளி வெளிவருவதாக நினைத்த போதே, அவனது மனம் இறுக்கத்திலிருந்து தளர ஆரம்பித்தது. மிக இலகுவாக அவன் தன்னை உணர ஆரம்பித்தான். கணக்கின் புதிர்களுல்லாம் மள, மளவென்று விடுபட ஆரம்பித்தன.

எல்லோருக்கும் முதலாவதாக ரீச்சர் கொடுத்த கணக்கை செய்து முடித்து விட்டுக் கையை உயர்த்தி “செய்திட்டன் ரீச்சர்” என்று குரல் கொடுத்தான் கபிலன்.

“பள்ளிக்கூடமும் இல்லை ஒண்டு மில்லை, எந்த ரீச்சரை நீயிப்ப கூப்பிடுறாய்?” என்று அம்மாவின் குரல் கேட்ட போது தான் பாயில் புரண்டு கொண்டிருந்தது அவனுக்கு உறைத்தது. ஒலைக் கூரையின் பொத்தல்களுக்குள்ளால் இறங்கிய வெயில் உடலைத் தழுவி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஔளியாலான நட்சத்திரமாய்த் தன்னை உணர்ந்ததற்கு இந்த வெயில் தான் காரணம் என உணர்ந்த போது அவனுக்குச்சலிப்பாக இருந்தது.

பள்ளிக்கூடங்கள் நடக்காமல் போய் கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷம் ஆகிறது. சீருடைகள் எல்லாம் போட்டது போட்ட படி கிடக்கிறது. வசதியுள்ள பிள்ளைகள் எல்லாம் இப்போது “சூம்” வகுப்பில் படிக்கிறார்களாம். இவனுக்கு “சூம்” வகுப்பென்றால் என்னவென்றே தெரியவில்லை. அதிலே தானும் படிக்க வேண்டு மென்று ஆசைப்பட்டு இவன் அம்மாவிடம் அடம் பிடித்தான். அம்மா தெரிந்தவர்களிடம் விசாரித்து விட்டு வந்து அதுக்கு ‘ஐ போன்’ இல்லாட்டி ‘லப் டொப்’ வேணுமாம்” என்று கையை விரித்தான். இவன் மேலதிகமாக விசாரித்ததில் ‘ரப்’ இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்கிறார்கள். அப்பாவிடம் ‘நொக்கியா’ போன் தான் இருந்தது. அவர் குடிக்காமல் ஒழுங்காகக் குடும்பம் நடத்தி யிருந்தாலே இவனுக்கு ஒரு ‘ஐ போன்’ வாங்கித் தரக் கூடிய நிலை இருந்திருக்கும். அவராவது ‘ஐ போன்’ வாங்கித் தருவதாவது. புத்தகப்பை, கொப்பிகள் வாங்குவதற்கே ஒரு சதம் தராத மனுஷன்.

வகுப்பில் கூடப் படித்தவர்களின் வீடுகளில் வித்தியாச மான வகைகளில் அலைபேசிகள் இருந்தன. ஆசிரியர்களிடமும் விதவிதமாய் இருந்தன.

“சித்திட போனிலை நான் பாகுபலி பாத்தேன்” என்பான் கிரிஷ்.

“அப்பிள் போன் தான் அப்பா வச்சிருக்கிறார்... உங்கட அப்பாட்ட எந்த போன்...? சுபிதா கேட்பாள். இவன் ‘நொக்கியா...’ என்பான். அவள் ஒரு குறுஞ்சிரிப்பைக் கீழு தட்டிற்குள் மறைத்துக் கொள்வாள்.

“எங்கட வீட்டையும், ‘ரச்’ போன் இருக்கே” என்று மஞ்ச எங்கிருந்தோ குரல் கொடுப்பான்.

“எனக்கு அம்மா தன்னை போனைத் தந்தவ, அதிலை ஒரு

ஒப்பீடு இருக்கு. நான் என்ன சொன்னாலும், அதை அந்த போன் திருப்பிச் சொல்லும், கிளிப்பிள்ளை மாதிரி..." வினி சொல்லி விட்டுக் கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரிப்பாள். சில நாட்களில் அந்த அலைபேசியை வகுப்பிற்கு கொண்டும் வந்தாள். நான்கைந்து பிள்ளைகளுக்கு நடுவில் ஒரு இளவரசி போல நின்று, தான் அபிநயம் பிடித்துச் சொல்லும் வார்த்தைகள் மீள் ஒலிப்பதைக் காட்டிக் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் அந்த அலைபேசியைக் கொண்டு வரும் நாட்களில் கூடப் படிப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும், "நான் ஒருக்கால், நான் ஒருக்கால்..." என்று முண்டியடித்துக் கொண்டு அவளுடைய அலைபேசிக்கு முன் நின்று தாங்கள் நினைத்ததைச் சொல்லி அது மீள் சொல்லுவதை ரசித்துத் திரும்பி நாள் முழுக்க ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

"நானும் ஒருக்கால்..." கபிலன் எட்டிக் கிட்டப் போவான்.

வினி இவனைக் கண்டதும்,

"அம்மா பேசப் போறா, போன் பழுதாயிடு மெண்டு..." என்று சொல்லிக் கொண்டே பூனை மயிர் போலும் மென்சிவப்பு நிறப் பஞ்சுப் பேர்சுக்குள் அலைபேசியைப் புதைத்துப் புத்தகப் பைக்குள் பத்திரப்படுத்துவாள்.

இவனுக்குள் எப்போதும் ஒரு தீராத ஏக்கம் தன்னுடைய குரலைப் பிரதிபலித்துக் கேட்க முடியவில்லையே என்று.

நெற்று சுந்தரி ரீச்சர் ஆள் அனுப்பி இவனை வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டிருந்தாள்.

"இந்த வருஷம் ஸ்கொலர்ஷிப் பால் பண்ணினாத் தான் உதவிப் பணம் எடுத்துப் படிக்கலாம். நல்ல பள்ளிக்கு கூடத்திலை சேரலாம். வகுப்பைத் தவற விட்டுடாதையடா..., கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள் நல்லாப் படிக்கோணும்..."

இவன் வகுப்பில் கெட்டிக்காரப் பையனாய்த் தான் இருந்தான். சுந்தரி ரீச்சர் சொல்லித் தரும் எல்லாவற்றையும் "லபக்"கென்று பற்றிக் கொள்வான். ஆனால், இந்த முறை வகுப்புகளெல்லாம் அரைகுறையில் நின்று விட்டன.

பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக ஆசையாயிருந்தும் போக முடியவில்லை. இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் போய்ப் படிப்பதென்பது சாத்தியமில்லை என்று தான் சுந்தரி ரீச்சர் சொன்னா. இவனைப் போலிருந்த இன்னும் இரண்டு பிள்ளைகளை எப்படியோ வேறு இருவரோடு சேர்த்து "கூம்" வகுப்பில் இணைத்திருப்பதாகச் சொன்னா. எஞ்சியிருந்தது இவன்தான். இவன் இருக்கு மிடத்தையும் இவனது வகுப்பு நண்பர்களின் இருப்பிடங்களையும் தொகுத்துப் பார்த்து விட்டு இவனைக் கிரீஷ் வீட்டுக்குப் போய் "கூம்" வகுப்பில் சேரச் சொன்னா.

கிரீஷ் என்ன சொல்வானோ என்று இவனுக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. ரீச்சர் தான் கிரீஷின் அப்பா, அம்மாவிடம் கதைப்பதாகவும் இவனை கிரீஷ் வீட்டுக்குப் போகும் படியும் சொல்லியிருந்தாள்.

கபிலன் மளமளவென்று காலை அலுவல் களைக் கவனித்து அம்மா கொடுத்த பிட்டினைச் சீனி

போட்டுப் பிசைந்து உண்டு விட்டுக் கொப்பியைத் தேடத் தொடங்கினான்.

"எங்கையம்மா, என்றை கொப்பி புத்தகங்கள்?" அவனது உதடுகள் கூம்பி ஒரு விம்மலுக்குத் தயாராகின.

"அம்மா இஞ்ச இல்லை..." குழாயடியிலிருந்து நிம்மியின் குரல் வந்தது.

நிம்மி சுஜாவைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய சின்னக் கைகள் நீரை அள்ளி வார்த்து சுஜாவின் உடம்பில் ஊற்றின.

சுஜா குளிர், குளிர் வெறும் உடம்போடு நின்று திமிறிக் கொண்டிருந்தாள்.

காலை வெயிலில் நீர்த்துளிகள் மின்னி, மின்னி ஒளிர்ந்தன.

குழாயடியில் பெரிய வெண்தேமா மரம் பூத்துச் சொரிந்திருந்தது.

ஒரு பெரிய தேமாப் பூவை சுஜா கைகளில் இடுக்கிப் பிடித்திருந்தாள். அந்தப் பூவை வைத்துத் தான் நிம்மி சுஜாவைக் குழாயடிக்கு இழுத்து வந்திருக்க வேண்டும்.

இவ்வளவு நாட்களாகத் தூக்கிப் படிக்காத கொப்பி எங்கே போயிருக்கும்?

நிம்மி கிழித்துக் கப்பல் செய்திருப்பாளோ...? அல்லது சுஜா தான் கிழித்து விட்டாளோ...? அம்மா அடுப்புக்கு எரிக்க எடுத்திருக்கலாம். இல்லாவிட்டால், அப்பா தான் சாராயத்துக்கு "சைட்டிஷ்" சுற்றிக் கொண்டு போயிருப்பாரோ...?

கபிலனுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. இந்த வீட்டில் படிக்கும் குழல் இல்லை.

ஸ்கொலர்ஷிப் வகுப்புக்கென்று எல்லாரும் பிரத்தியேகமாய் வகுப்பெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவனுடைய வீட்டில் அதை பற்றி ஒருவருக்கும் எந்த ஒரு சிரத்தையும் இல்லை.

"நீ தானப்பன் படிச்ச இந்தக் குடும்பத்தை உருப் படியாக கொண்டு வரோணும்..." என்று அடிக்கொரு தரம் வாஞ்சையோடு அரவணைக்கும் அம்மாவால் கூட இவனுக்கொரு படிக்கிற குழலை ஏற்படுத்தித் தர முடிந்ததில்லை.

அப்பாவென்றால் எப்போதும் குடித்துத் தள்ளாடியபடிதான் வருவார். தான் உழைப்பதில்லை என்கிறதைத் தாண்டி இவர்களுக்காக அம்மா உழைத்துக் கொண்டு வருகின்ற காசைக் கூட உறிஞ்சி எடுத்து விடுவார்.

"என்றை கொப்பி, பேனை ஒண்டையும் காணேல்லை. இனி நான் படிப்பெல்லாததையும் விட்டிட்டு அம்மாவோடே கூலி வேலைக்குப் போக வேண்டியது தான்..." முணுமுணுத்தபடியே அழத் தொடங்கினான்.

"கொஞ்சம் பொறு அண்ணா, நான் வந்து எடுத்துத் தாறன்"

நிம்மி பெரிய மனுஷித் தோரணையில் உள்ளே வந்தாள்.

நைந்து போன துவாய் ஒன்றினால் சுஜாக்குட்டியைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்து உள்ளே கிடந்த பாயில் இருத்தினாள். அரைவாசிக்கு மேல் தீர்ந்து போயிருந்த

பேபி பவுடர் டப்பாவைச் சுழற்றி சுஜாக்குட்டியின் நெஞ்சிலும், முகத்திலும் கொட்டிப் பூச சுஜா சிரிக்க ஆரம்பித்தது. "அன்...னா, அன் னா..." என இவனைப் பார்த்துத் தன் அரிசிப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தது. குளித்துக் குபுகுபுவென்ற பவுடர் வாசத்தோடிருந்த சுஜாக்குட்டியைத் தூக்கிக் கொள்ள மனசு அவாவிற்று. ஆனால் காலைப் பொழுதின் முதிர்வு இவனது வகுப்பை நினைவூட்டி இதற்கெல்லாம் அவகாசம் இல்லை என்றது.

உள்ளேயிருந்து நிம்மி இவனது கொப்பி, புத்தகங்களோடு வந்தான்.

"சுஜாக் குட்டி விளையாடேக்க புத்தகத்தைக் கிழிக்கப் பாத்துது. அது தான் நான் எல்லாப் புத்தகத்தையும் எடுத்து ஒளிச்சு வச்சனான்."

அம்மாவை விடப் பொறுப்புக் கூடியவளாய் நிம்மி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

இவனுக்கு உயிரே வந்தது போலிருந்தது.

ஏதோ ஒரு நிறுவனத்தால் வழங்கப்பட்ட கொப்பிகளும், புத்தகப்பைகளும் தானே இதுவரைக்கும் இவர்களையும் மற்ற மாணவர்களோடு சரி சமனாய் வைத்திருந்தன.

"செல்லக் குட்டி..." பவுடர் அப்பி மெதுமெது வென்றிருந்த சுஜாக் குட்டியின் கன்னத்தைக் கிள்ளி விட்டு அவன் தெருவுக்கு ஓடி வந்தான். கிரிஷ் வீட்டில் தொடர்பு போகும் "சூம்" வகுப்பைப் பற்றிய கனவுகளில் திளைத்தவாறே பாடிக்கொண்டு நடந்தான்.

எப்படியும் ரீச்சர் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு கிரிஷுக்கு முதல் பதில் சொல்ல வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான்.

கிரிஷ் வீட்டில் அவன் நுழைந்த போது அவனது சித்தி, பூக்கன்றுகளுக்குப் பாத்தி வெட்டிக் கொண்டு நின்றா.

இவன் முற்றத்தில் தயங்கினான்.

"என்னடா, மிலாந்திக் கொண்டு,... உள்ளே வாவான்ரா..." என்ற சித்தி,

"கிரிஷ், கபிலன் வந்திருக்கிறான், வந்து கூட்டிக் கொண்டு போ.." எனக் குரல் கொடுத்தா.

உள்ளிருந்து கிரிஷும், பிரின்சியும் ஓடி வந்தார்கள்.

கிரிஷுக்கு இவனைக் கண்டதும் ஒரே புளுகமாய்ப் போனது.

"அப்பாடா..., தனிய அந்த "சூம்" வகுப்பிலை குந்தியிருக்கிறதை விட, நீயும் வந்தால் நல்ல பம்பலா இருக்கும்..." அவன் குதூகலமாய்க் கபிலனை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனான்.

வீட்டினுள் ஜன்னல்களிலும், கதவுகளிலும் நுரை போன்ற மண் நிறத் திரைச் சீலைகள் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

அதெல்லாம் சித்தியின் வேலை எனக் கிரிஷ் சொன்னான்.

அப்படி ஒரு சித்தி இருந்தால் எவ்வளவு நல்லதெனக் கபிலனுக்குத் தோன்றியது.

ஒரு ஸ்டூலுக்கு மேல் அலைபேசியை இயங்க வைத்து விட்டு முன்னாலிருந்த சோபாவில் இருவரும் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

மெத்தென்று உள்ளடங்கிய சோபாவின் மீது

எழுந்து, எழுந்து அமர வேண்டும் போலிருந்தது. ஒவ்வொரு தடவை அந்தக் குஷன் அழுங்கும் போதும் இவனுக்குப் பேராணந்தமாயிருந்தது.

சுஜாக் குட்டியும், நிம்மியும் இதில் இருந்து எழுப்பினால்,

எவ்வளவு குதூகலிப்பார்கள் என எண்ணிக் கொண்டான்.

இன்னொரு சோபாவில் இருந்தபடி பிரின்சி படம் போட்ட சித்திரக் கதைப் புத்தகமொன்றை வைத்து எழுத்துக் கூட்டி வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வண்ண வண்ணமாய்ப் படங்கள். நிம்மிக்கு எப்போதேனும் இப்படி ஒரு புத்தகம் வாசிக்கக் கிடைக்குமா எனும் ஏக்கம் இவனைப் பற்றிக் கொண்டது.

எப்படியாவது ஸ்கொலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணி விட்டால், உதவிப்பணம் கிடைக்குமென சுந்தரி ரீச்சர் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அப்படி உதவிப்பணம் கிடைத்தால், இப்படி ஒரு வண்ணக் கதைப் புத்தகத்தை நிம்மிக்கும், சுஜாவுக்கும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டான்.

"என்னடா, இன்னும் வகுப்புத் தொடங்கில்லையே" என்று கேட்டுக் கொண்டு சித்தி உள்ளே வந்தா.

"அது சித்தியின் அலைபேசி" எனக் கிரிஷ் சொல்லியிருந்தான்.

இவனுக்குச் சித்தி மீது அபரிதமான மரியாதை எழுந்தது.

"விளையாடாமப் படியுங்கோடா..." சித்தி உள்ளே போனா.

கிரிஷ் ஏதோ பெரிய சாதனை செய்தது போல் அலைபேசியின் தொடுதிரையில் விரல்களால் அழுத்தி உள் நுழைந்தான்.

"இப்பிடித்த தான் பாஸ் வேர்ட் குடுக்கிறது.."

"இப்பிடித்தான் உள்ளே போறது..." அவன் ஒன்றொன்றாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

"அங்கை பார், மாதவன் வந்திட்டான்..."

"சதீசம் இருக்கிறான்..."

"உமா, இன்னும் வரேல்லை..." ஒன்றொன்றாய் கிரிஷ் சொல்லிக் கொண்டிருக்க கபிலன் அதிசயித்துப் போயிருந்தான்.

எப்படி அவர்கள் வந்திருப்பது இவனுக்குத் தெரிகிறது என நினைத்தான்.

கிரிஷ் இவனுக்காக பங்காளர்கள் பக்கத்தைத் திறந்து காட்டினான்.

ஒவ்வொருவர் பெயரும் தெரிந்து மெல்லிய ஒளிப் புள்ளிகள் நட்சத்திரங்களாய் ஜொலித்தன.

"டேய், கிரிஷ்..." என சதீஷின் குரல் கேட்டது.

அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் கதைத்துக் கொள்வதைக் கபிலன் பிரமிப்போடு பார்த்தான்.

"எல்லாரும் வந்திட்டீங்களோ...?" திடுமென சுந்தரி ரீச்சரின் முகம் திரையில் வந்தது.

"ரீச்சர், இண்டைக்கு கபிலன் வந்திருக்கிறான்..."

"ஓ... கபிலனோ, எங்கை பாப்பம்...?"

கிரிஷ் கமெராவை "ஓன்" பண்ணி கபிலனைக் காண்பித்தான்.

"கபிலன், கபிலன்..." எல்லாக் குரல்களும் ஆர்ப்பரித்தன.

“சரி, எல்லாரும் வந்தாச்சு தானை, கபிலன் வடிவாய் படிக்கோணும் என்ன...”

சுந்தரி ரீச்சரின் உருவம் மட்டும் இப்போது தொடுதிரையில் தெரிந்தது.

“எல்லாரும் உங்கட சவுண்டை மியூட் பண்ணுங்கோ...” சுந்தரி ரீச்சர் சொல்ல “மியூட் பண்ணியாச்சு” என்று சிரித்தான் கிரிஷ்.

அவன் என்ன செய்தான் என்பது கபிலனுக்குப் புரியவில்லை.

சுந்தரி ரீச்சரின் கணக்குகள் தொடர அவற்றைக் கொப்பியில் எழுதி விடை கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் கபிலன்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

சித்தி உள்ளேயிருந்து வெளிக்கிட்ட படி வெளியே வந்தா.

“நான் மார்கெட்டுக்குப் போயிட்டு வாறன், சத்தமில்லாமல் படிக்க வேணும் என்ன...”

சுந்தரி ரீச்சர் கணக்குகளை விளங்கப் படுத்திக் கொண்டிருக்க கிரிஷ் இவனை சுரண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இவ்வளவு நாள் விட்ட பாடங்களை எப்படி மீட்பதென்று தெரியாமல் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான் கபிலன்.

“ரீச்சர் நீங்கள் சொல்லுற இந்தக் கணக்கு எனக்கு விளங்கேல்லை...”

கபிலன் சொன்னது ரீச்சருக்குக் கேட்கவில்லை.

கிரிஷ் “அன்மியூட்” பண்ணாமல் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சித்தியின் பைக் மறையும் வரை காத்திருந்த பிரின்சி ஓடிப் போய்ப் பந்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

“அண்ணா, சித்தி போயிட்டா....”

கிரிஷ் பட்டென்று எழும்பி வந்து இவனை இழுத்தான்.

“வாடா... சித்தி போயிட்டா... விளையாடலாம்.”

“கிளாஸ் நடக்குதெல்லோ...”

“கிளாஸ் தன்ரை பாட்டிலை நடக்கும்...”

பிரின்சியும், கிரிஷும் ஆளையாள் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

“எனக்கு ஒண்டும் விளங்குதில்லை, நான் படிக்க வேணும்...”

“அப்ப நீர் வீட்ட போய்ப் படியும்...” கிரிஷ் போனைத் தூக்கினான்.

“இல்லை, இல்லை நான் விளையாட வாறன்” இவன் சடுதியாக ஒத்துக் கொண்டான்.

கிரிஷ் வெற்றிச் சிரிப்போடு பந்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

சுந்தரி ரீச்சரின் குரல் காதிற்குள் இடறி, இடறி வீழ்ந்தது.

காற்றிலாடிய திரைச்சீலை ஒரு கணம் அலைபேசியின் தொடுதிரையைத் தழுவி விலகியது.

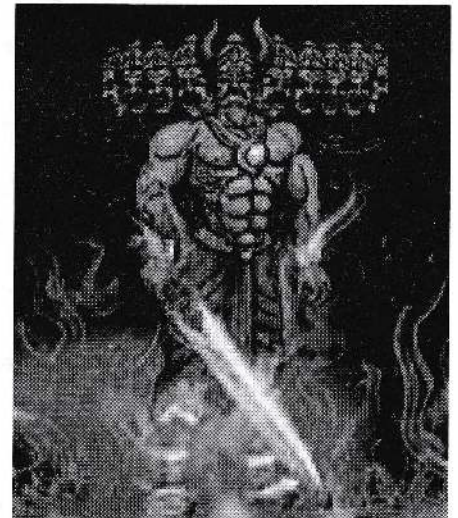
சங்குகள் முழங்கட்டும்!
மணியோசை கேட்கட்டும்!
வெண்பூவிகள் பூட்டிய
அழகிய பொற்தேரில்
அழைத்து வாருங்கள்!
வால்மீகி முனிவரை
இராவணன் ஓர் சைவனென்று
சத்தியப் பிராமணம்
செய்து கொள்ள.

பொன்னும் பொருளும்
வாரி வழங்குங்கள்!
பொன்னடையும்
உத்தரியமும்
அணிகலன்களும்
உபசாரப் பொருட்களாய்
உபகாரம் செய்யுங்கள்!
கம்பனின் படைப்பாளுமைச்
சிறப்பை மெச்சி
பொற்குடை நிழலில்
அழைத்து வாருங்கள்!
“சங்கரன் கொடுத்த வாளும்”
என்பதன் கருத்தியல்
இராவணன்
ஓர் சிவபக்தன் என்று
சாட்சியம் அளிக்க.

கனவில் எமது வரலாறு

கண்டிய நடனம் ஆட்டும்!
யானைகள் பவனி வரட்டும்!
மகாவம்சத்தின் பிதாமகர்
சங்கைக்குரிய மகாநாமதேரரை
பல்லக்கில் சுமந்து வாருங்கள்!
மன்னன் எல்லாளன்
ஓர் சைவத்தமிழன் என்ற
சாசனம் எழுதிவைக்க.

பொன்னடையும்
பொற்கிழியும் வழங்குங்கள்!
மங்கள வாத்தியம் இசையுங்கள்!
மகளிர் ஆரத்தி எடுங்கள்!
வையா பாடல் எழுதிய
வையாபுரிய ஐயர் அவர்களை
முத்துக்குடை நிழலில்
அழைத்து வாருங்கள்!
யாழ்ப்பாண இராச்சியம்
ஓர் தமிழ் அரசு என்பதை
உறுதிப்படுத்த

-சித்ரா சின்னராஜன்-

மனிதர்களின் மரணத்திற்குப் பின்னர் மற்றவர்கள் நடந்து கொள்ளும் விதங்கள் பற்றிய இரண்டு ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

■ தேவமுகந்தன் ■

தமிழில் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளராகவும் விமர்சகராகவும் அறியப்படும் க. நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் சிறுகதையென்பது ஒரு நிகழ்ச்சியாகவோ, உள்போராட்டமாகவோ அமையலாம் எனக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் பிரபல சிறுகதை எழுத்தாளர் புதுமைப் பித்தன் சிறுகதையென்பது வாழ்வின் சாளரம் எனவும் சிறுகதையானது தொடக்கம், மையச் சம்பவம், அதன் வளர்ச்சி அல்லது வீழ்ச்சி ஆகிய மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டமைந்தது எனவும் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் இந்த வரைவிலக்கணங்களுக்கு பொருந்தாத சிறுகதைகளும் காணப்படலாம்.

க. நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் குறிப்பிடும் “சிறுகதையென்பது ஒரு நிகழ்ச்சியாக” அமையும் பல சிறுகதைகள் ஈழத்தில் காணப்படுகின்றன. அந்த வகையில் ஒருவரின் மரணத்தின் பின்னர் மற்றவர்கள் நடந்து கொள்ளும் விதங்களை தமது கருப்பொருளாகக் கொண்டமைந்த ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிலவற்றை நோக்குவதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

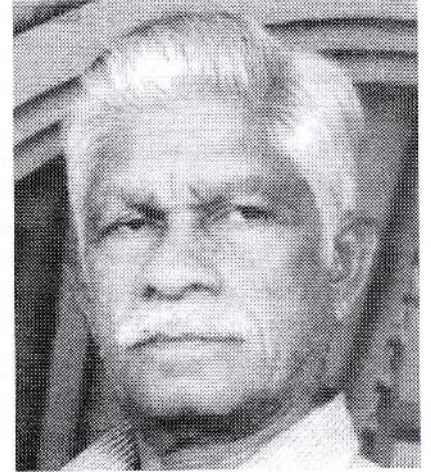

மனிதர்களின் மரணத்திற்குப் பின்னர் மற்றவர்கள் நடந்து கொள்ளும் விதங்கள் தொடர்பாக சில தமிழ்ச் சிறுகதைகள் ஈழத்தில் காணப்படுகின்றன. தாட்சாயணி, க. சட்டநாதன், தாமரைச்செல்வி, தேவமுகந்தன், நந்தினி சேவியர், டானியல் அன்ரனி, கலைவாதி கலீல் போன்றோர் இவ்வாறான சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளனர். எனினும் வேறுசிலரும் இவ்வாறான கதைகளை எழுதியிருக்கக்கூடும்.

தாட்சாயணியின் “ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்” என்ற சிறுகதையானது பெண் போராளி ஒருவர் இறந்ததன் பின்னர் பாதுகாப்புக் கெடுபிடிகளால் அவரின் உறவினர்களால் தமது துக்கத்தை அழுகையாக வெளிப்படுத்த முடியாத அவலத்தைச் சித்திரிக்கின்றது. போராளியான தனது பேர்த்தி இறந்ததை அறிந்த வயோதிபமாத் இராணுவத்துக்குப் பயந்து தனது அழுகையை கலர்ப்பட்டு அடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் நிலவுகின்றது. சில நாட்களில் அயல் வீட்டில் நடைபெறும் வேறொரு மரணச் சடங்கிற்குச் செல்லும் அந்த வயோதிபமாத் தனது பேர்த்தியை நினைத்து குழறி அழுகிறான். இவ்வாறே அந்தப் போராளியின் சிறிய தந்தையும் அயல் வீட்டில் நடைபெறும் மரணச் சடங்கில் தனது பெறாமகளை நினைத்து அழுகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியாகிய சஞ்சீவிப் பத்திரிகையில் பிரசுரமான இக்கதை 2001 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக மாணவரால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட “மண்ணின் மலர்கள்” என்ற தொகுப்பிலும் தாட்சாயணியின் “ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்” என்ற

பெயரில் அமைந்த தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் யாழ்ப்பாண நகரமும் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வன்னிப் பிரதேசமும் காணப்பட்ட இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி தசாப்தத்தின் பின்னரைப் பகுதில் வடபுலத்தின் நிலமையை இச்சிறுகதை கலாபூர்வமாக பிரதிபலிக்கின்றது.

க. சட்டநாதனின் “அந்த மரணமும் அவர்களும்” என்ற சிறுகதையானது நோயாளியான தமது மனைவி இறந்தவுடன் மனிதனொருவரின் நடத்தைகளை சித்திரிக்கின்றது. யதார்த்தத்திற்கு முரணான வகையில் காணப்படும் இக்கதையில் இறந்தவரின் கணவன் மனைவியின் தங்கையுடன் உடலுறவு கொள்வதாக கதை அமைகின்றது. பின்னர் அந்த மனிதன் வேறு பெண்களை தேடிச் செல்கிறான். இறுதியில் மனைவியின் மரணச் சடங்கில்தான் இனித்திருமணம் செய்யவுள்ள பெண்ணுடன் சென்று கலந்து கொள்கிறான். மல்லிகையில் (ஜனவரி, 2006) பிரசுரமான இக்கதையானது பின்னர் வெளியான சட்டநாதனின்

சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

தாமரைச்செல்வி எழுதிய “அழுவதற்கு நேர மில்லை” என்ற சிறுகதை தினக்குரல் பத்திரிகையில் 1997 இல் பிரசுரமாகி பின்னர் இதே பெயரில் 2002 ஆம் ஆண்டு வெளியான அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பில் முதலாவது கதையாக இடம்பெற்றுள்ளது. இராணுவ நடவடிக்கைகள் காரணமாக பரந்தனை விட்டு வெளியேறி கிளிநொச்சியில் உள்ள ஸ்கந்தபுரம் என்ற கிராமத்தில் குடும்பமொன்று வாழ்கின்றது. நோய், வறுமை என்பன அவர்களை பீடிக்கின்றது. இளம் குடும்பத் தலைவியான வேணி நோயால் முன்னிரவு நேரத்தில் இறக்கிறாள். இறப்புச் செய்தியை உறவினர்களிடம் சொல்லி அனுப்ப வேறு ஆட்கள் இல்லாத நிலையில் குடும்பத் தலைவனே அதற்குச் செல்கிறான். மரணச் சடங்கினை நடத்துவதற்கு பணத்தினை நண்பனொருவரிடம் கேட்டு அவரிடம் இருந்த 1000 பணத்தைக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனபோது தனது மகளுக்கு காய்ச்சல் அதிகமாகி விட, அவளை மருத்துவரிடம் கூட்டிச் சென்று சேலைன் ஏற்றுவிக்கிறான். அதற்கான பணத்தினை மரணச் சடங்கிற்காக கடனாகப் பெற்ற பணத்திலேயே செலுத்துகிறான். மறுநாள் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் தனது மனைவியின் உடலை தகனம் செய்கிறான். அத்தினத்தில் இடம்பெறும் பாரிய ஷெல்வீச்சுக்களால் அவனது அயலவர்கள் பலர் இடம்பெயர் அவர்களுடன் சேர்ந்து இவனது குடும்பமும் இடம்பெயர்ந்து செல்கின்றது. அகதி வாழ்வின் அவலங்களை இக்கதை படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

தேவமுருந்தன் எழுதிய “கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி” என்ற சிறுகதையானது 2008 ஆம் ஆண்டு தினக்குரல் பத்திரிகையிலும் பின்னர் இதே தலைப்பில் வெளியான அவரது சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. கொழும்பின் புறநகர்ப் பகுதியான கல்கிசையில் தங்கியிருக்கும் பல்கலைக்கழக மாணவனான பிரதான பாத்திரத்திற்கு வெளிநாட்டில் வசிக்கும் தந்தை போராளியான சகோதரன் இறந்த செய்தியை தொலைபேசியில் கூறுகிறார். அடுத்த நாள் அவனது வீதியில் நடைபெறுவிருக்கும் இராணுவ வீரர்களின் மரணச் சடங்கிற்கு செல்ல வேண்டுமென அழுகையினூடு பிரதான பாத்திரம் எண்ணுகிறது. சிங்களவர், தமிழர் என்ற பேதமின்றி யுத்த அவலம் எல்லோர் மீதும் கவிழ்ந்திருப்பதை எவ்விதப் பாசாங்கும் இன்றி இக்கதை யதார்த்தமாகச் சொல்கின்றதென இக்கதையைப் பற்றி பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

நந்தினி சேவியரின் “எதிர்வு” என்ற சிறுகதையானது திருகோணமலையிலிருந்து 2003, 2004 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியான “சுட்டும் விழி” என்ற காலாண்டு சஞ்சிகையில் 2003 ஆம் ஆண்டு முதலில் பிரசுரமாகி பின்னர் அவரது “நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தனது மனைவியின் தந்தையின் இறுதிச் சடங்கினை கத்தோலிக்க மத முறைப்படி நடத்துவதற்கு தாங்கள் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்துவரும் ஊரில் பிரதான பாத்திரம்

முயல்கின்றான். இதற்காக அவன் மிகுந்த பிரயத்தனம் பட்டு கருமங்களைச் செய்கின்றான். பிறந்து சில மாதங்களையான தனது மகனுக்காக வாங்கிய நகையினை விற்று மரண வீட்டுக் கருமங்களுக்காக செலவளிக்கிறான். எனினும் யுத்த மேகம் தூழ்ந்திருந்த இக்கிராமத்திற்கு அருகே விமானக்குண்டுவிச்சு நிகழ்ந்த தால் மரணச் சடங்கை உரிய முறையில் தேவாலயத்தில் நடத்தி இறந்தவரது உடலை சவக்காலையில் அடக்கம் செய்ய முடியாத நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. இதனால் பிரதான பாத்திரம் மரண வீட்டில் எஞ்சியிருந்த மனிதர்களோடு சேர்ந்து மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் இறந்த தனது மாமனாரின் உடலை ஊரில் இருந்த சவுக்கு மரக் காட்டுக்குள் அடக்கம் செய்கிறான். பல ஆண்டுகளின் பின்னர் “அவன் கொடியுனிஸ்காரன் அதுதான் மாமனைச் சவுக்குமரக் காட்டுக்குள்ள தாட்டுப் போட்டான்” என்று தனது உறவுகள் தன்னைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வதாக செய்தி அறிந்த பிரதான பாத்திரம் மனதுக்குள்ளும் வாய்விட்டும் சிரிக்கிறான். யுத்த கால அவலத்தினை இக்கதை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

டானியல் அன்ரனி “ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்” கலைவாதி கலீல் “மையித்துக்கள் துயில் கின்றன” ஆகிய சிறுகதைகளில் மரணித்தவர்களின் உடல்களை உரிய முறையில் அடக்கம் செய்வதற்கு மத ஸ்தாபனங்களால் ஏற்படுத்தப்படும் தடைகளையும் இத்தடைகளைத் தாண்டி உடல்கள் அடக்கம் செய்யப் படுவதையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளன.

இரண்டு சிறுகதைகள்

மனிதர்கள் இறந்ததன் பின்னர் அவர்களது உறவுகள், நண்பர்களின் நடத்தைகள் பற்றிய சில சிறுகதைகளைப் பற்றி மேலே சுருக்கமாகப் பார்த்தோம். எனினும் ஒத்த தன்மையுடைய கதைக் கருக்களை கொண்ட கதைகளான

அ. டானியல் அன்ரனியின் “ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்”

ஆ. கலைவாதி கலீலின் “மையித்துக்கள் துயில்கின்றன”

என்பவற்றை ஒப்பிடுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அ. டானியல் அன்ரனியின் 'ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்'

யாழ்ப்பாணம் நாவாந்துறையைச் சேர்ந்த டானியல் அன்ரனி தனது 47 வயதில் நோய் காரணமாக மறைந்தார். இவர் தனது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வலை என்ற தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளதோடு எட்டு இதழ்கள் வரை “சமர்” என்ற சிற்றிதழினையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

டானியல் அன்ரனியின் “ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்” என்ற சிறுகதையானது மல்லிகை இதழில் 1982 ஆம் ஆண்டிலும் பின்னர் 1987 இல் வெளியான இவரது “வலை” தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. கத்தோலிக்க மக்கள் வாழும் கடலோரக் கிராமத்தை பின்னணியாக கொண்டமைந்த இக்கதையில் சிறுவனான சின்னவன்

பிரதான பாத்திரமாக அமைகின்றான். முன்னர் கடந்தொழில் புரிந்து பின்னர் நோயாளியாக படுத்த படுக்கையில் கிடக்கும் சின்னவனது தந்தை ஒருநாள் இறந்து விடுகிறார். இறந்தவர் உழைத்தபோது அவரது உழைப்பில் கோவிலுக்கு தீர்வையாக செலுத்த வேண்டிய பணத்தை தினமும் கழித்த சம்மாட்டி தொம்மையார் அதனை கோவிலுக்குச் செலுத்தாமல் மரணச் சடங்கில் தேவாலயப் பங்கு சுவாமி கலந்து செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வரவில்லை. சுவாமி வர மாட்டார் என்ற தகவலை கோவில் சங்கிடுதாம் கூறுகிறார். இதனால் சுவாமி வந்து செய்ய வேண்டிய கருமங்கள் நிறைவேற்றுப்படாமல் இருக்கத்தக்கதாக மரண வீட்டில் நின்ற இளையவர்கள் சடலத்தை அடக்கம் செய்வதற்காக தூக்கிச் செல்கின்றனர்.

ஆ. கலைவாதி கலீலின் 'மையித்துக்கள் துயில்கின்றன'

மன்னாரை பிறப்பிடமாகவும் பாணந்துறையை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட கலைவாதி கலீலின் அவர்கள் எழுத்தாளர், ஓவியர், கவிஞர், ஒலிபரப்பாளர், விமர்சகர், நடிகர் என பலபரிமாணங் கொண்டவர். இவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதை "மையித்துக்கள் துயில்கின்றன". யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 1989, 1990 காலப்பகுதியில் வெளியான "திசை" என்ற வாராந்தப் பத்திரிகை 1989 ஆம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்று அப்பத்திரிகையில் பிரசுரமானது.

இலங்கையின் மன்னார்ப் பிரதேசத்திலுள்ள முஸ்லிம் கிராமமான மன்னார்க்குடியிருப்பைக் களமாகக் கொண்டமைந்த சிறுகதை "மையித்துக்கள் துயில்கின்றன". இக்கதையில் ஷர்மினா என்ற யுவதி பிரதான பாத்திரமாக அமைகிறாள். தேங்காய்க் கடையில் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த ஷர்மினாவின் தந்தை சகாப்தீன் திடீரென இறக்கிறார். இஸ்லாமியர்களின் முறைப்படி உடல் துடு ஆறுவதற்கு முன்னதாக சடலத்தை அடக்கம் செய்வதற்கான அலுவல்கள் நடைபெறுகின்றன. இந்த அலுவல்கள் நிறைவுபெற்று சடலத்தை மையவாடிக்கு கொண்டு செல்வதற்காக தூக்குவதற்கு ஆயத்தமான வேளையில் ஊர் மரைக்காயர் வந்து இறந்தவர் பள்ளிவாசலுக்கு செலுத்த வேண்டிய பணத்தில் பாக்கியுள்ளதாகவும் பாக்கித் தொகையை செலுத்தாமல் மையத்தை அடக்கம் செய்ய கொண்டு செல்வது ஊர் வழமைக்கு மாறானது எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதற்கு ஷர்மினா எதிர்ப்புச் தெரிவித்து வாதாடுகிறாள். ஆனால் மரைக்காயர் மற்றவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு அந்த வீட்டில் இருந்து வெளியேறுகிறார். ஷர்மினாவும் அவளது சகோதரிகளும் சகோதரர்களும் சேர்ந்து சடலத்தை அடக்கம் செய்வதற்கான மையவாடியை நோக்கித் தூக்கிச் செல்கின்றனர்.

ஒப்பீடு

டானியல் அன்ரனியின் "ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்" என்ற சிறுகதை 1982 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் வெளியான மல்லிகை இதழில் முதலிலும்

பின்னர் 1987 ஆம் வெளியான அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் பிரசுரமானது. எனவே கலைவாதி கலீலின் "மையித்துக்கள் துயில்கின்றன" என்ற கதையானது டானியல் அன்ரனியின் சிறுகதை பிரசுரிக்கப்பட்டு ஏழு வருடங்களுக்கு பின்னர் பிரசுரமான கதையாகும். இந்த இரண்டு சிறுகதைகளிலும்

1. ஏழைமனிதனொருவனின் மரணம் நிகழ்தல்
2. மதங்கள் மரண வீட்டில் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முனைதல்
3. மத அதிகாரத்திற்கு எதிர்க் குரலாக இளைய தலைமுறையினர் செயற்பட்டு சடலத்தை அடக்கம் செய்வதற்குப் புறப்படுதல்
4. இறந்தவர்களின் பிள்ளைகள் பிரதான பாத்திரங்களாக சித்திரிக்கப்பட்டிருத்தல்

போன்ற அம்சங்கள் பொதுவாகக் காணப்பட்டாலும் இந்த இருகதைகளும் தனித்துவமான அம்சங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. டானியல் அன்ரனியின் "ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்" என்ற சிறுகதை கத்தோலிக்க மக்களை கதாமாந்தர்களாகக் கொண்டமைந்துள்ளது. ஆனால் கலைவாதி கலீலின் "மையித்துக்கள் துயில்கின்றன" என்ற சிறுகதையானது இஸ்லாமிய மக்களை கதாமாந்தர்களாக கொண்டமைந்துள்ளது.

இக்கதைகள் கட்டியெழுப்பப்படும் முறைமைகளில் பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. டானியல் அன்ரனியின் கதையின் மரணம் கதையின் நடுவில் நிகழ்கிறது. ஆனால் கலீலின் கதையின் ஆரம்பத்திலேயே மரணம் நிகழ்கின்றது.

டானியல் அன்ரனியின் கதையில்வரும் பிரதான பாத்திரமான சிறுவன் சின்னவன் விபரந்தெரியாதவனாக சித்திரிக்கப்படுகிறான். ஆனால் கலைவாதி கலீலின் கதையின் பிரதான பாத்திரமான ஷர்மினா சமூகத்தின் அடக்குமுறைகளுக்கெதிராக நியாயம் கேட்கிறாள்.

டானியல் அன்ரனியின் கதையில் இறந்த மனிதனின் ஊதியத்தில் இருந்து சம்மாட்டியினால் கழிக்கப்பட்ட தொகையானது கோவிலுக்குச் செலுத்தப்படாமல் உள்ளது. ஆனால் கலைவாதி கலீலின் கதையில் இறந்த மனிதன் சகாப்தீன் பள்ளிவாசலுக்கு பணத்தை ஒழுங்காக கட்டவில்லை எனவுள்ளது.

டானியல் அந்தனியின் கதையில் பணம் செலுத்தாததால் கோவில் குருவானவர் சின்னவனின் தந்தையின் இறுதிக் கிரியைகளில் பங்குகொள்ள மாட்டாரென கோவில் சங்கிடுதாம் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் கலைவாதி கலீலின் கதையில் மரைக்காயர் பள்ளிவாசலுக்கு செலுத்த வேண்டிய பணத்தை செலுத்தாது சகாப்தீனின் சடலத்தை அடக்கம் செய்வது ஊர் வழக்கத்திற்கு பிழை எனவும் பணத்தை கட்டாது விட்டால் அடக்கம் செய்ய முடியாது என்கிறார்.

டானியல் அன்ரனியின் கதையில் குருவானவரை எதிர்பார்க்காமல் ஊரவர்கள் சடலத்தை சுமந்து செல்ல முயல்கிறார்கள். ஆனால் கலைவாதி கலீலின் கதையில் ஊரவர்கள் சடலத்தை தூக்காது விட இறந்தவரின் பிள்ளைகள் அதனை சுமக்க முயல்கின்றனர். அதாவது டானியல் அன்ரனியின் கதையின் சமூகத்தவர்கள்

சேர்ந்து மதத்தால் ஏற்படுத்தப்படும் அடக்குமுறைக் கெதிராக செயற்பட கலைவாதி கலீலின் கதையின் இறந்தவரின் மகள் மட்டுமே நியாயம் கேட்டு தனது சகோதரங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு அடக்கு முறைக் கெதிராக செயற்படுகிறாள்.

இந்த இரண்டு சிறுகதைகளிலும் கலைவாதி கலீலின் கதையான மையித்துக்கள் துயில்கின்றவில் காணப்படும் கலைத்துவம், வடிவமைப்பு எனபன டானியல் அந்தனியின் கதையான ஒரு சாதாரண மனிதனின் மரணத்திலும் பார்க்க உயர்வாக இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

கலைவாதி கலீலின் “மையித்துக்கள் துயில்கின்றன” கதை திசையில் பிரசுரமானதன் பின்னர் வளாக வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரியில் வசித்த இரத்தனா. விக்ன. ராஜ் என்பவர் வாசகர் கடிதம் பகுதியில் இக்கதையானது டானியல் அன்ரனியின் “ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்” என்ற சிறுகதையின் கருவினை ஒத்திருப்பதாகவும் ஒரு கதையில் கிறிஸ்தவம் மற்றைய கதையில் இஸ்லாம் உள்ளதாகவும் குறிப்பிட்டு இக்கதையினை பரிசுக்குத் தெரிவு செய்த நடுவர் குழுவினரை சாடியிருந்தார். அதற்கு எழுத்தாளர் க. சட்டநாதன், கலாநிதி சித்திர லேகா மௌனகுரு, திசை ஆசிரியர் மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோரைக் கொண்டமைந்த நடுவர் குழு அளித்த விளக்கமும் திசையில் பிரசுரமாகியிருந்தது. அந்த விளக்கத்தில், இரண்டு கதைகளுக்கும் ஒத்த கருக்கள்

காணப்பட்டாலும் பொதுக்கருத்துக்கள் ஒன்றாக இருக்கும் படைப்புக்களை ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுத்துவதில் கட்டமைப்பு, ஆக்கமுறைமை என்பன பிரதான பங்கு வகிப்பதால் இரண்டு கதைகளுக்கு மிடையிலான வேறுபாடுகளை கவனத்தில் கொண்டே கலைவாதி கலீலின் “மையித்துக்கள் துயில்கின்றன” என்ற படைப்புக்கு பரிசு வழங்கியதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தமை அவதானிக்கத்தக்கது.

நிறைவுரை

டானியல் அன்ரனி, கலைவாதி கலீல் ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட இரண்டு சிறுகதைகளிலும் சிறுகதைகளிலும் மதங்களின் அடக்குமுறைகளை தகர்த்து இறுதி அடக்கத்துக்கு செல்லும் நிலை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இனங்கள், மதங்கள் மாறுபட்டிருந்தாலும் மனிதகுலத்திற்கு ஒத்த பிரச்சினைகள் காணப்படுவதை இவ்விரு கதைகளிலும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவ்விரு சிறுகதைகளினதும் கருப்பொருட்கள் ஏறத்தாழ ஒரே போன்று இருப்பினும் இவை எடுத்துரைக்கப்படும் முறைகளில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. முதலாவது கதையின் அருட்டுணர்வால் இரண்டாவது கதை எழுதப்பட்டதா அல்லது இரண்டு எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒத்த அனுபவங்கள் கிடைத்த தன் விளைவாக இரண்டு கதைகளிலும் பல ஒத்த அம்சங்கள் காணப்படுகின்றனவா என்பதை உறுதியாக குறிப்பிட முடியாதுள்ளது.

உருவக்கலை

அழகு

சொங்கதிரோன

அந்த மண்டபமும் சுற்றுப்புறமும் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தன. மண்டப வாயிலில் தோரணமும் வாழைமரங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மண்டபவாயிலுக்குச் செல்லும் பாதையின் இரு மருங்கிலும் கம்பங்கள் நடப்பட்டு ஒவ்வொரு கம்பத்திலும் வாழைமரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. கயிறுகள் நீளப்பாட்டில் கட்டப்பட்டு அவற்றில் தென்னாங்குருத்தோலைச் சோடனைகளும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. பார்ப்பதற்கு மிக அழகாகவே இருந்தன. அங்கு சோடனை வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தோருக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்த விழா ஏற்பாட்டுக் குழுத் தலைவனிடம் கம்பமொன்றில் நிறுத்திக் கட்டப்பட்டிருந்த வாழைமரமொன்று.

“ஏய்! மனிதா! குலையீன்று பயன்தரவேண்டிய எம்மை எங்கள் முழு வாழ்க்கையும் முடியுமுன்னரே ஏன் இப்படி அடியால் வெட்டிக் கொணர்ந்து கம்பத்தில் கட்டி வைத்திருக்கிறாய். நாளை அல்லது மறுநாளோ நாங்கள் வாடிவாங்கி வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு விடுவோம். இது உனக்குத் தேவைதானா?” என்று கேட்டது.

ஏனைய கம்பங்களில் கட்டப்பட்டிருந்த அனைத்து வாழைகளுமே “அப்படிக்கேள்!” என்று ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தன. குருத்தோலையும் வாய்திறந்தது.

“தென்னை மரம் வளர்வதற்கும் பூப்பதற்கும் காய்ப்பதற்கும் தேவையான உணவினைத் தயாரித்துக் கொடுக்கும் பணியைச் செய்துவிட்டு பழுத்து விழப்போகின்ற பச்சை ஓலையான எம்மையும் இப்போது குருத்திலேயே வெட்டிக் கொணர்ந்து குற்றயிராகக் கட்டித் தொங்கவிட்டுள்ளாயே ஏன் இந்தப் பாவம் உனக்கு?” என்று கேட்டது.

“விழா மண்டபத்தையும் அதன் வாயிலையும் வாயிலை வந்தடையும் பாதையையும் அலங்கரிக்க வேண்டியுள்ளது. நீங்கள் சோடனைக்கு அழகாக இருக்கிறீர்கள். அதனால் செய்யவேண்டியுள்ளது” என்று கூறித் தனது தர்ப்பை மனிதன் நியாயப்படுத்தினான். “அழகு மட்டுந்தான் உனக்கு முக்கியமென்றால் உனது மனித ஜாதியில் குழந்தைகளும் அழகாகத்தானே இருக்கின்றன. அவர்களைக் கயிற்றினால் கட்டித் தொங்கவிடலாம்தானே. மட்டுமல்ல உனது ஜாதியில் கன்னிப்பெண்களும் அழகாகத்தானே இருக்கின்றார்கள். அவர்களையும் கம்பங்களில் கட்டிவைக்கலாமே!” என்று வாழைமரங்களும் குருத்தோலைகளும் ஏககாலத்தில் சத்தமிட்டன.

“உயிரொன்றினுடைய அழிவில் நாம் அழகைத் தேடக்கூடாது” என்ற அசிரீவாக்கு எங்கோ தொலைதூரத்திலிருந்து மனிதனின் காதில் ஒலித்தது.

மனிதன் தன் தவறை உணர்ந்தவனாய்த் தரையிலே உட்கார்ந்து தன் தலையிலே கைவைத்தான்.

அவர்கள் அப்படித்தான்

■ சி.சிறீறங்கன்

அவனது வேலைத்தளத்திற்கு அவர் புதிதாக மாற்றலாகி வந்திருந்தார். பார்த்த மாத்திரத்தில் என்னமோ தெரியலை அவனுக்கு அவரைப் பிடித்து விட்டது. நிச்சயம் அவனை விடப் பதினைந்து வயது மூத்தவராக இருப்பார். அளவோடு கதைத்தாலும் அவர் கதை காத்திரமானதாக இருந்தது. எளிமையாக உடை அணிந்திருந்தாலும் அதில் ஒரு நேர்த்தி இருந்தது.

“நான் அன்ரனி. நீங்க?” என்று அவனுக்கு கை தந்தார்.

“நான் அரவிந்” என்றான் அடக்கமாக. சிரித்துக் கொண்டே “நைஸ் நேம்” என்றார்.

இவ்வாறு தான் அவர்களது சிநேகிதம் வளரத் தொடங்கியது. எப்போதும் வேலைக்கு வரும் போது தோற்பை ஒன்றை மாட்டியிருப்பார். அதற்குள் எப்படியும் ஒரு புத்தகம் இருக்கும். நிறைய வாசிப்பார் போலும்.

“பட்டுக் கோட்டையா? கண்ண தாசனா?”

“வாலியா? வைரமுத்தா?” என்று இவர்கள் விவாதம் சிற்றுண்டிச்சாலைக்குள் நீள்வதுண்டு.

ஒரு முறை “S.P.B யா? ஜேசுதாலா?” உங்களுக்குப் பிடித்தவர் என்றார்.

“S.P.B” என்றான் அரவிந்.

“ஏன் ஜேசுதால் தானே முறையாக சங்கீதம் கற்று அதன் வழி பாடுபவர்” என்றார்.

“வித்துவச் செருக்கு அவரிடம் நிறையவே இருக்கு” என்றான் அரவிந்.

“சிறந்த கலைஞனுக்கு வித்துவச் செருக்கு இருப்பதில் தப்பில்லை” என்றார்.

“வித்துவச் செருக்கில்லாத சிறந்த கலைஞன் மட்டுமல்ல ஒரு நல்ல மனிதர் தான் S.P.B” என்றான் அரவிந்.

இப்படி இவர்கள் விவாதங்கள் நீள்வதுண்டு.

இன்னொரு முறை “மகாபாரதத்தில் உம்மை இரக்கப்பட வைத்த கதாபாத்திரம் எது?” என்றார்.

“கர்ணன்” என்றான் பட்டென்று.

“இல்லை திருராட்டினன்”

அவன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான். ஆனால் அவர் முன்வைத்த நியாயப்படுத்தல்கள் அவனைப் பெரிதும் சிந்திக்க வைத்தது. வியக்கவும் வைத்தது. அவர் தனது கருத்தை கச்சிதமாக நிறுவிக் காட்டியிருந்தார். அவர் மேல் சற்று மரியாதை கூடியது.

இலக்கியம் மட்டுமல்ல அரசியல், பொருளாதாரம், கலாசாரம் என இவர்கள் விவாதம் நீள்வதுண்டு.

அரவிந் இயல்பாய் கவிதை எழுதுவான். இப்போ முதலில் இவரிடம் தான் காட்டுவான்.

ஒருமுறை கவிதை ஒன்று எழுதியிருந்தான்.

நீ இல்லாத பொழுதுகள்

என் விடியாத இரவுகள்

எப்போ நீ வருவாய்

பெளர்ணமி நிலவாய்

இவனது கவிதையைப் பார்த்து அவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“அரவிந்! விடியல் ஏற்பட சூரியன் தான் வர வேண்டும். நிலவல்ல” என்றார்.

“இல்லை அன்ரனி சேர் பெண்ணுக்கு சூரியனை ஒப்பிட முடியாது. நிலவைத் தான் ஒப்பிடலாம்” என்றான் அவன் பங்கிற்.

வெளிப்படையாகவே விமர்சிப்பார் அவர்.

“அரவிந் நீங்கள் நிச்சயம் கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்று வெளியிட வேண்டும்” என்று ஊக்கப்படுத்துவார்.

“நான் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிட்டால் நீங்கள் தான் சிறப்பு விருந்தினர்” என்பான் அரவிந்.

“பின்ன... நிச்சயமாக...” என்று அழுத்திக் கூறுவார்.

ஒரு முறை நாட்டின் அரசியல் பேசு பொருளாக இருந்தது.

“அரசியல் ஒரு சாக்கடை. அதில் இறங்கியோர் சுத்தமானவர்களாக வெளிவந்த சரித்திரமே இல்லை. சேற்றில் மாட்டிக் கொள்கின்றனர். அல்லது அவர்கள் மீது சேறு பூசப்படுகின்றது”

எங்களுக்கு ஒரு தீர்வு கிடைக்குமா?” என்றான் அரவிந்.

அவர் சிரித்துக் கொண்டே “தம்பி பாத்திரம் தான் புதுசு. ஆனால் இரசம் என்னவோ பழசு தான்” என்றார்.

எந்த விடயம் என்றாலும் அவர் அதில் கரை கண்டவர் போல் பேசிக் கொண்டார். அல்லது பேசும் வல்லமை கொண்டிருந்தார். அரவிந்துக்கு அவர் மீது மரியாதை கூடியிருந்தது. ஏதோ ஒன்று அவனை அவரிடம் ஈர்த்தது.

சில நாட்களில் அரவிந்துக்கு இடமாற்றம் வந்தது. அவன்

“அன்ரனி சேர்... என்னை மறக்கக்கூடாது. என்ற நூல் வெளியீட்டில் நீங்க தான் சிறப்பு விருந்தினர் மறந்திடாதீங்க” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

சில தினங்களில் அரவிந் தன் கவிதைகளைத் தொகுத்து நூல் வடிவம் கொடுத்தான். அதனை வெளியீடு செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடந்தன. அழைப்பிதழ்கள் அச்சிடப்பட்டன. அழைக்கப்படுவோர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது. அதில் மூன்றாம் இடத்தில் அன்ரனி சேர் இருந்தார்.

“அன்ரனி சேரின் இன்விசேசனை நானும் நீருமாக கொண்டே குடுப்பம். அவர் மீது நான் வச்சிருக்கின்ற மரியாதையை அவர் புரிந்து கொள்ள இது தான் நல்ல சந்தர்ப்பம்.” என்று மனைவியிடம் சொன்னான் அரவிந்.

“அவரின் டீ வீடு தெரியுமோ?” எனக் கேட்டான் மனைவி ஆர்த்தி.

“அவர் ஒரு முறை எனக்குச் சொன்னவர்.” என்றான்.

“போன் அடிச்சிட்டு போனா நல்லம்.” என்றான் ஆர்த்தி.

“இல்லையடியப்பா..... சர்ப்பிரைஸ்சா இருக்கட்டும். இன்ப அதிர்ச்சி ஒன்று குடுப்பம்.” என்றான்.

“அவ்வளவு தூரம் போறனாங்கள்...” என்று இழுத்தான் ஆர்த்தி. அரவிந்திற்கு செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காய்ப் போனது அவன் வார்த்தை.

அது ஞாயிற்றுக்கிழமை இருவரும் கிளம்பினர். அடுத்த ஞாயிறு நூல் வெளியீடு. வெறுங்கையுடன் போகக் கூடாது என தன் வீட்டுக் கப்பல் வாழைப் பழமும், கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழங்களும்

எடுத்துச் சென்றனர். போகும் வழியெல்லாம் அவரைப் பற்றிய புழுசு. ஆர்த்தியும் அவன் மனம் கோணாமல் இருக்க ஆமாம் போட்டபடி வந்தான்.

ஒருவாறு அவர் வீட்டைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள். படலையைப் பார்த்ததும் அரவிந்தின் உற்சாகம் காற்றுப் போன பளுனாகச் சுருங்கி விட்டது. படலை பெரிய ஆம்பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டப் பட்டிருந்தது. மனைவியின் முகத்தைப் பார்க்க அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. மோட்டார் சைக்கிளை மெல்ல வீடு நோக்கித் திருப்பினான். கனத்த மௌனம் குடி கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் மனமோ அவனிடம் ஆயிரம் கேள்விகளைக் கேட்டுத் துளைத்தெடுத்த வண்ணம் இருந்தது.

“அன்ரனி சேர் எங்கே?”

“வெளியூர் சென்றிருப்பாரோ?”

வெள்ளிக்கிழமை வேலைக்குப் போகும் போது சந்தித்திருக்கிறான். இன்விசேசன் கொண்டு வருவேன் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றான். ஆனால் ஞாயிற்றுக் கிழமை என்று மட்டும் சொல்லவில்லை.

“வெளியூர் போவதென்றால் அன்று சொல்லியிருக்கலாமே?”

இவ்வாறெல்லாம் அவன் மனம் குழம்பித் தவித்தது.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அரவிந், அன்ரனி சேர் வீட்டுக்கு அருகில் வசிக்கும் தன் நண்பன் ஒருவனுக்குத் தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தி விசாரித்தான். நண்பன் சொன்ன விடயங்களை அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

“அவர் வீட்டில் தான் நிற்பார் மச்சான். ஆனால் கேற் எப்பவும் லொக் பண்ணித்தான் இருக்கும். போன் அடிச்சாலும் மனிசன் எடுக்காது. அல்லது ஒவ் பண்ணிடும்.” என்றான்.

அடுத்த நாள் அரவிந் தன் மனைவியையும் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான். துப்பறிவாளன் போன்ற ஓர் எச்சரிக்கை உணர்வு அவனுள் எழுந்தது. அன்ரனி சேர் வீட்டுப்படலை இப்போதும் சங்கிலி போட்டு ஆம்பூட்டால் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவனது மோட்டார் சைக்கிளின் ஹோர்ன் சத்தமிட்டது. யாரும் வரவில்லை. அன்ரனி சேருக்குப் போன் அடித்தான். பதில் இல்லை.

“அன்ரனி சேர்... அன்ரனி சேர்...” என்று உரத்துக் கூப்பிட்டான். இல்லை கத்தினான்.

சிறிது நேரத்தில் யன்னல் கதவு ஒன்று திறந்து கொண்டது. அதில் பதினம் வயதுடைய பெண் ஒருத்தி தெரிந்தாள். மகளாக இருக்கலாம். பின்னால் நின்ற மனைவியை முன்னால் பிடித்து விட்டான்.

“நாங்க அன்ரனி சேரைப் பார்க்க வந்தனாங்கள். இன்விசேசன் ஒன்று குடுக்கனும். இவர் அன்ரனி சேரின் பிரண்ட் அரவிந்...” மனைவி விளக்கமளித்தாள்.

திறந்த யன்னல் மூடப்பட்டது. சிறிது நேரத்தில் கதவு திறக்கும் என்று காத்திருந்தனர். திறக்கவேயில்லை. ஆனால் அரவிந்தின் தொலைபேசிக்கு அழைப்பு வந்தது. அன்ரனி சேர் தான்.

“அரவிந்தா, நான் கடைக்கு சாமான் வாங்க வந்தனான். அலுவலே...?”

“ஓம் சேர். நானும் மனுசியும் உங்களுக்கு இன்விசேசன் தர வந்தனாங்கள். வெளியில் நிக்கிறம்.

உங்கட ஆசீர்வாதமும் வேணும்..." என்று இழுத்தான் அரவிந்.

"நான் வர நேரமாகும்."

"பறவாயில்லை சேர்... நாங்க வெயிட் பண்ணிறம்..."

"வேண்டாம்... நீங்க கஸ்டப்பட வேண்டாம். கேற்றில உள்ள போஸ்தர் பொக்கில உங்க இன்விரே சனைப் போட்டுட்டுப் போங்க." என்றார். தொலை பேசியும் இடைநிறுத்தப்பட்டது.

"இந்தக் காலத்தில இப்படி ஒரு மனிசரா...?" என்று மனைவி தன் ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்தாள்.

"நாட்டுல கள்ளர் பயம் தானே..." அவன் சமாளித்தான்.

மனைவி எரித்து விடுவது போல் பார்த்த பார்வையை பார்க்காமலே மோட்டார் சைக்கிளை வீட்டை நோக்கி திருப்பினான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது. பரபரப்புடன் நூல் வெளியீட்டிற்கான ஆயத்த வேலைகளைக் கவனித்தான் அரவிந். மாலை நான்கு மணியளவில் அவன் ஊரின் சிறிய மண்டபம் ஒன்றில் நூல் வெளியீடு நிகழ்வு நடைபெற இருந்தது.

பத்து மணியளவில் அவனுக்கு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அன்ரனி சேர் தான்.

"வணக்கம் சேர் சொல்லுங்க..."

"வாழ்த்துக்கள் அரவிந். ஆனா வெரி சொறி இன்றைக்கு எனக்கு ஒரு அப்பயின்மென்ற இருக்கு. உங்க நூல் வெளியீட்டில் என்னால் கலந்து கொள்ள முடியாது உள்ளது. உங்கட இன்னுமொரு நூல் வெளியீட்டில் சந்திப்பம்."

"ஓகே சேர்... பரவாயில்லை." என்று இவன் பதிலளிக்க முன் தொலைபேசி இணைப்பு துண்டிக்கப் பட்டது.

நல்ல வேளை மனைவி இவ்விடத்தில் இல்லை இருந்திருந்தால் இவன் நட்பைப் பற்றி எள்ளி நகையாடி இருப்பான்.

நூல் வெளியீடு திட்டமிட்டதை விட வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. நூல் வெளியீட்டிற்கு நூற்றுக்கணக்கான ஆர்வலர்கள் கலந்து கொண்டனர். அரவிந் எதிர்பார்த்த சிலர் வராவிட்டாலும் எதிர்பாராத பலர் வந்திருந்தனர்.

மறுநாள், நூல் வெளியீட்டிற்கு தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் வராதோருக்கு தன் புத்தகங்களை வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்து கொண்டிருந்தான். புத்தகங்களைப் பொதியிட்டு முகவரி இட்டுக் கொண்டு இருந்தான். அதில் அன்ரனி சேரின் முகவரியும் இருந்தது. அவனுக்கு ஒத்தாசையாக வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஆர்த்தி

"என்னப்பா அந்த மனுசனுக்கும் அனுப்பப் போறீங்களா?" என்றாள் சலிப்பாக.

"ஓமடியப்பா... என்ன செய்வது. அவற்ற குணம் அப்படி. என்ர குணம் இப்படி..." என்றவாறு தன் கடமையில் கண்ணாயிருந்தான்.

"உங்களைத் திருத்தவே முடியாது." என்றவாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்ற ஆர்த்தியின் உள்ளம் எனும் கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்றிருந்தான் அரவிந்.

கப்பல் தின்ற கடல் பற்றிய கவிதைகள்

1. கப்பல் தின்ற கடல்

இடிந்து நொறுங்கிய கோட்டைக்குள்

ஒரு தேவதூதனின் வருகையைப் போலத்தான் கருதினர்!

சிவனொளிபாதமலையின் உச்சியிலிருந்து

அதுதான் தம் வாழ்வின்

கடைசி சூரியோதயம் என்று கூவினர்!

தமது வரலாற்றுக் கடமையும் என்றனர்!

பெரும் துயரத்தைச் சுமந்து வந்த

ஒரு கப்பலைப் போலத்தான்

மெல்ல மெல்ல

நகர்த்தினர்... நகர்த்தினர்...

ஒரு தேவதூதனின் வருகையைப் போல்!

முதலில் கப்பலில் புகை என்றனர்...

இயந்திரக் கோளாறு கப்பலில் என்றனர்...

இதோ!

தீ பற்றியது கப்பலில் என்றனர்!

வெண்பஞ்சு மேகங்கள்

கப்பலின் தீநாக்கில் விழுந்து விழுந்து அழிந்தன!

ஒரு தேவதூதனின் மறைவைப் போலத்தான்

கப்பலின் உடலும்

ஊர்ந்து ஊர்ந்து ஆழ்கடலுக்குள் புதைந்தது...

கப்பல் கடலை விழுங்கிற்று.

2. ஆமைகள் துயரம்

ஆமைகள் ஆமைகள்

கடலாடும் ஆமைகள்

நூறாண்டு நீராடும் காலமது

அந்தோ அழிந்ததுவோ!

கடலைகள் சுமந்துவரும்

உனதுடல் காணும்போதில்

கடல்தாயே! கடல்தாயே!

நீ என்ன என்ன நினைத்திருப்பாய்!

உன்துயர மலையதையே

அலைகரம் கொண்டு - கல்வெட்டு

மணல்மீது எழுதுகிறாய்

மறுபடியும்

அலைகரம் கொண்டு அழிக்கிறாய்!

நீளும் உன் துயரச்சேதிதனை

காற்றெழுதும் உப்புக் காற்றெழுதும்...

ஆமைகள் ஆமைகள்

கடலாடும் ஆமைகள்

"குழி முட்டைக் கூடு" எங்கெங்கு

புதைத்தாயோ!

கடல் நோக்கி விரைந்திடும்

குஞ்சுகள்!

முட்டைகளை

இந்தக்கரையில் புதைக்காதீர்!

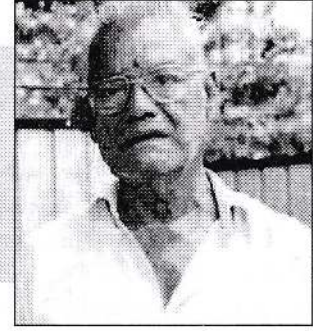
இந்தக்கரை கறைபட்ட கரையாயிற்றே!

■ பெருமாள் சரவணகுமார்

நூற்றாண்டு நிறைவில்

உருவகக் கதையின் பிதாமகர் சு.வே.

■ யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

உப்பங்கழியின் மணலைக் கண்ட சிறுமி, அதனைக் குழைத்துக் கோவில் அமைத்து, அதன் கருவறையில் கடவுளை வீற்றிருக்கச் செய்து வணங்கி மகிழ்கிறாள். அவள் சென்ற பின் அங்கு வந்தவனுக்கு அந்த இடத்தை யாரோ கிளறிக் கெடுத்திருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. அந்த மணற் கோவிலைத் தட்டிவிட முற்பட்ட அவனுடன் அசரீரி ஒன்று உரையாடி அக்கோவிலின் சிறப்பை உணர்த்துகிறது. அவன் கலைஞனாகிறான்.

இக்கதையை இன்தமிழில் சுவை பெருக, படைத்து எம் இரசனைக்கு விருந்து படைத்திருக்கிறார் பழம் பெரும் எழுத்தாளர் அமரர் சு.வே. அவர்கள் “மணற்கோவில்” சிந்தனையைத் தூண்டி ஒளிர வைக்கும் ஓர் அருமையான உருவகக் கதை. அதனை வாசித்துச் சுவைத்தால் மட்டுமே அக்கதையின் நுண்மையும் பெருமையும் எமக்கு விளங்கும். இத்தகைய இருபது கதைகள் அடங்கிய “மணற்கோவில்” எனும் தொகுதி ஒன்றை சு.வே. அவர்கள் தமிழிலக்கியத்திற்குப் பரிசளித்துள்ளார்.

ஈழத்தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் உருவகக் கதையை அறிமுகப்படுத்திய ஆரம்ப கர்த்தாக்களுள் சு.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் முதன்மையானவர். 1921ஆம் ஆண்டு அந்த அற்புதமான இலக்கியகர்த்தா இலங்கை மண்ணில் வந்துதித்தார். இவ்வாண்டு 2021 அவரது நூற்றாண்டு ஆகும். இவ்வேளையில் அவரையும் அவரது இலக்கியப் பணியையும் நினைவுகூர்வது எமது கடமையாகும். அவரால் ஆக்கப்பட்ட உருவகக் கதைகள் சு.வே. அவர்களுக்கு இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய இடத்தை அளித்துள்ளன.

உருவகம் என்பது அவராலோ அவரது காலத்திலோ உருவாக்கப்பட்டதல்ல. அது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலேயே உள்ள ஒன்று. ஒரு விடயத்தை சாதாரணமாகக் கூறாமல் இலக்கியங்கள் சுவைபட வாசகர்களின் இரசனைக்குகந்தவாறு அதனைத் தருகின்றன. அதற்குப் பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று உவமை காட்டுவது. “குயிலை ஒத்த குரல்” என்று எழுதும்போது ஒருவரது குரலுக்கு குயிலின்குரல் உவமையாக எடுத்துரைக்கப் படுகிறது. தொல்காப்பியத்திலேயே உவமையியல் இது பற்றி விளக்கந் தந்துள்ளது. காலப்போக்கில் இலக்கியத்தினை அணி செய்யும் அணி வகைகள் வளர்ச்சி கண்டன. அதன் காரணமாக அணி, அலங்காரங்களை விளக்கி அணியிலக்கணம் பின்னர் உருவானது. அது விளக்கும் அனைத்து அணிகள் குறித்தும் இங்கு பேச

வேண்டிய அவசியமில்லை எனக் கருதுகிறேன்... எல்லா அணிகளும் உவமையின் குழந்தைகளே என்பர். அவற்றுள் உருவகம் தலையாயது.

உவமையும் பொருளும் வேற்றுமையொழிவித்து ஒன்றென மாட்டின் அஃது உருவகமாகும் என தண்டியலங்காரம் உருவகத்திற்கு இலக்கணம் மொழியும். மேடையில் குயில் பாடிக்கொண்டிருந்தது என எழுதுகையில் உவமையாகிய குயிலும் பொருளாகிய பாடுபவரும் வெவ்வேறாக இல்லாது குயில் என ஒன்றாகக் கூறப்படுவதே உருவகம். இது பண்டு தொட்டு இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டு வந்த அணி. இதனை வசன வடிவிலமைந்த கதையினுட் புத்தியதே வேலுப்பிள்ளை ஐயா செய்த புதுமை. “மணற் கோவில்” நூலுக்கான தனது முன்னீட்டில் எஸ்.பொ. அவர்கள் கூறியுள்ளவற்றுள் சில பகுதிகளை மட்டும் விளக்கக் கருதி கீழே தருகிறேன்.

“சங்கத் தமிழ் ஒம்பிய உரியையும் அணியையும் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கேற்ற வாகனமாகப் பற்றினார். உவமை விகற்பங்களிலே உந்நதமானது உருவகமெனக் கண்டார் உவமேயமும் உவமானமும் ஒன்றாக ஒருபு பெற்றது உருவகம் எனத் தெளிந்தார். உருவகம் உள்ளுறை உவமம். இறைச்சிப் பொருள் எனச் சங்கச்சான்றோர் பெருமை பாராட்டியவற்றையும் அவற்றின் விகற்பங்களையும் தம் வசப்படுத்தி, நவீன தமிழ்இலக்கியத்திற்கு உருவகக் கதை என்னும் வடிவத்தினை வகுத்தமைத்து உபகரித்தார்.”

சு.வே.ஐயா, “உருவகக் கதையின் வித்து மிகப் பழமையானது. ஆனால் இன்றுள்ள அதன் தூல வடிவம் - உருவம் - புதுமையானது.” என விளக்கம் தந்துள்ளார். உட்கிடையாக அமையும் உவமை, உள்ளுறை உவமம் எனப்படும். இத்தன்மையும் உருவகக் கதையில் பொருந்தி வரக் காணலாம். கதையொன்றை அழகு தமிழில் அலங்காரமாக விவரித்து நேரடியாக எழுதலாம். கூற வந்ததை குறிப்பால் உணர்த்தி, பூடகமாகவும் கதையைக் கூறலாம். இரண்டையும் சிலாகித்து விரும்பி வாசிக்க சுவைஞர்கள் உளர். எனினும் உருவகம் வாசகரின் பாராட்டை அதிகமாகப் பெறும். ஆனால் கதாசிரியன் எதைக் கருதி எழுதினானோ, அதை எல்லா வாசகர்களும் புரிந்துகொள்வார்களெனக் கூறமுடியாது. அப்படி எதிர் பார்க்கவுபுகூடாது, எழுத்தாளன் எண்ணியே பார்க்காத ஒன்றை, ஏன் பலவற்றைக்கூட வாசகர்கள் அதனுட்கண்டு பாராட்டவோ, பழி சொல்லவோ சாத்தியமுள்ளது.

மராத்திய எழுத்தாளர் வி.எஸ். காண்டேகர் சுமார் ஐம்பது வரையான உருவகக் கதைகளை எழுதியுள்ளார். இவர், “உருவகக் கதையை எழுதுவது யானைத்

தந்தத்தைக் கடைந்து சிறிய தாஜ் மஹாலை உருவாக்குவதற்குச் சமம்” என்று கூறியுள்ளார். அத்தகு கதைகள் அடங்கிய “மணற்கோவில்” கதைத் தொகுப்பை “சிறிய நூல் குறள் நிகர்த்தும் பெருமை சேர்த்தது” என எஸ்.பொ. அவர்கள் பாராட்டியுள்ளார்.

இவ்வாண்டு நூற்றாண்டை எட்டியவரும் மேற்குறித்தவாறு பாராட்டப்பட்டவருமான அமரர் சு. வேலுப்பிள்ளையின் வாழ்க்கை குறித்தும் நாம் அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியமாகும். நாவற்குளியில் வாழ்ந்துவந்த விசுவலிங்கம் சுப்பிரமணியம், தையல்நாயகி தம்பதியினருக்கு 24-05-1921 அன்று ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். தம் மகனுக்கு அவர்கள் வேலுப்பிள்ளை எனப் பெயரிட்டனர். தந்தையார் சுப்பிரமணியம் விவசாயி. அக்காலத்தில் புராணங்களைப் படித்து உரை கூறுவது விரும்பி மேற்கொள்ளப்பட்ட வழக்கமாகும் இதனை மக்கள் திரண்டு வந்து கேட்டு மகிழ்வர். புராணபடன விற்பன்னராக சுப்பிரமணியம் விளங்கினார். தாயார் தையல்நாயகியும் இலக்கியங்களை விரும்பி வாசிப்பவராக இருந்தார். பெற்றோரின் இவ்வாறான ஈடுபாடு மகனிடமும் காணப்பட்டது. பாடசாலைக் கல்வியை முடித்த பின்னர் 1939ஆம் ஆண்டு திரு நெல்வேலி சைவாசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் இணைந்து பயிலத் தொடங்கினார். அங்கிருந்து 1942 இல் வெளியேறும் வரையும் சிறந்த தமிழறிஞராகவும் இலக்கிய வித்தகராகவும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டார். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை முதலாய ஆசிரியப் பெருந்தகைகளின் தமிழ்ப் பொழிவுள் ஊறித் திளைத்து அவரும் புலமை பெற்றார். ஆரிய திராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கத்தின் பண்டிதருமானார். இக்கல்வி அவரது திறமைக்கு மேலும் மெருகூட்டியது.

இவர் 1946 முதல் 1981 வரை ஹட்டன், டிக்கோயா, சுன்னாகம், மானிப்பாய் முதலிய பல இடங்களில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பின்னர் அரசு பாடநூற் பிரசுர சபையில் கடமையாற்றினார். இக்காலத்தில் அவர் வெவ்வேறு அனுபவங்களினூடே பயணித்ததால் அவரது ஆக்கங்கள் இவற்றால் செழுமையுற்றன. கிட்டிய சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி பல படைப்புகளைத் தமிழுக்குத் தந்தார்.

வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் உருவகக் கதையின் பிதாமகர் எனப் போற்றப்பட்டாலும் அவர் பல்வேறு தளங்களில் பணியாற்றியவர். இவரது முதற் சிறுகதையான “கிடைக்காத பலன்” 1943ஆம் ஆண்டு ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. தொடர்ந்து ஈழகேசரியில் எழுதிய துடன் கலைச்செல்வி, தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய வற்றில் எழுதிவந்தார். 1943 முதல் 1950 வரை தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை சார்ந்த கதைகளை சு.வே. அவர்கள் எழுதியதாக ஞானசேகரன் ஐயா குறிப்பிடுகின்றார். “ஈழகேசரி பண்ணையில் முகிழ்த்த முன்னோடி சிறுகதை எழுத்தாளர்” என சு.வே. அவர்களைப் பாராட்டிய செங்கை ஆழியான் சுமார் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை இவர் எழுதியதாக பதிவிட்டுள்ளார். நாவற்குளியிலுள்ள வீட்டில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த அவரது ஆக்கங்கள் அனைத்தும் மண்ணில் நடைபெற்ற போரின் போது எரிந்து சாம்பலாகிப் போனது அவருக்கேற்பட்ட பேரிழப்பாகும்.

சு.வே. ஐயாவின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் திருமகள் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்று அன்னை வெளியீடாக 1972இல் வெளிவந்திருந்தது. அழிந்துபோன அவரது சிறுகதைகளை மீட்டெடுக்கும் பணியில் நாவற்குளியைச் சேர்ந்த இலக்கிய ஆர்வலரான விக்கினேஸ்வர மூர்த்தி உதேஸ் பேருதவி புரிந்தார். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்றுகொண்டிருந்த இவர் அங்குள்ள நூலகத்தில் சு.வே.யின் கதைகள் வெளிவந்த இதழ்களைத் தேடியெடுத்து, அவற்றைப் பிரதி செய்து கொடுத்தார். அவரது அந்தப் பணி போற்றப்பட வேண்டியதாகும். இதற்காக அவரை சிறுகதைச் சுவைஞர்கள் நன்றியுடன் என்றென்றும் நினைவுகூர்வார்கள். இவ்வாறு மீளவுங் கிடைத்த எட்டுக் கதைகளையும் முன்னர் வெளிவந்த தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து 2002ஆம் ஆண்டு பாற்காவடி எனும் தொகுப்பாக வெளியிட்டனர். வடக்கு அபிவிருத்தி, புனர்வாழ்வு, புனரமைப்பு மற்றும் தமிழ் அமுலாக்கல் அமைச்சு, யாழ் இலக்கிய வட்டத்திற்கு வழங்கிய நூல் ஊக்குவிப்பு நிதியிலும் இவ்வெளியீட்டுக்கு உதவி வழங்கப்பட்டது. செங்கை ஆழியானின் பேருதவியாலேயே இத்தொகுப்பு வெளிவந்த தென சு.வே. அவர்கள் நன்றியுடன் நினைவுகூர்ந்துள்ளார்.

சு.வேலுப்பிள்ளையின் பங்களிப்பு நாடகத்துறைக்கும் பெருமளவு கிட்டியுள்ளது. இவர் நாடகத்திற்கு ஆற்றிய பணி சரியாகக் கவனத்திற்கு எடுக்கப்படவில்லை என கலாநிதி க.குணராசா சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். 1965ஆம் ஆண்டு இலங்கை கலைக் கழகம் நடத்திய நாடகப் போட்டியில் இவரது “வஞ்சி” ஓரங்க நாடகம் முதற் பரிசு பெற்றது. 1966இல் “எழிலரசி” எனும் இவரது முழுநீள நாடகமும் முதற் பரிசைத் தட்டிக்கொண்டது.

வானொலி நாடகங்களையும் சு.வே. அவர்கள் எழுதி இரசிகர்களை வானொலிப் பெட்டியினருகே இழுத்து இருத்திவைத்திருந்தார். இவரது “ஒருமை நெறித் தெய்வம்” எனும் வானொலி நாடகம் பரிசு பெற்றது. 1960ஆம் வருடம் இலங்கை வானொலி நடத்திய போட்டியில் இவரது “மண்வாசனை” என்ற நாடகம் முதற்பரிசு பெற்று புகழ் சேர்த்தது. இவை மட்டுமல்ல. இவர் இலங்கை வானொலி நடத்திவந்த கிராம சேவை நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்புவென தொடர்நாடகங்களை எழுதினார். “ஏட்டிலிருந்து” (1964) 14 வாரங்களும், “கிராம ராஜ்ஜியம்” 32 கிழமைகளும், “பொன்னொச்சிக் குளம்” (1967-68) 97 வாரங்களும் “நவயுகம்” (1968) 12 கிழமைகளும் தொடராக ஒலிபரப்பப்பட்டன. வானொலியே பொழுது போக்கு சாதனமாக ஏகாதி பத்தியம் செலுத்திய அக்காலத்தில் இவரது நாடகங்கள் சுவைஞரிடையே சு.வே. ஐயாவுக்கு பெரும் புகழை உருவாக்கி பரவவிட்டன. அந்த நாடகங்களின் பிரதிகள் கூட எரிந்து கருகிவிட்டன என்பது சோக வரலாற்றின் தொடர்.

தமிழ் வளர்க்கவும் விவசாயம் புத்தூக்கம் பெறவும் சு.வே. வானொலியை நன்கு பயன்படுத்தி பணியாற்றினார். வானொலியில் தொடர் உரைகளை ஆற்றி புகழ் பெற்றார். அத்தகைய உரைகளுள் “இலக்கிய இரசனை” (1965) 32 வாரங்களும், “திருக்குறட் சித்திரம்” 36 கிழமைகளும், “நாட்டுக்கு நல்லது” (1969) 24 வாரங்களும் ஒலித்தன.

ஆசிரியரான வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்

சிறுவர்களின் இயல்புகளை நுணுகி அவதானித்து அவர்களுக்கான கதைகளையும் எழுதினார். சந்திரமதி, குகன் முதலிய கதைகள் மிகச் சிறந்தவையாக அமைந்தன. “குகன்” அவரது சிறுவர் கதைகள் அடங்கிய நூலாகும்.

அரசு பாடநூற் பிரசுர சபையில் பணியாற்றிய அநுபவமும் ஆசிரியராக இருந்த திறனும் தமிழ் மொழியிலிருந்த பாண்டித்தியமும் அவரை பல பாடநூல்களை எழுதி வெளியிட வைத்தன. அடிப்படை இலக்கணம் ஆண்டு 9, 10, 11, கட்டுரை மஞ்சரி, செய்யுட் கோவை, தமிழ் மொழி செயல் நூல், மொழித்திறன் ஆகியவை இவ்வாறு வெளிவந்த நூல்கள்.

தான் எழுதியதுடன் மற்றையோரின் எழுத்தாக்க முயற்சிகளுக்கும் ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் வழங்கியவர். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஞானசேகரன் ஐயா தன் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதற்கு ச.வே, அவர்களது வழிகாட்டலை நாடிச் சென்றபோது, தான் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த மலையகப் பகுதிக்கு வந்து, தன்னுடன் இரு நாட்கள் தங்கியிருந்து வேண்டிய ஆலோசனைகள் வழங்கியதாகப் பதிவிட்டுள்ளதைக் காட்டலாம். ஞானம் 2007 பெப்ரவரி இதழில் ச.வேலுப்பிள்ளை அவர்களை அட்டைப் பட அத்தியாகக் கௌரவித்து அவரைப் பற்றிய கட்டுரையையும் தானே எழுதியபோது இச்சம்பவத்தை ஞானம் ஐயாவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவர் ச.வே. அவர்களின் கதைகளை தேசிய இலக்கியம் மண்வாசனை சார்ந்த கதைகள் எனப் போற்றியுள்ளார். “ச.வே.யின் சிறுகதைகளின் சிறப்பு அவரின் கூர்மையான அவதானிப்பும் சுவையான வர்ணனையும் மாணிட நேயத்தைத் தூண்டும் கருத்துக்களுமாம்” என்பர் செங்கை ஆழியான். அத்துடன் “மொழியை இனிமையாகவும் தாய்மையாகவும் கையாளும் இலாவகத்தைப் புரிந்து கொள்ள சுவேயின் உருவகக் கதைகளைப் படிக்க வேண்டும்” என்றும் புகழ்வார். மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களே “மணற் கோவில்” உருவகக் கதையை மிகவும் சிலாகித்து, பாராட்டியுள்ளார். இக்கதை யாழ்ப்ப

பாணத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்ட கலைச்செல்வி சஞ்சிகையிலேதான் பிரசுரிக்கப்பட்டது. கலைச்செல்வியின் ஆசிரியர் சிற்பி ஐயா இலக்கியப் பிரபலங்களுக்கு அதன் பிரதிகளை அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு மூதறிஞரைச் சென்றடைந்த சஞ்சிகையில் இக்கதையை வாசித்து விட்டே அவர் புகழ்ந்துள்ளார்.

வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் இல்லற பந்ததினால் கட்டுண்ணாதவர். தன் வாரிசுகளாக தான் எழுதிய ஆக்கங்களையே கருதினார். பாற்காவடி தொகுப்பில் “சுவேயின் சில வார்த்தைகள்” என அவர் எழுதியுள்ள முகவுரையிலே “இந்தப் பாற்காவடியே எனக்கு இவ்வுலக வாழ்வின் எச்சங்கள், மிச்சங்கள், வாரிசுகள். இவற்றி னூடாக என்னைக் கண்டு விமரிசனம் செய்யுங்கள்” என பிரகடனம் செய்துள்ளார். 23-06-2007இல் அவர் அமரத்துவம் அடைந்தார். அதற்கு முன்னரே இந்தச் சில வார்த்தைகளில் தன் உள்ளக்கிடக்கைகளைப் பதிவு செய்துவிட்டார். அதுவும் ஓர் உருவகக் கதையாக அமைந்துள்ளதே அற்புதம். அதை நீங்களே வாசித்தால்தான் உங்கள் உள்ளங்கள் உணர்ந்து உருகும். ஆயினும் முக்கியபகுதியை இங்கே தருகிறேன்.

சின்னஞ்சிறிய எளிய மான் மனக்கோயிற் கொட்டிலில் இருந்து பல்லாண்டுகளுக்கு முன் தலை மேற் கொண்ட இந்தப் பாற்காவடியை, கன்னித் தமிழ்த் தேவியின் திருக்கோவிற் சந்திதியிலே இலக்கிய ஆர்வலர்களான பக்தர்களின் திருமுன்னிலையில் இறக்கி வைத்துள்ளேன். என் பணி முடிந்துவிட்டது. சுபம்.

இந்தப் பாற்காவடியைப் பார்க்கும் பக்தர்களின் வெவ்வேறுபாவனைகளைத் தொடர்ந்து விவரித்த அவர், “அத்தகையதொரு பெருமூச்சு யாராவது பக்தன் ஒருவனிடமிருந்து வெளிப்படுமாயின் அஃதொன்றே எனக்குப் போதும். நான் மனநிறைவடைவதற்கு, என் நெஞ்சு குளிர்வதற்கு” என ஆத்மார்த்தமாகக் கோருகின்றார்.

நூற்றாண்டு நிறைவில் அந்த பக்தனைத் தேடுவாரோ?

தேடலின் போது உதவியவை- பாற்காவடி

பேசும் இதயங்கள்

ஆசிரியர்,
ஜீவநதி.

எனது 75 ஆவது அகவையை முன்னிட்டுச் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டமைக்கு, முதலில் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன்!

இலக்கிய உலகிலும் ஊடகங்களிலும் பலவகைகளில், நீண்டகாலமாக நான் ஓரங்கட்டப்பட்டு வந்திருப்பதைச் சிலரே உணர்ந்துள்ளனர். விரிவாக்கப் பலவற்றைத் தவிர்ந்தாலும், சிலவற்றையாவது பதிவிடுவது பயன்தரலாம். 1975 ஆம் ஆண்டு, சிறுகதை நூல்களுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கே. டானியலுக்கும் எனக்கும் சேர்த்து வழங்கப்பட்டது. ஆனால், இச்செய்தியை வெளியிட்ட “வீரகேசரி” பத்திரிகை எனது பெயரைத் தவிர்ந்து, டானியலின் பெயரை மட்டுமே பரிசு பெற்றவராகக் குறிப்பிட்டது. நூல்களுக்கான விருதுகளைப் பெற்றவர்களை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கு அழைத்து உரையாடி, ஒலிப்பதிவுசெய்து வானொலியில் ஒலிபரப்பினார் - நிகழ்ச்சிப் பொறுப்பாளராயிருந்த “முற்போக்கு எழுத்தாளர்” காவலூர் இராசதுரை; அவரும் என்னை மட்டும் தவிர்ந்துவிட்டார்! என்னைப்பற்றிய எதிர்மறைக் கருத்துகளைப் பிரசுரித்துவிட்டு, அவற்றுக்கான எனது விளக்கங்களைப் பிரசுரிக்க மறுத்தன “மல்லிகை”, “தாயகம்”, “ஈழநாதம்”, “தினக்குரல்” ஆகிய ஏடுகள்! பிற்காலத்தில், “தமிழ்த் தேசிய வாதிகளா”கத் தம்மைக் “காட்டிக்கொண்ட” சில இலக்கியவாதிகளும், ஊடகங்களும் தொடர்புகொண்ட நபர்களும் இணைந்து, இவ்வாறே “ஓரங்கட்டும்” செயல்களில் ஈடுபட்டனர். அண்மைக் காலங்களில், தனிப்பட்டரீதியில் அவதானுகளைப் பரப்புவதில் சிலர் ஈடுபட்டமையையும் அறிய நேர்ந்தது. இவைவெல்லாம் கசப்பான அனுபவங்கள்; ஆனால், நான் கவலைப்பட்டதில்லை!

ஜீவநதிச் சிறப்பிதழ் என்னைப்பற்றிய தெளிவான சித்திரத்தைத் தந்ததாகச் சிலர் என்னிடம் கூறினர்; புதிய தலைமுறையினருக்கு, புதிய சேதிகள் சென்று சேருவது நல்லதுதான்! சிரமங்களுடன் அழகாக இதழைத் தயாரித்த உங்களுக்கும் ஆக்கங்களை அனுப்பி ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும், மீண்டும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன்!

- அ. யேசுராசா, குருநகர்.

24. 08. 2021

தெரிந்தும் தெரியப்படாத கவிஞர் பெரி.சோமாஸ்கந்தர்

■ உடப்புர் வீரசொக்கன்

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப் போல் கவிப் பெருக்கம் கலைப் பெருக்கம் அதனுடன் கவிஞர் கலையார் வரும் துளிர் விடும் இடமே உடப்பு ஆகும்.

கவிஞர்களும், அறிஞர்களும் கலை வித்தர்களும் தன்னகத்தே கொண்ட உடப்பூரில் கலைப் பயணத்துக்கு அளப்பரிய சேவைகளையும் நுண்கவின் கலைக்கு கூட தெரிந்தும் தெரியாமையினாலும் பங்களிப்பு செவ்வனே செய்து ஆற்றுகை செய்த இடமாகவும் இவ்வூர் முகிர்ந்து நிற்பதென்பது இருவேறு கருத்துக்கு இடமில்லை என்றே கூறலாம்.

வட, கிழக்குப் பகுதியில் கலைஞர் கவிஞர்கள் தோன்றி ஆக்கப்பணி செய்வது என்பது வேறு விடயம், ஆனால் பெரும்பான்மைச் சூழலில் கவிஞர் பலர் தோன்றி கவிபடைத்து தமது கவியாற்றலை வெளிப்படுத்துவது என்பது வேறு விடயமாக நோக்க வேண்டியுள்ளதென்பதை மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

அந்த வகையில் உடப்பில் தோன்றிய பல கவிஞர்கள் கும்மிப்பாட்டு பாடல்கள், ஊஞ்சல் பாடல்கள், அம்மாணைப் பாடல்கள், செவ்வாய்ப்பாட்டுக்கள், எச்சரிக்கை போன்ற கவிப்பாடல்களை இயற்றி தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதன் பின் புலத்தில் இப்பாடல்கள் கோவில் உற்சவங்களிலும் பொதுவெளி நிகழ்வுகளில் இன்னும் பிரகாசிப்பதென்பது யதார்த்த நிலையாகும்.

அந்த வரிகளில் கவியுள்ளங்கள் இப்பகுதியில் துளிர்மிட்டாலும் இவர்களுக்கெல்லாம் கோடிட்டுக் காட்டுமளவுக்கு தெரிந்தும் தெரியாத, அறிந்தும் அறியப்படாத கவிஞரான இனம் காணப்பட்டவர் தான் உடப்பூரான் பெரி.சோமாஸ்கந்தர் ஆவார்.

ஆம்! அவர்தான் பெரி.சோமாஸ்கந்தர் அன்னார் 1947ஆம் ஆண்டு உடப்பில் பிறந்து வளர்ந்து அங்கே கல்வி கற்று ஆசிரியராக பணியாற்றியவர். யாழ்.கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் புடம் போடப்பட்டு கலைஞராகவும் கவிஞராகவும் இனம் காணப்பட்டார்.

அன்று தனது கவிதை புலத்தில் ஆற்றுகையை வெளிப்படுத்திய சோமாஸ்கந்தர் உடப்பில் நிகழும் பொது நிகழ்ச்சிகள், சிறப்பு மலர்கள், கவியரங்குகள், திருமண வாழ்த்து, கவிதைகள் போன்றவற்றில் பங்குபற்றி தனக்கே உரிய பாணியில் கவிமழை பொழிந்தவர். ஆற்றலுள்ள கவிஞருமாவார். எண்ணிறந்த தனது படைப்பாற்றலை வெளிக் கொணர்ந்த சோமாஸ்கந்தர் தெரிந்தும் தெரியாத, அறிந்தும் அறியப்படாத மரபுக் கவிஞராகவே இனம் காணப்பட்டவர். அறுபதுகளிலே கவிபுனைவில் ஈர்க்கப்

பட்டபோதும், மரபுகவிதையே தனது உயிர் மூச்சாக கொண்டிருந்தார். இதனால் இவரின் கவிதைப் புனைவுகள் ஆன்மீகம் துறையில் புடம்போட்டாலும் கூடுதலாக காதல் இனமுரண்பாடு, சீதனம், முதலாளி தொழிலாளி பேதம் போன்ற இன்னோரன்ன நிலையிலிருந்து தனது கவிதைகளை பாடுவதினாலும் கவிபுனைவதிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவராக பிரகாசித்தார்.

புத்தளம் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள இந்து ஆலயங்களில் இடம் பெறும் உற்சவங்களையிட்டு அன்னாரின் கைபடாத கவிதை வடிக்காத கோவில் இல்லை என்றே கூறலாம். அவ்வளவு தூரம் தன்னை ஆன்மீகத் துறையில் ஈடுபட்டவராக, ஈர்க்கப்பட்டவராக, உள்வாங்கப்பட்டவராக இருந்துள்ளார். பங்களிப்பை செய்துள்ளார்.

உடப்பை அண்மித்துள்ள முந்தல் திரௌபதை யம்மன் ஆலயத்தின்மேல் அமைந்துள்ள அம்பாளை நினைத்து “ஆத்தாளே” என்ற கவிதையில் தன் ஆற்றலை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ள வரிகள் இவை,

“சீர்வளர் முந்தல் நகரில் எழுந்திரும்
செல்வி பாஞ்சாலி கும்மி சொல்ல
கார்வள கரிமுக கணபதி நாதனின்
கமல மலர்ப்பாதம் காப்பாமே
தொட்டக்களி என்றும் பாவிக்கரையிலே
தெங்கும் பொழில் சூழ்ந்த முந்தலிலே
இட்ட சித்தி தர எழுந்தருளி வந்த
ஈஸ்வரி என்றைக்கும் காப்பாயே
பொங்கிடும் அனலில் தீமீதிப்பாகிய
பூமி தியானத்தில் அருளெடுத்த
மாங்கலமாக நீ அடிவரும் காட்சி
மாநிலத்தின் பெரும் அற்புதமாம்”

இந்த வடமேல் மாகாணத்தில் பலகவிஞர்கள் தோன்றியிருக்கின்றார்கள் பல கவிதைகளை ஆற்றுப்படுத்தியும் உள்ளார்கள். ஆனால் உடப்புப் பகுதியில் பல கவிஞர்கள் வண்ணக் கவிபடைத்துள்ளார்கள். வரகவி களாக எழுந்தமாக கவிபடைக்கும் கவியுள்ளங்கள் தோன்றியுள்ளார்கள். அவர்கள் காவியங்கள் எச்சரிக்கைகள், அம்மாணை போன்றவற்றை படைத்துள்ளார்கள். அவைகள் தேடலின் மூலம் ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை. துரதிஷ்டமே. இக்கவி மரபை பின்புலமாகக் கொண்டு உடப்பில் எழுதாத கவிதைகளும் இரங்கல் கவிதைகள், வாழ்த்துக்கவிதைகள், வரவேற்புக் கவிதைகள் என்பன புனையப்பட்டுள்ளன. இதைமிட்டு வதுவை நிகழ்வு மேடையில் மணாளர்களை வாழ்த்துக் கவிதையை இராக சந்தத்துடன் இசை மெருகுடன் வாழ்த்துக் கவிதை படிக்கப்படும். இதற்கு முன்னுதாரண

மாக திகழ்பவர்தான் கவிஞர் சோமாஸ்கந்தர். அவர் யாத்துபாடிய கவி வரிகள் இது

வெண்பா

அம்பலத்தே யாடுகின்ற
ஆனந்த தாண்டவனை
நம்பலமாய்க் கொண்டென்றும்
நாடுகின்றோம், கொம்பனையாள்
கங்கை முருகனுடன்
காதலிலே இல்லறத்தில்
பாழ் குற வாழ்ப்பணி

விருத்தம்

ஓலக்கடற் குமரி ஓங்கிக்
கரை மோத ஓதுங்குஞ் சிற்பி
கோலக் கரை மீது கொஞ்சம்
எழில் பரவக் குலவு முராம்
சீலத் திருவுட்பில் சிறந்தோங்க
வீரபத்திரன் திகழும் கோமான்
சால நல் வைரத்தை சார்ந்து பெற்ற
தவப் புதல்வ பாழ வாழி

கவிஞரின் கவிதைகளில் இசைப்பாடல் களுக்கு முக்கியம் வழங்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஈழத்தில் வில்லிசை கலைக்கு புது இரத்தம் பாச்சியவர்களில் முதன்மையானவராக அறிய முடிகின்றது. வில்லிசை கலையானது சினிமா பாடல் களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டதை மாற்றி யமைத்து கிராமிய சந்தங்கள் அமைந்த பாடல் களுக்கும் தென்மாங்கு பாடல்களுக்கும் முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டதை அன்னாரின் வில்லுப்பாட்டில் அவதானிக்க முடிவதுடன் தான் யாத்த கவிதைகள் இழையோடு வதையும் கவியுணர்வுகள் மேன்மைப் படுத்துவதையும் இவரின் நிகழ்ச்சிகளில் யதார்த்தமாக உணர முடிகின்றது.

தனது வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சியில் முதலாவதாக தான் இயற்றிய கவிதை பாடல் இவ்வாறு அமைந்துள்ளது.

“ஐயனே உன்னை அல்லால் குரல் ஏது ஏது

எனை ஆண்டருள் புரிந்திடும் ஆனை முகத்தவனே”
பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும், இவை நாலும் கலந்துனக்கு நான் தருவேன், கோலம் செய்துங்கக் கரிமுகத்து தூமணியே, சீலமுறும் சங்கத் தமிழ் மூன்றும் இயல் இசைநாடகம் - சீலமுறும் சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தாருமையா முக்கிய பாடு பொருளாக கவிஞர் திகழ்வது தான் நேசித்து வணங்கும் இந்த சக்தி வழி பாட்டில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர். தன் குல தெய்வமாக போற்றி வணங்கும் சக்தியை மயூரபதி காளியம்மன் மீது தீராப் பற்றுக் கொண்டவராவார். அங்கு நிகழும் முக்கிய உற்சவ நிகழ்வுகளில் பங்கு பற்றுவதிலும் கவிதையாத்த பாடல்களையும் பாடி மெய்யுருகி நிற்பதையும் இப்பாடல் கவி வரிகள் சான்றாதாரமாக நிதர்சனமாகியுள்ளது என்பது வெள்ளிடை மலை. அந்த வரிகள்

“சங்கத்தமிழ் பால் வந்தோம் காளியம்மா...

உனக்கு எந்தத்தமிழ் இனித்திடமோ காளியம்மா...

**வானுயர்ந்த மயூரபதி அராளும் மகராணி
மாநிலத்தில் புகழ் பெற்ற**

மா பெரிய ஆதி சக்தி

அடியார்கள் தேவ வரும்

அம்பிகையே உன்னை நம்பி

அடியேனும் வந்தேன் அம்மா

ஆதரித்து காடும்மா”

உடப்பின் அடையாளமாக திகழ்வது ஸ்ரீ திரௌபதை அம்மன் ஆலயமாகும். இவ்வாலயத்தில் நடைபெறும் தீ மிதிப்பு பெரு விழா பிரசித்திப் பெற்றது. மரபை தழுவி கொண்டாடப்படும் இவ்வாலய உற்சவம் தனிச் சிறப்புப் பெற்றது. பண்டைய பாரம்பரிய விழுமிய பண்பாட்டு கூறு களுடன் நடாத்தப்படும் இவ்வற்சவங்களில் திருக் கலயாண நிகழ்வு முத்தாரமாகும். அச்சமயம் அங்கு ஊஞ்சல் பாடல் இசைக்கப்படும் இவ்வம்மையின் பால் ஈர்க்கப்பட்ட கவிஞர் ஊஞ்சல் பாடலை இயற்றி கவிச் சிறப்புடன் பாடல்களை பாடும்போது மெய்யடியார்கள் மனமுறுகி நிற்பார்கள். கவிஞரின் கவி வரிகள் இது:

**“வங்கம் மலிகின்ற வாவியின் ஓரமாய்
தெங்கும் பொழில் சூழல் தேனவர் வாசம்
உட்பூர் நகர்பதி உவந்தே அமர்ந்தாய்
உம்பர் தொழுதிட ஆட்சி புரிந்தாய்
அம்பெனும் பொற்பீடம் மீதே அமர்ந்தாய்
ஆர்வமெனும் பக்திக்கடலில் எழந்தாய்
அந்தரத்தே வந்து காட்சி கொடுத்தாய்
அம்மையே திரௌபதி ஆடுக ஊஞ்சல்”**

காதலில் ஏற்படும் காதல் இன்பத்தை பாடாத கவிஞனே இல்லையெனலாம். காதலன் தன் காதலின் மேல் ஏற்பட்ட காதல் ரஸபாவத்தையும் தன் அன்பு பிரவாகத்தில் ஈர்க்கப்படும் போது ஏற்படும் மயக்கத்தின் உணர்வை காதல் கடிதங்களில் வர்ணித்துத் ஆசை எண்ணங்களை வடிப்பது காதலின் நிலைப்பாடாகும். “ஆசைகளியே மனம் கொண்ட மலரே” “மனம் வீசும் மாதுவே” போன்ற எண்ணிருந்த கவிதைகளை வடித்துள்ளார் என்பதையான் அறிவேன்.

ஆசிரியர் தொழிலுக்கு உள்வாங்கப்பட்ட கவிஞர் அத்தொழிலை தெய்வீகத் தொழிலாக மேற்கொண்டார். எதிர்கால மாணவச்செல்வங்கள் நற்பிரஜைகளாக வாழ வேண்டுமென கனவு கண்டார். கற்பதன் மூலமே நல்ல நிலையை அடைந்து தமது வாழ்வை சிறப்பிக்க முடியும் என்பது அன்னாரின் தீர்க்கமான சிந்தனையுற்றாகும். இன்று சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளைகள் கல்வி கற்று தேறியதின் மூலம் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை. “கற்றிடுவீர்” என்ற கவிதையில் தன் உள்ளக்கிடக்கையை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“சாதாரண பிள்ளைகள் என்ற நிலைமாறி சாதனை புரிந்துடுவோம் கற்க கல்வியோடு நாம் கற்ற கல்வி தனை எம்மைகைவிடாது”

கவிஞர் கவிதைகளை காத்திரமான பின் புலத்தை கொண்ட கவிதைகளை படைத்துள்ளார். கவிஞர் பல பொதுமேடைகளில் கவிமழை பொழிந்த தன் பெயரை கோடிட்டுக் காட்டுமளவுக்கு அகலக்கால் பதித்துள்ளார். தமிழ் பற்றும் தமிழ் உணர்வும் இழையோடும் தான்படைத்த கவிதைகளில் தமிழ் பற்றையும் தமிழ் உணர்ச்சியையும் ஊட்டுவதிலும் அவருக்கு கைவந்த கலையாகும். இக்கவிதைகள் கூட தான் ஓர் தமிழ் பற்றாளன் என்பதை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்.

“தமிழே” என்ற கவிதையில்

“தேனும் அமுதும் சுவைவெனத் தாங்கி
திகழ் இலக்கியம் புன்னகை சிந்தி
கால மென்றும் நீ வளர்ந்தாயே
கன்னித் தமிழே அருள் தருவாயே
இயல் இசை நாடகம் ஆடி நின்றாயே
இன்பம் பொருளாரம் பாடி வந்தாயே
மன்னர் மூவர் மடி தவழ்ந்தாயே
மன்றம் முன்றினில் வளர்ந்து வந்தாயே”

கவிஞர் சோமாஸ்கந்தர் தான் பிறந்து வளர்ந்த தமிழ் தமீழும் சமயமும் இரண்டறக் கலந்து இடமாகும். அன்னார் சமயம்பால் இளம்பராயத்திலிருந்து ஈர்க்கப் பட்டு சமய பண்பாட்டு விழுமிய நெறிகளுடன் தனது வாழ்வை அமைத்து கொண்டவர். இதை உள்ளீடாக சித்திரை மாதத்தில் கொண்டாடப்படும் சித்திரை செவ்வாய் அல்லது முளக் கொட்டு நிகழ்வு பாரம்பரிய மரபு சார்ந்த நிகழ்வோட்டமாகும். அந்த விழாவை சிறப்பிக்க தெம்மாங்கு மெட்டமைந்த கவிதை பாடல்கள் பாடப்படும். அப்பாடுகள் உள்வாங்கியிருக்கிற நிற்பார்க்கள் மெய்யடிகள் அவ்வமயம் அன்னார் வடித்த கவிதை வரிகள் இவை:-

“சித்திரை மாதத்திலே சிவந்த
செவ்வாய்க் கிழமை அதில்
பாலிகை பெண்கள் நாங்கள் வருவோம் அம்மா
பாரினில் உன் சிறப்பை பாடி வந்தோம் நாங்கள்
ஆயிரம் கண்ணுடை மாரி வந்தான்
ஆனந்த ஊஞ்சல் ஆடுமம்மா..”

பாரதி பாடியது போது “ஏழையென்பவர் இல்லை” என்பதற்கிளங்க ஏழையென்றும் பணம் படைத்தவர்கள் இல்லை. உழைப்பால் சாதாரண தொழிலாளிகள் கூட இன்று உயர்ந்து உச்சத்தை அடைந்துள்ளார்கள். ஏழை, பணக்காரன் என்ற வேறுபாட்டை நினைத்து எனது வேட்கை, வெளிப்பாட்டை இவ்வாறு படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அந்த வரிகள் :-

“ ஏழைக் குசேலனுக்கு வாழ்வு தந்தவன் - அந்த
ஏது காட்டி நானும் உன்னை நம்பி வந்தவன்
மீனா அடினை எனை ஏற்றிடுவாய்
தலைவன் நீ என்றே நாவும் பாடுது - இந்த
தரணியை காப்பதற்கு நல்ல நாளிது”

ஒரு தமிழ் பெண் என்பவள் தமது தனித்துவத்தை அடையாளப்படுத்த வேண்டும். அவள் காலில் கொலுசையும், கையில் வளையலும் முகத்தில் மஞ்சள் பூசிய புன்னகையும் கொண்டவள் தான் தமிழ் மங்கை “தமிழ் பெண்ணாக வாழு” என்ற கவிதைபூடாக முன் வைத்து எழுதிய கவி வரிகள்.

“காலில் சிலம்போசை கலீர் கலீர் என
கைகளிலே வளையல் பளீர் பளீரென
நெஞ்சினில் மலர் மாலை கொஞ்சியசைந்து
மஞ்சள் முகத்தில் புன்னகை சிந்திட
கொள்ளு தமிழாலே உன்னைத் துதித்திட”

கவிஞர் சோமாஸ்கண்ணன் மேல் திராப்பற்றுக் கொண்டவர். தன் ஊரில் அமைந்துள்ள கண்ணன் மேல் கொண்ட பக்தியை வெளிப்படுத்த கண்ணனை நினைத்து பாடு பொருளாகக் கொண்டு கவி தீட்டுவதில் இவரின் கவிப்புலத்தின் வெட்டு முகத்தை இக்கவிதை மூலம் அறிந்து கொள்ள, ஏன் தெரிந்து கொள்ள

(முடியுமல்லவா. அந்த வரிகளின் வெளிப்பாடு இவை:-

“துவாரகை மன்னராக ஆட்சி புரிந்தார்
துதிப்போருக்கு கண்ணனாக காட்சி கொடுத்தாய்
பாண்டவர்க்கு தூது சென்ற பரந்தாமனாம்
பார்த்த சாரதியாய் வந்தமர்ந்தாய் பார்த்த தேரிலே
வண்ண கடல் எழுந்து வந்து சங்கம் முழங்குது
வளமான சீருப்பில் கோயில் இலங்குது
ருக்மணி பாமையோடு பார்த்த சாரதி என்ற
பண்பான திருநாமம் எங்கும் ஒலிக்குது”

கவிஞர் சோமா ஐயாவினது கவிதை புலம் என்பது பெருமனை உள்ளூர் மட்டத்தில் மட்டுப்படுத்தாமல் கடல் கடந்த நாடுகளும் விரிவு படுத்தப்பட்டுள்ளதென்பது கவிஞரின் கவிதை புலமைக்கு கிடைத்த வரப்பிரசாத மென்றே கூறலாம். உள்ளூர் மட்டுமன்றி கடல் கடந்த நாடுகளாலும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அன்னாரின் கவிதையாற்றல் குடத்தில் விட்ட விளக்காக கவே வெளிச்சம் காட்டுவதாக இருந்தாலும் வெளியுலகம் காணாத மறைக்கப்பட்ட மறுக்கப்பட்ட கவிஞராகவே இனம் காணப்பட்டார். சோமால் ஐயா அவர்கள் கவிநாட்டின் ஸ்ரீ துர்க்கை அம்மனின் சங்காபிஷேக மணிவிழா மலரில் பிரசுரித்த கவிதை வரிகள் இது:

“சந்துமெழில் வொங்கு பொழில்
பசுமை பொலி படர்ந்த பளி
சீர் செவ்வம் பல் நாட்டு மாந்திருக்கும் தஞ்சமது
தந்தளிக்கும் தயா சிந்தை சுவின் நாட்டில் தமிழர்தம்
தலையாத பண்பாடும் வழிபாடும் தலை சிறப்ப
சிந்தையுடன் வழிபடுவார்க் கருள் மாரி சுரந்தளித்து
பொற்பாதமாய் அற்புதமாய் பொன்னிறமாய் பூத்திலங்கு
விந்தைமிகு திருக்கோயில் வீற்றிருளும் சொலத்தானில்
இளங்கண் மீளர் ஸ்ரீதுர்க்கை அம்பிகையே
ஆடர் ஊஞ்சல்”

கவிஞர் கவி வளர்ச்சியானது மற்றோர் நாடான அவுஸ்திரேலியா வரை பாய்ந்துள்ளது. அந்த நாட்டில் கோவில் கொண்டு கொலு வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ விக்னேஸ் வரமூர்த்தி சுவாமிக்கு மேல் திருப் பொன்னூஞ்சல் மாலையாக இவ்வாறு விசித்துள்ளார்.

“ஒங்கார நாத அலைலையாது தானெழுந்து
ஒலிக்கின்ற பசுபிகமா கடலின் காப்பன்
மாங்காத கீர்த்திசையின் பரிதி ஒளிமுகற்காணும்
பரந்த நிலக் கண்டமெனும் அவுஸ்திரேலியா நாடதனில்
தூங்காத புகழ்படைத்த பிறிஸ்பேன் மாநகரில்
தாமாமழை நீரோடும் அருவியதன் ஓரமதில்
பாங்கான கோயில்மர் விநாயகர்க்கு ஊஞ்சல்பாட
பாதமலர் தான் பணிந்தேன் தமிழ் தந்து கார்”

உடப்பு மண்ணுக்கு கவிபுனைவில் காத்திரமான கவிதை படைத்தவர்கள் துலங்கியும் மிளிர்ந்தும் தத்தம் தமது பங்களிப்பை அவ்வப்போது தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர். அந்த வரிசையில் உடப்பு வீர சொக்கன் மு.சொக்கலிங்கசாமி கிட்ணன் ஸ்ரீஸ் கந்த ராசா, ப.முருகானந்தன், க.மகாதேவன், வீரபத்திரன் வதனஸ்ரீ போன்றவர் சோமாஸ்கந்தரின் வரிசையில் கவிதை உலகில் பிரகாசித்து வருகின்றனர். வடமேல் மாகாண பிராந்தியத்தில் இவர்களின் வகிபாகம் முகிழ்ந்து நிற்கும் என்பது எள்ளவும் ஐயமில்லை என்றே கூறலாம்.

காலச் சதி

தடுப்பு அணைகளினைத்
தம் இஷ்டம் போல் அடித்து
உடைத்துப் பெருக்கெடுக்கும்
ஊரெல்லாம் தொற்று!
எங்கள் திசைகளின் இண்டிடுக்கு
முலை முடுக்கு
எங்கும் பரவி எழுச்சியுறும் “தீருணம்”!
கால வெளியிலின்று
கடுகி வந்த “கிருமி - மந்தை”
மேயுதொரு ஆண்டின்மேல்...
கடிபடாது மிஞ்சியுள்ள
நாம்...புல்லாய்...
நாளை யார் மேயப் படுவோமோ?
சோதிக்கப் பட்டவரில்
தொற்றுறுதி தான் பெரிதாய்!
சோதிக்கப் படாதோரில்
தொற்றுக்கே வாய்ப்பதிகம்!
சோதித்தால் அனேகமாகத்
தொற்றோடே எல்லோரும்!
எண்ணிக்கை நோய்க்காவி என்கிற,
சாவு...இரட்டை
எண்ணைக் கடந்துமுன்றை
எட்டியே ஆர்முடுக,
சடலங்கள் தகனத்திற் காகத் தவமிருக்க,
தொடர்ந்து எரித்து “எரியூட்டிகள்” உருக,
சிகிச்சை நிலையச் சிறைகள் நிறைய,
வீடே
சிகிச்சைச் சிறைகளாக,
தேர்ந்த கடவுளரும்
உள்வீதி யோடு ஊர்காணா விழாக்களிலே
மெள்ள ஒதுங்க,
விசேஷங்கள் வைவங்கள்
தள்ளிவைக்கப் பட,
“தனித்து ஒடுங்கி முடங்காட்டி...
அடக்கங்கள் செய்வதற்கும் ஆட்களாற்
நிலைவரலாம்
உடன் செய்ய ஏதும்” என
உணர்ந்தோர் குரல் அலற,
வைத்தியரும் தடுப்புகி போட்டு மகிழ்ந்தவரும்
செய்வ தறியாது நோயில்
திகைத்துவிழ,
நாளை எவர்? மறுநாள் யார்?
கிருமிக்கு ஆட்படுவார்?
யார் போவார் மூச்சிறுகி?
யார் மீள்வார் நாளை தப்பி?
யாரும் அறியா...அறிவியலின் உச்சத்தில்...
யாரும் துணைக்குவரா யதார்த்தத்தில்...
வாய் வயிறும்
வேறு வேறு என்ற விதி வழியில்...
நாம் நம்மைக்
காக்கும் வழி தெளிவோம்!
“காலச்சதி” வெல்வோம்!
18.08.2021

இன்றைய எளிய கனா

நாளை என்ன நடந்திடும் என்பதை
நானும் அறியேன்...நீயும் அறிந்திடாய்!
சூழும் என்ன வகையில் துயர் என

த. ஜெயசீலன் கவிதைகள்

தொடர்பில் நிற்பவர் கூடத் தெரிந்திடார்!
வாழ்வின் பயணங்கள் நீளுமோ? நிற்குமோ?
மனதில் ஏக்கங்கள் சேருமோ? தீருமோ?
பாழே மிஞ்சுமோ? பழையது மீளுமோ?
பலிக்குமோ கனா? யார் பதில்சொல்லுவார்?
இன்றைக் கனவுகள் மிக எளிதானது.
எம் நளவிடை தோய்ந்தும் பிறந்தது.
வென்று மேலும் விரிந்து விஞ்ஞானத்தின்
விஸ்வரூபங்கள் கண்டு விண் வெளிவரை
சென்று ஜெயிப்பது பற்றியல்ல அது!
தினறும் மூச்சைச் சீராக்கி... தூய்மையாம்
தென்றல் தன்னைச் சுவாசித்து...ஏதேனும்
தின்று குடித்தாலே போதும்... எனும் அது!
இன் நோய்ப் பரவல் கட்டுக்குள் நிற்கணும்.
இதால் வரும் இறப்பெல்லாம் முடியணும்.
இன்று பாதிக்கப் பட்டோர்கள் மீளணும்.
இப் பெருந்தொற்று பூமி விட்டோடணும்.
துன்பமற்ற வளி, நீர், உணவு, இல்,
சூழணும்! புவி உய்யணும்...எனும் கனா
இன்று வருகுது...இது நளவாகணும்!
இயற்கை கைதந்து மனிதத்தை மீட்கணும்!
24.05.2021

நீ எல்லாம் யார்த்துக் கொள்ளு!

நீ எல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளு!
நீ வரும் தடைகள் போக்கு!
நீ எது சரியோ... செய்யு
நிம்மதி அயலில் ஊற்று!
நீ... வேலால்...தொற்றி மாய்க்கும்
நிட்டரம் வீழ்த்து! கண்முன்
நீ வராப் போதும் எங்கும்
நிறைந்துமே தொற்று நீக்கு!
உன்கொடி ஏறு துள்ளே!
உயிர்ச்சேய்கள் தவித்து நொந்து
வெந்துளார் வெளியே! வேலை
விழி காணாது இடியும் நெஞ்சே!
என்ன நாம் புரிந்த பாவம்?
இழுவெலாம் மாழ்ச் செய்யே!
உன் முகம் காண வேணும்
ஒரு வழி திறந்து வையே!
இப்படி... தொண்டர் அற்று
இதயத்தில் சுமப்போர் அற்று

அற்புதப் பவனி அற்று
ஆள் அரவம் தான் அற்று
எப்பவும் விழா நடந்த
தில்லை! ஏன் இந்தத் தீர்ப்பு?
சொப்பனம் தனில் என்றாலும்
சுற்றும் வேற் காட்சி காட்டு!
உணைமட்டும் நேர்தல் அன்றி
உணைக்கெஞ்சிக் கேட்டல் அன்றி
உனதருள், துணைக்கு ஏங்கி
உள்ளுக்குள் அழுதல் அன்றி
மனதுக்கு மருந்து ஏது?
வடிவேலா உன்மேல் பாரம்
தனைப் போட்டோம்; இடர்கள் மாற்று!
தடை தகர்; அணை...வா...மீட்டு!
11.08.2021

காப்பு வழி?

என்ன கொடுமையிது? -எங்கள்
எட்டுத் திசையும் நலிந்து துவண்டு
துன்பத்தில் தோய்கிறது! -அதன்
சுவாசம் நொடிந்து திணறிடுது!
புன்னகை தோற்றலைந்து -பேய்கள்
புகுந்ததாய் முகங்கள் இருண்டுறைந்து
அன்பும் அரவணைப்பும் -இன்று
ஆதரவற்றுத் தனித்துளது!
சுடி இருக்கையிலே -என்ன
கொடுமைகள் சூழினும் ஓர்துணியு
சுடி இருக்குமுள்ளே -துணை
கூட்டம் தொடர்புகள் தெம்பருளி
வாரும் மனங்களிலே -நீரை
வார்க்கும்; இன்றோ அயல் நிற்பவரும்
கூட நோய்க் காவிகளாய் -உயிர்
கொள்ளலாம்...கோர்க்குமோ நொந்தகரம்?
நானோர் தனித்தவன் காண் -ஆமாம்
நாமும் தனித்தனித் தீவுகள் தாம்!
சாவு வலி நோயை -நாம்தாம்
தாங்கணும்...யாரும் துணைக்கிலையாம்!
ஆக நம் பாதுகாப்பு -எங்கள்
அசட்டையால் போம்; அயல் நிற்கும் வாழ்வும்
மாளலாம்... என்ன தீர்வு? -நாம்தாம்
வாழணும்... காப்பு வழி தெரிந்து.

16.05.2021

பறவையின் கதை இது!

மலைமுகடுகளிலே
கடல்பரப்பிலே
மணல்நிலத்திலே
ஆகாயபெருவெளியிலே
பயணிக்கும் பறவையின்
கதை இது!

இந்த வண்ண பறவைக்கு
எல்லைகள் கிடையாது
திசைகள் கிடையாது
மதங்கள் கிடையாது
சாதிகள் கிடையாது
மொழிகள் கூட கிடையாது!

இதைத்தான்
உண்ண வேண்டும்
இதைத்தான்
பருக வேண்டும்
இப்படித்தான்
வாழ வேண்டும்
என்ற கொள்கை கிடையாது!

நகை நட்பும்
ஆடை அலங்காரமும்
தேவையில்லை
பகை துரோகமும்
சண்டை சச்சரவுகளும்
தேவையில்லை
இந்த சுதந்திர பறவைக்கு!

இன்ன நாள்
இன்ன கிழமை
அறிந்து கொண்டு
பறக்காது
இன்ன பொழுது
இன்ன பருவம்
தெரிந்து கொண்டு
விரிக்காது தன் சிறகை!

சிறு பறவைதான்
இந்த பறவை
சமத்துவம் அறியும்
இச் சிறு பறவை
அவன் நாடு இவன் நகரம்
அவன் நிலம் இவன் வீடு
பிரித்து அறியாது
இச்சிறு பறவை!

அதனால்தான்
சென்றது உள்நாட்டு
எல்லையை கடந்து
அயல்நாட்டிற்கு!
இதனால்தான்
அவனது வயிற்றுக்குள்
சிறைப்பட்டது!

- அஷ்வினி வையந்தி

வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின் வாக்குமூலம்

எனக்கு முகமில்லை
ஆத்மாவுமில்லையென்ற
வரிகளை மீண்டும்
ஞாபகமூட்டியபடி
நீள்கிறது
வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின்
பட்டியல்
யாரை யார்
குற்றம் சொல்ல
வறுமைத் துயர் போக்க
வழியின்றி வந்தவரை
சிறுமைத்தனம் புரிந்து
சீரழித்தல் முறையோ சொல்
எல்லாமே
வியாபாரமாய் போய்விட்ட
உலகமீதில்
எத்தனை வடிவங்களில்
கொறோனா வந்துமென்ன
யாரும் இங்கு
திருந்திவிடப்போவதில்லை
என நிரூபித்தபடி
நகர்கின்றன நாட்கள்
உடல் தாண்டிப் பெண்ணை
நேசிக்கும் காலம்தான்
உருவாகுமா?
கடல்போன்ற வாழ்வினினுள் இங்கு
களங்கன்தான் சாட்சியா
மனிதர்செய் பிழைக்கெதற்காய்
மதங்களைச் சாடுகின்றீர்
உங்கள் உங்கள்
மனச்சாட்சியை சாடிடுவீர்
சட்டங்கள் இருட்டறையாய்
போய்விட்ட தேசமீதில்
இன்னும் இன்னும்
எத்தனை காட்சிகள்தான்
அரங்கேறுமோ யாரறிவார்

- புலோலியூர் வேல்நந்தன்

பேய்ப்பசியால் பைத்தியமானவன்

இரவு
பேய்களால் ஆனது
இருட்டு பேய்களின்
இருப்பிடம் என்று
உணவு உண்ணத்தொடங்கிய
நாள்முதலாய்
எண்ணத்
தொடங்கியிருந்தான்

அள்ளித் தின்ன அல்ல
எண்ணித் தின்ன
தாய் சோறு தருகையில்
வயிற்றுக்குள் பேய்கள்
வெறிப்பிடித்து ஆடும்

நாளாக நாளாக
இரவுகள் பயங்கரமாயிற்று
தூக்கத்தை பேய்கள்
கொன்றுவிட்டன
சிறுவனின் வயிறு மயானமாயிற்று

அவன் வயதுக்கு வந்த
அன்றிரா
ஆவேசமாய் எழுந்து
உச்சஸ்தாயியில் பாடினான்
இரவை கடித்துத்தின்று
பசியாறினான்
பேய்கள் மிரண்டோடின

ஆயிரம் சிறகுகளுடன்
வீதிக்கு வந்தான்
சமூகம் அவனை
பைத்தியக்காரன் என்றது

- ஈழக்கவி

சாமுண்டி

■ ஏ.பீர் முகம்மது

“அம்மா சாமுண்டி வந்திருக்கான்.
தண்ணி தரட்டாம்”

“திரத்திடி அவன. விடிய வந்திட்டான். வாசல்ல மூத்திரத்த கீத்திரத்த பேஞ்சி போடுவான். பொழுது விடிஞ்சா போதும். நாசமத்துருவான் வந்திருவான். போய்த்தானா இரிக்கானா....”

“போய்த்தான்”

“கேத்த சாத்திப் போட்டு இஞ்சால வா”

சாமுண்டி-

இந்தக் கதையின் நாயகன் அவன் தான்..

அவனை அந்த “ஏரியா”வில் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

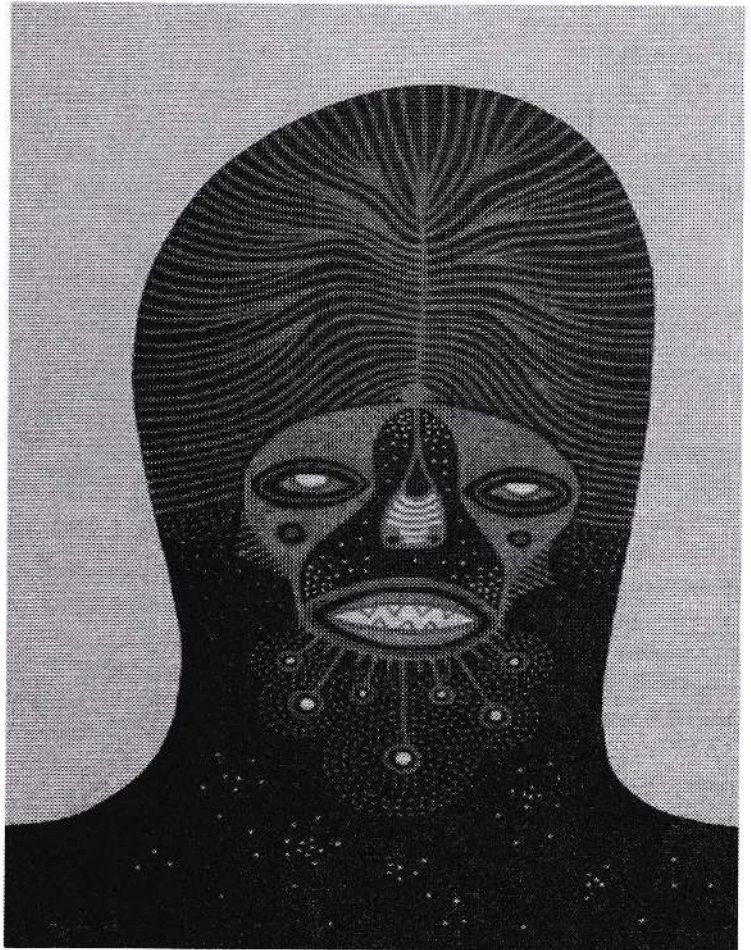
குளிப்பு கிடைக்காத உடம்பு. எண்ணெய் காணாத தலைமுடி. பனாட்டு நிறத்தில் அழுக்குப் பூசி இருக்கும் அரைக்கால் களிசன். மேல்சட்டை கிடையாது. கையில் ஒரு தகரப் பேணி.

பிச்சைக் காரர் பட்டியலிலோ பைத்தியக்காரர் வரிசையிலோ அவனின் பெயரைக் காண முடியாது. “கஞ்சா குடிச்சி தலய உட்டவன் சாமுண்டி” என்றுதான் பரவலான கதை. எவருடைய ஏச்சுப் பேச்சையும் கண்டு கொள்ளாத மனம்

ஆலமரத்தடி வளவு. அரை ஏக்கருக்கும் குறைவான நிலம். “வெவசாயக் கந்தோர் சுட்டணுமெண்டு கேரணமேந்து ஒதுக்கினது” என்று தலைமுறை தலைமுறையாக சொல்லப்பட்டு வந்த காணி. புகுபுகுவென்று வளர்ந்த பற்றைக் காடு. சருகுகளும் குப்பைகளும் நிரம்பி வழிந்தன.

ஆலமரம் நிழல் பரப்பிய அந்த வெட்டவெளியில் வீதியோரத்தில் உள்ள கொங்கிரீட் பெஞ்சுதான் அவனது கட்டில். தலைமாட்டில் ஒரு கடதாசிப் பையை வைத்துக் கொண்டுதான் இரவுத் தூக்கம்.

பல வருடங்களாக இந்த இடமே

தஞ்சம். பகலில் எங்காவது போய் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வான். மிச்சம் மிஞ்சடிகள் இருந்தால் இரவிலும் பயன்படுத்துவான். பீடி, சுருட்டு, கஞ்சா, சிகரெட் ஏதாவது கிடைத்தால் விடமாட்டான்.

காலையில் தூங்கியெழும்பி பக்கத்து வீடுகளுக்குப் போய் தகரப் பேணியைக் காட்டி குடிக்கத் தேநீர் கேட்பான். பெரும்பாலும் ஏச்சுப் பேச்சுத்தான் கிடைக்கும். தேநீர் கிடைக்காது.

சாமுண்டி அடுத்த வீட்டுக்குப் போகிறான்.

“டேய் இஞ்ச வரப்போடாண்டு சொன்னெலுவா. காலங் காலத்தால கரச்சல்தராம வேற எங்கேயாலும் போடா”

காலைத் தேநீருக்கான முயற்சி அவனை இன்னுமொரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

“அம்மா, தேத்தண்ணி”

கூப்பிட்ட அவனின் குரல் எவரது காதிலும் விழவில்லை.

காலைத் தேநீர் இல்லையென்று அவன் கவலைப்படவில்லை. பெஞ்சை நோக்கி வீதியைக் கடக்க முயற்சிக்கிறான்.

எதிர்பாரா வேகத்தில் வந்த மோட்டார் சைக்கிள் அவனை மோதித் தள்ளியது. இரத்தம் தோய ஆலமரத்தடியில் போய் அமர்ந்தான்.

சாமுண்டியின் தேநீர்க் குரல் கேளாத வீடுகளில் அவன்மீது மோட்டார் சைக்கிள் மோதிய சப்தம் கேட்கிறது. வேலிக்கு மேலால் எட்டிப் பார்க்கிறார்கள். சிவப்பு நிறத்தில் சாமுண்டியின் முகம் தெரிகிறது.

தலையில் தொப்பியணிந்து சாரம் உடுத்தியிருந்த முல்லிம் வாலிபன் ஒருவனின் மோட்டார் சைக்கிள் தூக்கி நிமிர்த்தப்பட்டு வேகமாக ஓடி மறைவதையும் இரத்தம் தோய்ந்த சாமுண்டியையும் கண்டு விட்டனர்.

முச்சக்கர வண்டியில் சாமுண்டி அவசரமாக

ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்படுகிறான்.

ஆலமரத் தடியில் அவசரக் கூட்டம். ஆளுக்கொரு கதை.

“சாமுண்டி புழைக்கிற கஸ்டம்”

“ஆலமரத்தடியிலேயே அவண்ட காலம் கழிஞ்சி போய்த்து”

“அவனால் ஆருக்கும் கஸ்டமில்ல. குடுத்தா வாங்கித் தின்னிறது. நிம்மதியா பெஞ்சில தூங்கிறது”

“சைக்கிள்காரன் கொஞ்சம் நிண்டு கேட்டு விசாரிச்சிட்டுப் போயிருக்கலாம்”

“கேக்கப் பாக்க ஆளில்லயெண்டு நின்ச்சிருப் பாணுகள்.”

“பக்கத்து ஊரெண்டு எத்தின மட்டுக்கு பாக்கிறது”

“குட்டக் குட்ட குனியவும் ஏலா”

“ஊராண்ட பெரும தெரிய ரெண்டா இதுக்கெல்லாம் ஒரு பாடம் படிப்பிக்கனும்”

விளக்கம் தெரியாமல் பக்கத்து ஊர் அப்பாவி யொன்று மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து நடந்ததை விசாரிக்கிறது.

“எல்லாம் உண்ட ஊராண்ட வேலடா”

“சைக்கிலொண்டு கிடைச்சா கண்மண் தெரியிறல்ல”

சாடைமாதையா அவனுக்கு விசயம் விளங்கும் போது அவனையாரோ கீழே தள்ளுவது தெரிகிறது.

சுதாரித்துக் கொண்டான். ஓடித் தப்பி ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அடுத்த ஊர் ஆலமரத்தடியில் முஸ்லிம்களை தமிழர்கள் தாக்குவதாகவும் சிலரைக் கடத்திக் கொண்டு போவதாகவும் அவனுக்கு முன்னமே வதந்திகள் போயிருந்தன.

இரண்டு நாட்களாக கலவரச் சூழல். இரண்டு தரப்பிலும் உயிர்ப்பலிகள்.

விசயம் தெரியாமல் முஸ்லிம் ஊருக்குள் தொழிலுக்குப் போன அப்பாவித் தமிழர்கள் மூவர் உயிரிழப்பு. தமிழ் ஊருக்குள் பொட்டணிகளுடன் வியாபாரத்துக்குப் போன மூன்று முஸ்லிம்கள் மையித்துக்களாயினர் இரண்டு தரப்பிலும் நூலைந்து பேர் கடும் காயங்களுடன் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குத் தப்பி வந்து விட்டனர்.

யாருமற்ற மாணிடங்களுக்கு ஒரு சொட்டுத் தேநீர் கொடுக்க முன்வராத மனோபாவம் இரண்டு ஊர்களுக்கும் பொதுவானது. இங்கே சாமுண்டி அங்கே மய்யதீன் காக்கா. இங்கே அம்மா தாயே, அங்கே உம்மா தாயே. அவ்வளவுதான் வேறுபாடு. இத்தனை சிறிய வேறுபாடுகளுக்காக விலை மதிக்க முடியாத உயிர்கள் பலியா?

மூன்று நாட்கள் கடந்து விட்டன. எதுவும் தெரியாது அன்றைய காலைப்பொழுது விடிகிறது.

“அம்மா, தேத்தண்ணி தாங்க”

மீண்டும் சாமுண்டியின் குரல்.

“காலங்காலத்தால வந்திட்டியா ரெண்டு மூண்டு நாளா நிம்மதியா இருந்தம். திரும்பி தொல்ல தொடங்குது. ஏன் தான் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்தியோ?”

வழுமைபோல் அடுத்தடுத்த வீடுகளிலும் தேநீருக் கான விண்ணப்பம் ஏற்கப்படவில்லை.

வெறும் தகரப் பேணியோடு சாமுண்டி ஆலமரத்து கொங்கிரீட் பெஞ்சை நோக்கி வீதியைக் கடக்கிறான்.

நாயொன்று தன் பின்னங்காலை உயர்த்தி ஆலமரத்தடியில் சிறுநீர் கழித்து விட்டுச் செல்கிறது.

சச்சிதானந்தன் உலகெங்கும் அறியப்பட்ட கேரளத்துக் கவிஞர். மலையாளத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதுபவர். இந்திய சாகித்திய மண்டலத்தின் முன்னாள் செயலாளர். Indian Literature இன் முன்னாள் ஆசிரியர். பிராந்திய, தேசிய, சர்வதேச விருதுகள் 21 பெற்றவர். இவர் கவிதைகள் 16 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

காந்தியும் கவிதையும்

ஒரு நாள்

காந்தியைத் தரிசிக்க

மெலிந்த கவிதை ஒன்று

ஆசிரமத்துக்கு வந்தது

ராமனை நோக்கி

நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்த காந்தி

ஒரு பஜன் என்ற தகுதி

தனக்கில்லையே என்ற கூச்சத்துடன்

வாசலில் காத்திருந்த கவிதையைக்

கவனிக்கவில்லை

கவிதை செருமியது

நரகத்தையே பார்த்துப் பழகிய

தன் கண்ணடிகளுக்கு

ஓரக்கண்ணால்

பார்த்தார் காந்தி

“எப்பொழுதாவது நூல் நூற்றிருக்கிறாயா?

எப்பொழுதாவது

அதிகாலை அடுக்களைப் புகையைத்

தாக்குப்பிடித்திருக்கிறாயா?

எப்பொழுதாவது

பட்டினி கிடந்திருக்கிறாயா?”

காந்தி கேட்டார்?

“காட்டிலே

வேடுவனின் வாயில் பிறந்தேன்

ஒரு மீனவன் தன் குடிசையில்

என்னை வளர்த்தான்

எனக்கு எத்தொழிலும் தெரியாது!

ஆனால் பாடுவேன்!

முதலில் அரசவைகளில் பாடினேன்

அப்பொழுது நான்

கொழுகொழுவென அழகாய் இருந்தேன்!

தெருவில் நிற்கிறேன்!

கள்ளச் சிரிப்போடு காந்தி சொன்னார்

“நீ சமஸ்கிருதத்தில் பேசும்

வழக்கத்தை விடவேண்டும்!

வயல்களுக்குள் இறங்கி

உழவர் பேசுவதைக் கேள்!

கவிதை

ஒரு நெல்மணியாக மாறியது

வயலில் காத்துக் கிடந்தது

புதிய மழையில் நனைந்த

கன்னித் தறையைப் புரட்ட

உழவன் வரும்வரை!

ஆங்கில மூலம் : மு.சச்சிதானந்தன்

தமிழாக்கம் : சோ.ப

குறுநாவல்

தாவடிக்காரர்கள்

■ க.சட்டநாதன்

1

தாவாடி சின்னக்குறிச்சி. ஆனால் பொன் விளையும் பூமி. அங்கு வாழ்பவர்கள் தனிக் குணம் படைத்தவர்கள். மனிதப் பண்பு மிகுந்தவர்கள். சுற்றம் மற்றும் அயலவர்களை நெஞ்சில் சுமப்பவர்கள்.

குறிச்சிக்குத் தென்புறமாக கொச்சிக்காடு, சற்றுத் தள்ளி தென் கிழக்காகத் தாழிபுலம். வடக்குப்பக்கத் தொங்கலில் நாவலடிப்புலம். மேற்காகச் சிலுந்தாவும் கொட்டப்பெட்டி மூவையும்.

தாவாடி கிழக்கில் பண்ணை வீதியையொட்டி சிவக் கொழுந்தாச்சி இருந்தார்கள். அவரது வீடு கல்வீடு. அவர் ஊரில் ஒரு ஸ்தாபனம் "தாவாடிக்காரி வாறா..." என்று ஊர் கூறினால் அது அவரைத் தான் குறிக்கும். மகாராணி போல வாழ்ந்த அவரது Cousort கணவர் சுந்தரம் பிள்ளை தான்.

அந்தக் கணம் அங்கு அரங்கேறிய நாடகம் அபத்தமானது. ஆனாலும் சுவை மிகுந்தது.

கணவன் மனைவிக் கிடையில் ஏதோ பிணக்கு. அதனைச் சரி செய்யாது போனால், சுந்தரம் கோணங்கித் தனமாக நடந்து கொள்வார். அவர் ஆச்சியைச் சடங்கு செய்து வந்த போது கையுடன் கொண்டு வந்த சம்பத்து: ஒற்றை நாம் பன் கன்று, தூண்டா மணி விளக்கு, ஒரு கம்பளிப்போர்வை- ஆகியன மட்டுமே.

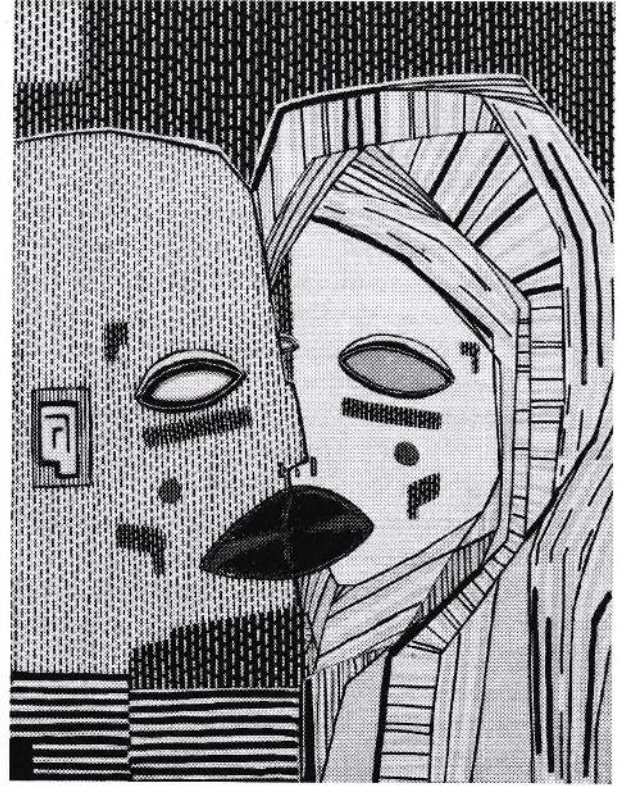
கன்றாக இருந்து வளர்த்திகண்ட அந்தக் காணையை அவிழ்த்துக் கொண்டவர், குத்து விளக்கையும் எடுத்துக் கொண்டார். அவரது கக்கத்தில் கம்பளிப் போர்வை. இவைகளுடன் வெளியே வந்த அவரைக் கண்ட ஆச்சிக்குப் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. அவரை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தவர், "தூமைச்சீலை..." என்று வைத்தபடி அவரது நாலுத்துண்டை உருவி எடுத்தார். கோவணத்துடன், ஊர் ஞான வயிரவர் போல அவர் காட்சித்தந்தார். போவோர் வருவோர் அந்தத் திருக் காட்சியைப் பதட்டத்துடன் பார்த்தனர்.

சற்றுச் சமநிலையடைந்த ஆச்சி, புறுபுறுத்தபடி வீட்டுக்கு உள்ளாகச் சென்றார்.

தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட சுந்தரத்தார் நாலு முழ வேட்டியை எடுத்து இடுப்பில் சுற்றியவராய் நாம்பனை மாட்டுக் கொட்டிலில்கட்டிவிட்டு, உள்ளாக வந்து, குத்து விளக்கைப்பூசை அறையில் வைத்தார். போர்வையை மடித்து எடுத்தவர் அதை உட்கட்டிலில் போட்டார். பின்னர் கிணற்றடிப் பக்கம் பார்த்து நடந்தார்.

அவர் குளித்துவிட்டு வந்த போது ஆச்சி அவருக்குச் சுட்குடப் பால் தேத்தண்ணி தந்தார். இரு வரும் ராசி ஆகி விட்டனர் என்பதற்கு அது அடையாளம்.

ஓரக்கண்ணால் ஆச்சியைப் பார்த்தவர்,

ஆச்சியின் உதடுகளில் மென் முறுவல் இழைவதைக் கண்டு கொண்டு, அவர் அருகாக நகர்ந்து, அவரது இரு கரங்களையும் எடுத்துத் தன்கைகளில் பொதித்துக் கொண்டார்.

"இண்டைக்கு மொட்டைக் கறுப்பன் குத்தரிச்சிச் சோறும். விளைமீன் குழம்பும் பறட்டைப் பொரியலும். வேணுமெண்டால் பாலனிட்டை இரண்டொரு பிளாக் கள்ளு குடிச்சிட்டுவாருங்க...!"

இந்த அநுசரிப்பும் உபசாரமும் சுந்தரத்தாரை அக மகிழ வைத்தது.

மென்மையாக ஆச்சியைப் பார்த்து விட்டு வெளியே போனவர், பாலனிடம் தான் தஞ்சமடைந்தார். இரண்டு போத்தல்கள் எடுத்தவர், சிறிது மப்புடன் வீடு திரும்பினார்.

கிணற்றடிக்குச் சென்றவர் மீளவும் தலையில் ஆராச்சோரத்தண்ணி ஊற்றினார். மப்புச் சற்றுக் குறைந்தது போல அவருக்கு இருந்தது. உள்ளாக வந்து, ஆச்சியைப் பின்புறமாக இறுக அணைத்துக் கொண்டு கழுத்தில் கொஞ்சினார். சிரித்தபடி ஆச்சி திரும்பிப் பார்த்தார்.

இந்தப் பிணக்கெல்லாம் கலவிவரைக்கும் அவரை இட்டுச் சென்றுவிடும். பகல் பொழுதான படியால் வேண்டாமே என்று விட்டுவிட்டார்.

இப்படிப் பிணக்குப் பின்னான உறவில் உதித்தவர்கள் தான் அவரது புத்திரபாக்கியங்கள். நாலு ஆண்பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்களும் தான் குழந்தைகள்.

சம்புடத்தில் இருந்த விபூதியை ஆச்சி எடுத்துத்தர், அவர் நெற்றியில் பூசிக் கொண்டார்.

எல்லாமானதும் ஆச்சி அவருக்கு சோறு பரிமாறினார். மொட்டைக் கறுப்பன் குத்தரிச்சிச்சோறும் விளைமீன் குழம்பும் பறட்டைப்பொரியலும் அவரைச் சொக்க வைத்தன. திகட்டத்திகட்டச் சாப்பிட்டவர் எழுந்து கொண்டார். சாப்பிட்ட அசதி அவருக்கு. சாப்பிட்ட உடன் தூங்கக் கூடாது என எண்ணியவர் முற்றத்தில் நின்று மாமரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்து கொண்டார். சில்லென்று வீசிய தென்றலின் தொடுகை அவரைப் பரவசப்படுத்தியது.

அவருடைய சின்னவள் லட்சுமி மாமர நிழலை நோக்கி ஓடி வருவதைப் பார்த்தார். அவள் பொசு பொசு

எனக் கொத்து மலர்போல இருந்தாள். பளிர்ரென அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தவள் அவருக்கு அருகாகத் தரையில் சம்மணம் இட்டுக் கொண்டாள். உட்கார்ந்தவள், ஏழாம் வகுப்புப் பாலபாடப்புத்தகத்தை விரித்துக்கிரிசாம்பாள் கதையைப் படிக்கத் தொடங்கினாள். அவனது குரல் இனிமையாக இசைப்பிணிப்புடன் இருந்தது. சுந்தரத்தார் மகளைப் பெருமையுடன் பார்த்துக் கொண்டார்.

“எட்டாம் வகுப்பு வரையாவது படிக்க வேணும்... படித்து முடிச்சுவாத்தியாராக வரவேணும்...”

அவள் தனது கனவை மனதுள் அசை போட்டுக் கொண்டாள்.

அவளது மனதின் அசைவைப்புரிந்து கொண்ட சுந்தரனார் சொன்னார்:

“எல்லாம் நடக்கும்மா! சவனமாப்படி... உன்ரை ஆசைநிறைவேறும்...”

அப்புவிள் ஆசீர்வாதம் கிடைத்ததில் அவள் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

உள்ளே இருந்து முற்றத்துக்கு வந்த ஆச்சி” எந்த நேரமும் என்ன படிப்பு... கண்டறியாத படிப்பு... இவ படிச்சுக்கிழிச்சு ஊருக்குக் கவணராகப் போறாவே...? படிச்சது போதும் எழும்பு... எழும்படி...!”

ஆச்சியின் நெட்டுரவார்த்தைகள் அவனை உறைந்து போக வைத்தது. கண்ணீர் சோர எழுந்தவள், வீட்டின் உள்ளாகப் போனாள்.

அப்புவால் ஆச்சியை அதட்ட முடியவில்லை. வாயுயர்ந்தி ஆச்சியை அவரால் பேச முடியாது.

பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் போடுவதற்கு அனுசரணையாக மட்டுமே அவரால் இருக்க முடிந்திருக்கிறது. பிள்ளைகளின் வளர்ச்சி, அவர்களது நடத்தை, பயபக்தி, பெரியவர்களை மதித்தல் என எல்லாவற்றிற்கும் ஆச்சிதான் ஜவாப்தாரி. அவரது அந்தக் கவனம் எவராலும் கேள்விக்கு உட்படுத்த முடியாத வென்றாகும்.

“பெட்டையளுக்கு என்ன படிப்பு வேண்டிக் கிடக்கு... படிச்சால் ஆண் மூச்சுத்தான் ஆகி வரும்...” என்பது ஆச்சியின் கணிப்பு. பெரியவள் அன்னத்தைக்கூட அவள் ஐந்தாம் வகுப்புவரைதான் படிக்க விட்டார். வாழ்கையைக் கொண்டு நடத்த அந்தப் படிப்பு போது மென்பது அவரது அனுமானம்.

உள்ளே சென்ற லட்சுமியின் விசும்பல் வெளியே கேட்டபடி இருந்தது. அதனைப் பொறுக்காதவராய் அப்பு எழுந்து உள்ளே சென்றார்.

அவர் மிகவும் சன்னமாக, அதிக அளவு குரல் உயர்த்தாமல் சின்னவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னார், குரல் உயர்ந்தால் மீளவும் ஆச்சி கொக்கரிப்பார் என்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது.

2

அந்த மனிதரின் ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும் பொலிவும் பொன் நிறமும் பார்ப்பவர்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கவைக்கும் தன்மையுடையது. ஊர் மட்டுமல்ல உலகமும் அவரை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தது. அவர்தான் வேலணையூர் பேரம்பலப் புலவர். தமிழில் துறை போளவர். அவர் தொட்டெழுதிய பனுவல்கள் யாவும் அவர் காலத்தைய இயல்புகளைக் கொண்டவை - இலந்தைக் காட்டு சித்தி விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை, வண்ணைச் சிலேடை வெண்பா, கடம்பர்யகவந்தாதி, பெருங்குளத்து முத்துமாரி அம்மை ஊஞ்சல், இன்னும் பல தனிப்பாடல்களையும், சீட்டுக் கவிகளையும் பாடியுள்ளார். சான்றோர்கள் போற்றும் இப்புலவர் பெருமான் ஒரு தேர்ந்த விவசாயி கூட.

அன்று அவர் தாவாடித்தறையில் தனது வடக்கன்

காளைகளை ஏரில் பூட்டி வயற் பரப்பை மறையடித்துக் கொண்டிருந்தார். கனகம்பீரமான அவரது காளைகளைப் பிடித்து உழுவதற்குத் தனிவல்லபம் வேண்டும். அது அவரால் முடிந்த காரியமாகும். இருபது பரப்புக்கு மேற்பட்ட காணியைக் காலைப்பொழுதில் தான் உழுதார். வெயில் ஏறுமுகம் காட்டு முன்னர் அவ்வேலையை முடித்து விட வேண்டும் என்ற அவசரம் அவருக்கு.

ஏர் இழுக்கும் வடக்கன்களில் ஒன்று பால் வெள்ளை; மற்றது மயிலை கலந்த கலங்கல் வெள்ளை. அவர் பராமரிப்பில் காளைகள் இரண்டும் மொழு மொழு என்றிருந்தன.

சிவக் கொழுந்தாச்சி தூரத்தில் வருவதைக் கண்டதும் உழுவதை நிறுத்திய புலவர் வயல் வரம்பைப் பார்த்து ஏறினார். ஆச்சி அவருக்கு மைத்துனி பெண். ஆறு பிள்ளைகளையும் எதுவித குறையுமில்லாமல் அடித்துக் கொடுத்து அவள் வளர்ப்பது இவருக்குத் தெரியும் சுந்தரத்தாரின் தாமசத்ததை மீறிய ஆச்சியின் துரு துருப்பும் சுறுசுறுப்பும் அவருக்கு நிரம்பப் பிடிக்கும். ஆச்சி இழுத்துப் போட்டுச் செய்யும் வேலைகள் அவரைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்தும். பனாட்டுப் போடுதல், தும்படித்து கறுப்பு வெள்ளையென்று தரம்பிரித்து விற்பனை செய்தல், பாம்பு, பெட்டி, களகு, தடுக்கு என விதம் விதமாய் இழைத்தல், தவிர புதறனில் தோட்டக் காணியில் மிளகாய், சுத்தரி, வெண்டை பயிரிடல் என முதுகு முறிய முறிய அவர் செய்யும் வேலைகள் இவரை வேதனைப் படுத்திவதுண்டு. அந்த அருமந்த ஜீவியிடத்தில் மரியாதையுடன் கூடிய உயர்ந்த இடம் அவரது மனதில் எப்பொழுதும் இருந்தது.

ஆச்சிக்கு ஏதுமென்றால் அவர் பட்டப்பட்டு விடுவார். சுந்தரத்தாரை சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சீண்டுவதுடன், அவருக்கு புத்திமதி வழங்குவதிலும் அவர் பின்நிற்றில்லை.

ஆச்சிக்கு இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள சீரழிவு அவரை மிகவும் கிலேசப்படுத்தியது. ஆச்சிக்கு அது விஷயம் தெரியுமா என்பது அவருக்குத் தெரியாதிருந்த போதும் அது பற்றிக் கூறுவது, தனது கடமை எனப்புலவர் நினைத்துக் கொண்டார்.

வரம்பில் ஏறி வரும் அவரைக் கண்டதும் ஆச்சி அவரை நோக்கி நடந்தபடி சிரித்தார்.

“நாச்சியார் சிரிப்பெல்லாம் கிடக்கட்டும் நான் சொல்லப்போற விஷயம் தீவிரமானது. துக்கமானது. உவள் உன்ரை மூத்த பெட்டை அன்னம் உன்ரை கண்காணிப்பில இருக்கிறாளா..? குமர் பெட்டை, அவள் அந்த மொட்டித் தறை வடுகன் உம்மடை எடுபிடி - முத்துக்குமாரனோட நெளிஞ்ச நெளிஞ்ச பழுகிறாள். பெட்டை இது விஷயத்தில் நீ கவனமா இருக்க வேணும்!”

“என்ன சொல்லுங்க...”

“சொல்ல என்ன இருக்கு, நீ அவளைக் கண்டிச்சு வளப்பிள்ளை... பயபக்தி இல்லாத பழக்கமாய் விடக் கூடாது. எல்லாத்தையும் சரிக்கட்டிப்போடு... பொடிச்சிய அவன் அந்த வடுகனிட்ட இருந்து தூரப் படவைச்சிடு... உன்ரை தம்பி, பொண்ணையான்றை பெடியன் அரசனுக்கு நான் பேசிச் செய்து வைக்கிறன். அவன் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் இருக்கிறான். ஆளுக்கு வல்ல சுழி...”

ஆச்சிக்குப் பகீரென்று இருந்தது. “என்ரை கண்ணில பாடாது நொழுந்தி இதெல்லாம் எப்படி நடக்க முடியும்...!”

மனக்குழப்பத்துடன் ஆச்சி வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

வரம்பை விட்டு வயலில் இறங்கிய பலத்தார், கலப்பையைப் பிடித்தபடி குரல் கொடுத்தார். அவரது வெள்ளை சற்று அசைந்தது. மயிலை அசையாமல், அடி நகர்த்தாமல் இறுகிப் போய் நின்றது. அதனது உறை நிலை

புலவருக்குச் சிறிது கோபத்தைத் தந்தது. அவர் எருதுகளை எப்பொழுதும் அடிப்பதில்லை. பிரப்பந்தடியை அவற்றை உறுக்குவதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்துவார்.

சீற்றத்துடன் முதன்முறையாகப் பிரப்பந்தடியால் மயிலைக் காணையை அடித்தார். அது அசையாது உள்ளொடுங்கி நின்றது. தலையை மட்டும் பக்க வாட்டில் ஆட்டியது. ஊறுபாடாக ஓர் அடி கொடுத்ததும் லேசான அசைவைக்காட்டியபோதும் கால் நகர்த்தாமல் நின்றது. அதன் கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீர் புலவரைத் துடிதுடிக்க வைத்தது.

காளைக்குக் கிட்டவாக வந்தவர் அதன் முன்னங்கால்களைப் பார்த்தார். அதன் வலது கால் பாதங்கள் நிலத்தில் அழுத்த மாகப் பதிந்திருந்தது. “என்ன என்ன...? என்று வியப்படைந்தவர் உற்றுக் கவனித்தார். பாம்பின் வால் நுனி லேசாகத் தெரிந்தது. பாம்பின் தலை காணையின் காலடியில் சப்பிழிந்தபடி... காளைகள் இரண்டையும் நுகத்தடியில் இருந்து அவிழ்த்து விட்டார். வெள்ளை ஒரு துள்ளலுடன் விலகிச் சென்றது. வலோற்காரமாக முன்பக்கமாக வந்து மயிலைக்காணையைப் பற்றி இழுத்தார். காளைஅசைந்து நகர்ந்தது. காணையின் பாதங்கள் இருந்த இடத்தில் பாம்பின் தலை கிடந்தது. அதனைப் புரட்டிப் பார்த்தார். தலையின் உட்பக்கமாகச் சங்கு சக்கரம். “நாகம்... செட்டி நாகம்...” என்று பதகளித்தார், விலகி நின்றபடி அருகாக இருந்த வேலியில் கிளவம் தடியொன்றை முறித்து வந்து பாம்பை இழுத்தெடுத்தார். உயிரற்று இருந்த நாகம் ஏழடிக்குமேலான நீளத்தை யுடையதாக இருந்தது.

அவரது கண்கள் கலங்கிவிடுகின்றன. மயிலையை வாஞ்சையுடன் பார்த்தவர் அதன் தாடையை அன்புடன் தடவித்தந்தார். “மிருகங்களுக்கு ஐந்தறிவா...? அப்படி அல்ல” என்று அவரது உள்மனதில் சன்னமாக ஏதோ குரல்.

வயலோரம் குழி வெட்டியவர், பாம்பை அதில் புதைத்தார். தலையில் கட்டியிருந்த துண்டால் தனது உடம்பையும் முகத்தையும் துடைத்தார். அவருக்கு ஆசுவாசமாக இருந்தது. பின்னர், எருதுகளை ஏரில் பூட்டி உழத் தொடங்கினார். வெயிலேறிச் சுள்ளிட்டது. அவரது சருமத்தைப்பொசுக்கியது. தூரத்தில் அவரது இளையவன் சண்முகம் வருவது தெரிந்தது. அவனிடம் கலப்பையைத் தந்தவர், தோட்டக்கரையில் இருந்த மரநிழலை நாடி நடந்தார். மகன் ஏர் பிடிக்கும் நேர்த்தி அவருக்கும் பிடித்திருந்தது. அத்துடன் பெருமையாகவும் இருந்தது.

3

வளர்பிறை எட்டாம் நாள். சந்திரனினி சோபை இழந்து மங்கலாக இருந்தது. நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டதும் அன்னம் விழித்துக் கொண்டாள். அவள் சில நாட்களாக நடு இரவு கழிந்த பின்னர், மாட்டுக் கொட்டில் பக்கம், முத்துக்குமாருடன் ஒதுங்குவதை வழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விட்டாள். ஆச்சியின் கண்காணிப்பை மீறி அவள், அவனை முத்துக்குமாரை நாடிச் சென்று, சொற சொறப்பான கொட்டிலின் தரையில் மாடுகளின் சலமும் சாணியும் மணக்க மணக்க அவனுடன் ஆசை அவிய முயங்கினாள். இந்த நடைமுறை ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகவே நடந்து வருகிறது.

இவை எதுவும் எதேச்சையாக நடந்த ஒன்றல்ல, மன இசைவின் விளைச்சலின் பாற்பட்டது தான். தோட்டத் தறை சாறி விட்டுவந்த குமாருக்கு இவள் சுடச்சுடத் தேநீர் தந்தாள். தேநீர் பேணியைத் தந்தவளின் கரங்களை இவன் இச்சையுடன் ஸ்பரிசித்தான். இந்த ஸ்பரிசம் அவளை நிலை குலையவைத்தது. அவனது குறிப்பறிந்து கொண்டவள்:

“அங்க என்னவாம்...?” என்று கேட்டாள். அவளது குரலில் இழைந்த குதூலம் அவனை நிலைமாற வைத்தது:

“ராவைக்கு மாட்டுக் கொட்டில் பக்கம் வாவன்...!” என்றான்.

“எதுக்காம்...?”

உன்னைச் சீலை இல்லாமல் பிறந்த மேனிக்குப் பார்க்க ஆசையா இருக்கு.”

“சீ... போடா வருவா...!” சினுங்கியவள், வீட்டின் உள்ளாக நழுவிச் சென்றாள்.

அன்று இரவு, நடுச்சாமத்துக்குப் பின்னர், கொட்டில் பக்கமாகக்குமாரு வந்தான்.

அவனுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது; அவள் வரவில்லை. மறுநாள் காலையில் கண்டதும் தனது ஏமாற்றத்தை அவளுக்கு அவன் தெரிவித்தான்.

“ஏமாத்தமாட்டன், இண்டைக்குவா...! நான் வருவன்...” என்றான்.

அவளது கூற்றை நம்பி... கொட்டில் பக்கமாக அவன் இரவு வந்தான்.

நடுச்சாமத்தில் அவன் வருவதைக் கண்டதும் இவன் பரபரப்படைந்தான். வந்ததும் வராததுமாக அவள் மீது பாய்ந்து படர்ந்தான்.

தீராத ஆசை மிகுதியால் துடித்த அவள், முதன் முதலாக ஓர் ஆடவனின் அங்கங்களை அளைந்து ஆவி அழிந்து போனதான உணர்வுடன் அவனுடன் இணைந்தாள். விடியும் வரை அவர்கள் இருவரும் ஒச்சல் ஒழிச்சல் இல்லாமல் பலதடவைகள் கலவி இன்பத்தில் திழைத்தார்கள். தெவிட்டுதல் இல்லாத அந்த இன்பம் அவர்கள் இருவரையும் சொர்க்கத்தின் தலைவாசலுக்கே இட்டுச் சென்றது.

அன்று தொடங்கிய அந்த உடல்களின் சங்கமம் மாதகாலத்துக்கு மேலாகவே இடையீடு ஏதும் இல்லாமலே தொடர்ந்தது.

புலவரின் எச்சரிக்கையால் உசார்நிலையில் இருந்த ஆச்சியின் கண்களில் மண்ணைத் தூவியபடி அவர்களது சந்திப்புக்கள் நடந்தன.

தெவிட்டுதலோ, தறுக்கணிப்போ இல்லாத உறவின் தொடர்ச்சியாய் அவள் கருத்தறித்தாள். அதை அறிந்ததும் அவள் செய்வதறியாது திளைத்தாள். மூன்று மாதத்துக்கு மேலாகவே அவள் முழுகவில்லை. இதை... இதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது...!

“இந்தக் கறுப்பனிடம்... சதா வியர்வை வெடில் அடிக்கும் இந்த பிசுபிசுத்த உடம்பில் இச்சை கொண்டது எவ்வளவு அற்பத்தனமானது. புதுப்புல்கண்ட இடத்தில் மேயும் மாட்டின் குணமா இது... வீரியம் மிகுந்த அவனது பௌருஷம் மட்டும் தானே அவனிடத்தில் என்னைப் பிச்சியாக்கியது... இது ஒரு வகையில் பரத்தமை தான். இப் பொழுதெல்லாம் அவனது முகத்தோற்றமும் இசைவற்ற உடலும் எனக்குத் தீராத அருவருப்பையும் அசுயையுமே தருகிறது. மிருதுவான எனது பூ உடல் அவனிடம் சின்னாபின்னப்பட்டு விட்டதே... இவன்... இவன் எனது காதலனாகவோ கணவனாகவோ வந்து விட முடியுமா...? ஒருக்காலும் முடியாது!.

கலங்கித் தவித்தவள் ஆச்சியிடம் விஷயத்தைக் கூறமுனாள். ஆச்சி கை வைத்தியத்தில் தேர்ந்தவராக இருந்த போதும் திகைப்பூண்டில் மிதித்தது போல அலமந்தார்.

அன்னத்தை அடித்துத் துவைத்தவர் வைத்தியர் வேலாயுதரிடம் ஆலோசனை கேட்டார். அவர் பொடி குரமும் வேறு குழிகைகள் ஆறும் தந்து; பசும் பாலுடன் இவ்விரண்டாக மூன்று வேளை தரும்படி கூறினார். அன்னம் செய்த புண்ணியமோ, கடவுள் விட்ட வழியோ தெரியவில்லை. அவள் கரைத்து வடித்து கருக்கரைந்த நிலையில் உயிருக்குப்போராடினாள். ஆச்சியின் அனுசரணையும் பராமரிப்பும் அவளைச் சிறுகச் சிறுகப் பழைய நிலைக்குக்

கொண்டு சேர்த்தது.

அவள் ஊட்டம் பெற்று பொலிவடைந்ததைக் கண்ட குமார் அவளை மீளவும் அணுகினான். அவள் அவனைப் பார்த்ததும் காறி உமிழ்ந்தபடி கூறினாள்:

“நாத்தலா, போதும்;... போதுமடா உன்றை சகவாசம்...”

கூறியவள் இடது காலால் அவனை ஏற்றி உதைத்தாள். அந்தப் புழு அவளை அணுகுவதையோ வாலாயப்படுத்திக் கொள்வதையோ நிறுத்திக் கொண்டது. ஆனால் அந்தக் கழிசடை அன்னத்தை வைப் பாட்டியா வைத்திருப்பதாக ஊர் முழுதும் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டான். அதனால் அதிகமான மன உழைச்சலுக்கும் பாதிப்புக்குமுள்ளான அன்னம் அவனிடம் இருந்து ஒதுங்கியே இருந்து கொண்டான்.

எடுபிடி வேலைகளுக்கோ, தோட்ட வேலைக்கோ குமார் வருவதை ஆச்சி நிரந்தரமாக நிறுத்தினாள். அவளது செயல் அன்னத்துக்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

ஒரு கெட்டசம்பவமாக இதை நினைத்துக் கொண்ட அன்னம் - வாழ்க்கையை, அதன் போக்கிலேயே நம்பிக்கையுடன் எதிர் கொள்ள அவலாதி கொண்டாள்.

4

அங்கு போக வேண்டும் என்ற மனச்சாய்வு ஏற்பட்டபோது; அம்மணமாக இருந்த உடம்பில் சாரலடித்த குளிர்மை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

தசம பின்னக் கணக்கில் ஏற்பட்ட புரியாமையையும் தயக்கங்களையும் போக்குவதற்குத்தான் சண்முகத்திடம் அவள் போக விரும்பினாள். கணக்கு ஒரு சாட்டு மட்டுமே. அவனைப் பார்க்க வேண்டும் பார்த்துப்பேச வேண்டு மென்பதே அவளுக்கு முதன்மைக் காரணமாக இருந்தது.

புலவரின் வளவினுள் காலடி எடுத்து வைத்ததும் “லட்சுமி!” என்று அவன் தான் ஆரை பூரையாகக் கூப்பிட்டான். அவளது குரலில் தளைந்த வாத்தசல்லியம் அவளை மெய்மறக்க வைத்தது. “ஏன் இவ்வளவு பிரியம்... இவனிடம் அப்படி என்ன திரவியம் கொட்டிக் கிடக்கிறது...!” என நினைத்தவள் ஓடிச் சென்று அவளது கரங்களைத் தனது கைகளில் ஏந்திக் கொண்டாள்.

அந்த ஸ்பரிசுசுக்கத்தில் இருவரும் நனைந்தபடி...

உள்ளே புலவரின் குரல் கணீரென்று ஒலித்தது. சின்னமகள் சின்னம்மாவுக்குத் தான் எழுதிய பாடலொன்றைப் பாடிக்காண்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் அப்பாடலின் விளக்கத்தையும் துல்லியமாக அவளுக்குக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

வந்த லட்சுமியைச் சண்முகம் வளவின் தெற்குப் பக்கமாக அழைத்துச் சென்றான்.

வளவின் தென்கிழக்கு மூலையில் நுங்கு வெட்டிக் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. இளசாகப் பார்த்து இரண்டு நுங்குகளை எடுத்து அவளுக்கு வெட்டித்தந்தான். நுங்கின் கண்களைப் பார்த்த சண்முகம்:

“பெட்ட உந்த நொங்குக்கும் உன்றை உதடுகளுக்கும் வித்தியாசம் தெரியேல்லையா... மொழு மொழு எண்டு பசுந்தா இருக்கு”

“போடா உனக்கு நொங்குக்கும் உதடுகளுக்கும் வித்தியாசமே தெரியேல்லையா...!”

திடீரென அவள் எதிர்பார்க்காத வேளை அவளது உதடுகளை கைவிரல்களால் ஸ்பரிசித்தாள்.

“ரொளடி... ரொளடி சும்மா சேட்டைவிடாதா...!”

“ம்...”

நுங்கு குடிப்பதற்கு அவளுக்கு அவன் உமின் உடைத்துக் கொடுத்தான்.

சுட்டு விரலால் நுங்கினது கண்களைத்தோண்டி எடுத்தவள் உமினில் அதை வைத்துச் சாப்பிட்டாள். நுங்கினது கண்களில் ஊறிய நீரை உறுஞ்சிக்குடித்தாள்.

அவள் நுங்கு குடிக்கும் அழகைப் பார்த்து ரசித்தவன், திடீரென நுங்கு தோண்டிய அவளது விரலை எடுத்துச் சுவைத்தான்.

அதை அவளால் தாள முடியவில்லை. கண்களைச் சுருக்கி, ஓரக்கண்களால் அவனைக் குளிர்ச்சியாகப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“என்ன வந்தது...?” என்று அவன் கேட்கவும்:

“எல்லாம் இதுக்குத்தான்!” என்று தனது கணக்குப் பயிற்சிக் கொப்பியை அவனிடம் தந்தான்.

“இது தானா?” என்னைப் பார்க்க வரேல்லையா...?”

“அதுக்கும் இதுக்கும் தான்...” கூறியவள் அவனிடம் தனது பயிற்சிக் கொப்பியைத் தந்தாள்.

“தசமபின்னமா... உதில் நீ கட்டை எனக்குத் தெரியும்...” கூறியவன் கணக்குகளைக் கண்களால் பார்த்து, மனதால் செய்தவன், “கூட்டல்களே...? உனக்குக் கழித்தல், பெருக்கல், பிரித்தல் என எல்லாத்தையும் செய்து காட்டினேன்.”

கூறியபடி அவளுடன் வீட்டினுள் அடி எடுத்து வைத்தான்.

திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டவன் அவளை அருகாக உட்கார்த்தி கணக்குகளைப் போட்டுக் காட்டினான்.

மிகச்சுலபமாகக் கணக்குகளை அவன் செய்வதை இவள் வாய்பிளந்து பார்த்தபடி இருந்தாள்.

“இவன் எவ்வளவு கெட்டிக்காரன்” என்று நினைத்துக் கொண்டவன். அவன் எழுதித் தந்த பத்துக் கணக்குகளையும் போட்டு, அவன் திருத்துவதற்குத் தந்தான்.

பத்தில் எட்டுக் கணக்குகள் சரியாக வந்திருந்தன.

“ரெண்டு கணக்கிலும் சின்னக் கவன ஈனம் பிழைகள் தான்.” என்றவன் சிரித்தான்.

அவனைக் கண்வெட்டாது பார்த்தபடி இருந்த அவள், அவளது வலது கரத்தை எடுத்துக் கொஞ்சினாள்.

“என்னடி...!”

“உன்னை எனக்குப் பிடிக்கும் அது தான்...” என்று சிரித்தான்.

அவள் சிரிக்கும் போது விழுந்த கன்னக் குழிவை ஆசையுடன் அவன் பார்த்திருந்தான்.

அப்பொழுது உள்ளே இருந்து வந்த புலவர், அவளது கரங்களில் பழுத்த அம்பலவி மாம்பழங்களைத் திணித்தார்.

கனிகளை வாங்கிக் கொண்டவன்: “மாமா நன்றி” என்றான்.

மாமா என்று ஏதேச்சையாகத்தான் அவரை அழைத்தான். அப்படி முறைவைத்து அவளுக்கு நிறைவாக இருந்தது.

“இவன் சின்னவனை உனக்குப் பிடிக்குமா அம்மா! இவனிடம் கணக்குமட்டுமில்ல... தமிழும் படி... இவன் தமிழ்ப் பாடத்திலும் வலு குரன்.

“ம்... சரிமாமா...!”

அவர் அப்பால் போனதும்:

“டேய் சண் எனக்கு எட்டாம் வகுப்பு வரையாவது படிக்க வேணும்... படிச்ச ஒரு ரீச்சராவரவேணும். இப்ப எல்லாம் எட்டாம் வகுப்புப் படிச்ச முடிச்சாக்களெல்லாம் ரீச்சரா வருகினம். நம்ம நாகரத்தின அக்கா கூட ரீச்சரா இருக்கிறா... அவ எட்டாம் வகுப்புத்தான் படிச்ச பால் பண்ணினவ...”

“சரி... சரி பெட்டை படி... படிச்ச ரீச்சராவாவன்றி.

“நாளைக்கு வரேக்கை தமிழ்ப்புத்தகத்தையும் கொண்டு வரட்டுமா...? கணக்கும் தமிழும் இனி உன்னட்டதான் நான் படிக்கப்போறன்.”

அவன் "ம்..." சொன்னதும் அவள் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

கையில் இருந்த அம்பலவி மாம்பழங்களை முகர்ந்து பார்த்தபடி அவள் குதூகலத்துடன் போவதையே அவன் பார்த்தபடி நின்றான்.

அவள் சென்று மறையும் வரை அவன், அவள் மீது விழுந்த கண் அகற்றாமல் இருந்தான்.

5

மணியமும், இரத்தினம், சீவகனும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மணியம் மூத்தவன், இரத்தினம் மூன்றாமவன், சீவகன் கடைக்குட்டி. துரைதான் அங்கு இல்லை. அவன் ஆச்சியின் இரண்டாவது பிள்ளை. விளையாட வராமல் ஆச்சிக்கு அவன் உதவியாக இருந்தான். பனங்காய் பிசைந்து கழி எடுத்துப் பனாட்டுத் தட்டுவதற்கு அவன் பெரிதும் உதவினான்.

சீவகன் கற்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதால் அவனை என்ன விலை கொடுத்தாவது படிப்பிக்க வேண்டுமென்பது ஆச்சியின் கனவு.

மூத்தவன் மணியம் விளையாட்டுப்பிள்ளை விதம் விதமாகப் பட்டங்கள் கட்டி கொக்கு பருந்து, மயில், எண்கோணம், சர்ப்பம் இன்னும் சில... பெரிய பட்டங்கள் கட்டுவதுடன் அவற்றிற்கு விண்கட்டி காற்றில் மிதக்க விடுவான். சோளகம் பிறந்து விட்டதால் அவர்களது குல்லிவி குத்தல் சொல்லிடமாளாத அளவு இருந்தது.

துரை மட்டும் இவற்றிலெல்லாம் இருந்து ஒதுக்கக் கொண்டு ஆச்சியின் பாடு அவன் பாடு என இருந்தான்.

துரைக்கு அக்கா என்றால் உயிர், அன்னத்தின் விஷயங்கள் சாடை மாதையாக அவனுக்குத் தெரிந்த போது துடிதுடித்துப்போனான். அவளது சேமத்துக்குப்பட்ட வேம்பு வைரவருக்கு நேர்த்தி வேறு வைத்துக் கொண்டான்.

முடியுமானால் நன்றாக உழைத்து அக்காவுக்குச் சீதனம் தந்து, கல்யாணம் செய்து தர வேண்டும் என்ற எண்ணமெல்லாம் அவனுக்கு இருந்தது. மற்றவர்களில் இருந்து வேறுபட்டவனாகவே அவன் இருந்தான். சகோதரர்களில் இவனிடம் தான் அன்னத்துக்குப் பிரீதி அதிகம். "தம்பி...! என்று அவள் அழைக்கும் போது உளம் நெகிழ்ந்து உருகுவான். அப்படி ஒரு இணக்கமும் இழைவும் அவர்களிடையே இருந்தது.

அபூர்வமான உணவுப் பண்டம் ஏதாவது கிடைத்தால் இவனுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் தான் அவள் அதிக ஆர்வம் காட்டுவாள்.

துரை ஒதுங்கி இருக்க, மற்ற மூவரும் விளையாடும் விளையாட்டு பெரியவர்களை எரிச்சலூட்டுவதாக இருந்தது. சிலுந்தாப்பக்கம் போனவர்கள் குளத்தில் ஆர்ச்சோர நீந்திக்குளித்தனர். குளத்துக்கு அருகாக இருந்த புலவரது தோட்டத்தில் அவர்களது கண்கள் படர்ந்தன. வெள்ளாடுகள் மாதிரி வரிச்சு மட்டையைப் பிரித்து உள் நுழைந்தவர்கள்; வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை ஆய்ந்து தின்றார்கள். பூவும் பிஞ்சுமாயிருந்த வெள்ளரிக்கொடிகள் அறுத்தெறியப்பட்டன. அதனைக் கண்ட தோட்டக் கூலி மாரி முத்து புலவருக்கு முறையிட்டான். அதிக சினமடைந்த புலத் தார் ஆச்சியின் வீடேறி வந்து பெடியனை தனது துவரம் கம்பால் அவர்களது கைகளில் புளிப் பேறும் வரை அடித்தார். ஆச்சியால் எதுவும் செய்யடியவில்லை, விக்கித்து வாய்பிளந்து நின்றார். சுந்தரத்தாரும் வழமை போல ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

அன்று விழுந்த அடியால் ரோசம் ஏறிய அம் மூவரும் புலவர் மீது தீராப் பகைமை கொண்டனர். அவரையும் அவரது குடும்பத்தவரையும் எதிரிகளாகவே பார்க்கத் தலைப்பட்டனர். காலம் கடந்த நிலையிலும் அந்தப்

பகைமை உணர்வு அவர்களிடையே நிலைத்து நின்றது.

துரை, வீட்டில் இருந்து திடீரெனக் காணாமல் போனான். வலது கை உடைந்து போனதான உணர்வு ஆச்சிக்கு. அக்கா அன்னமும் நிலை குலைந்து விட்டாள். "துரை அண்ணை எங்க போயிட்டார்?" என்று லக்கமி அக்காவையும் ஆச்சியையும் நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது கேள்விக்கு விடை தெரியாது குடும்பத்தவர்கள் அனைவரும் அலமந்தார்கள்.

அவன் வீட்டை விட்டுப் போன பின்னர், ஒரு கிழமை கடந்த நிலையில், அந்தக் கடிதம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. கோபுரத்தடி கோபாலபிள்ளையர்தான் எழுதி யிருந்தார். கடிதம் ஆச்சிக்குத் தான் முகவரி இடப்பட்டிருந்தது. அக்கா என்று முறைவைத்து அவர் எழுதியிருந்த செய்தி குடும்பத்தினர் அனைவரையும் ஆறுதல்படுத்துவதாக இருந்தது.

துரை செக்கடித் தெருவில் கடை வைத்திருந்த கோபாலரிடம் தான் போயிருந்தான்; அங்கு அவரது கடையில் சேர்ந்து கொள்வதற்கு. ஓரளவு உறவினரான அவர் அவனுக்கு உதவ முன் வந்தார். சாப்பாடு, இருப்பிட வசதி ஆகியவற்றுடன் இருபது ரூபாவைச் சம்பளமாக மாதா மாதம் வழங்க முன்வந்தார்.

விபரம் அறிந்த ஆச்சி, "என்றை பிள்ளைதான் எப்பவும் எனக்கு உதவி...!" என்று ஆரை பூரையுடன் வாய்விட்டு அரட்டையடித்தபடி திரிந்தார்.

மாதாந்தம் கிடைக்கும் ஊதியத்தை ஒரு சதம் குறையாது துரை ஆச்சிக்கு அனுப்பிவந்தான். ஒரு மாதம் பணம் வரவில்லை. தீபாவளியை யொட்டி அக்காவுக்கு இளநீல வண்ணத்தில் ஒரு ஸேர் ஜெர் சேலையும் தங்கைக்கு ஊதா நிறப்பாவாடையும் நீலச்சட்டையும் வாங்கி அனுப்பி யிருந்தான். லட்சுமிக்குப் பெருமைபிடி படவில்லை. புதிய பாவாடை சட்டையைப் பாடசாலைக்குப் போட்டுக் கொண்டு போனாள். அவளைக் கண்ட அனைவரும் சொக்கிப் போய்- அவளது அப்ஸரஸ் தோற்றத்தில் மயங்கினார்கள். அவள் பின்னால் இழுபட்டார்கள்.

துரை கொழும்பு சென்று ஒருவருஷத்துக்கு மேலாகி விட்ட நிலையில் கோபாலர் அவனுக்கு இன்னும் ஒரு பத்து ரூபாவை மேலதிக சம்பளமாக வழங்கினார். ஆச்சிக்கு அனுப்பும் பணத்தை தொடர்ந்து அனுப்பிட வந்த துரை, தற்பொழுது மேலதிகாகக் கிடைத்த சம்பளத்தை வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கில் வைப்பிலிட்டு வந்தான்.

அப்பணம் அக்காவின் கல்யாணத்துக்கு உதவும் எனும் அபிப்பிராயம் அவனுக்கு.

மற்றப்பிள்ளைகள் தறுதலைகளாக ஊரில் அலைந்து திரிய துரை மட்டும் வீட்டுக்கு உழைக்கும் பிள்ளையாக இருந்தான். சின்னவன் சீவகன் அதிககுழப்படி இல்லாமல் படித்தான். அவனது படிப்பே ஆச்சிக்கு அடி ஆதாரமாக இருந்தது.

லட்சுமியும் எட்டாம் வகுப்புப் பாஸ் பண்ணிதால் படிப்புப் போதும் என்று வீட்டோடு நின்று விட்டாள். ஆனாலும் இடைக்கம் சண்முகத்தை பார்க்காமல் அவளால் இருக்க முடியவில்லை.

திடீரென ஒரு நாள் அவன் அழுது கொண்டு, இரத்தக் கறையுடன் வந்து நின்றான். அவளைப் பார்த்த ஆச்சி எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டார்.

அவள் பெரியவளாகி விட்டாள்! அந்தச் செய்தி சுந்தரத்தாருக்கும் தெரிய வந்தது. ஆனால் அவரோ எது வித அலட்டலும் இல்லாது, பக்கத்து வீட்டு வேலுப்பிள்ளையுடன் 304 கடதாசி விளையாடியபடி காலத்தைக் கழித்தார். அவர் பொறுப்புகளை ஏற்காதவராய் இருந்த போதும் தனக்குப் பொறுப்புகள் அதிகமாக ஆகிவிட்டதை ஆச்சி உணர்ந்து கொண்டார்.

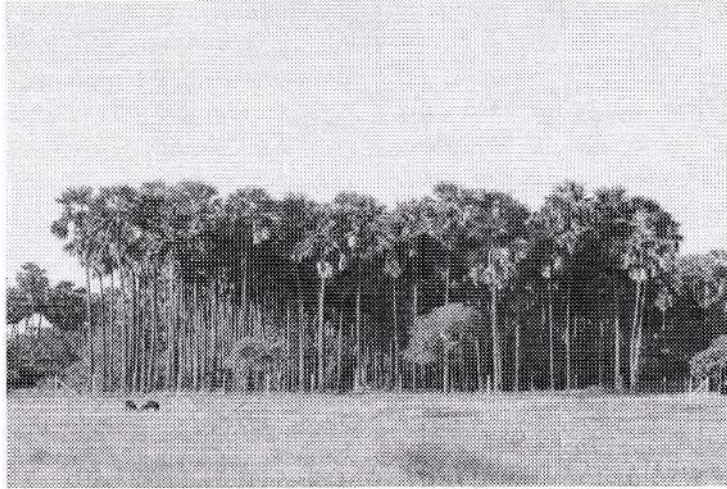
(தொடரும்)

**வல்லிபுரக் குறிச்சி
(தொல்லியில் வரலாறு, ஆன்மீகம், அழகியல், பண்பாட்டு
முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கிராமம்)**

பகுதி 02

பா.இரகுவரன்

வல்லிபுரக் குறிச்சிக் கிராமம் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதிவரை அடிப்படையில் விவசாயக் கிராமமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. பின்னர் இக்கிராம மக்கள் கல்வி கற்று யாழ்க்குடா நாட்டிலும், இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும், தொழில் வாய்ப்பினைப் பெற்றுச் சென்றாலும், விவசாயம், மரக்கறிப்

ஆலமரத்தின் கீழ்இளைப்பாறுவதும் வழமையாகும். அத்துடன் கன்று ஈன்ற பசுக்கள் ஆவுரோஞ்சிக்கல்லில் உரோஞ்சும் போது பசுக்களின் மடியில் இருந்து பால் ஆவுரோஞ்சிக்கல்லில் பாலாபிஷேகமாக வடிவதும் வழமையாக இருந்து வந்தது. ஆவுரோஞ்சிக்கல் முன் நாளில் வல்லிபுரக் குறிச்சி - மூச்சம்புலம் விவசாயமக்களின் சிவலிங்கமாகவும் வழி

பயிர் செய்கை, மந்தை வளர்ப்பு, பனைமரங்களில் இருந்து பெறப்படும் வளங்கள் என்பன இன்றும் குறிப்பிட்டளவில் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றன.

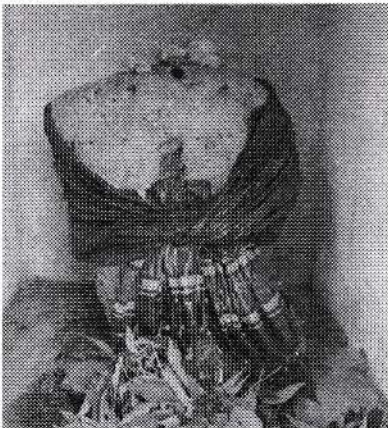
வல்லிபுரக்குறிச்சிக் கிராமத்தின் விவசாய வாழ்வுடன் தொடர்புடைய கோயில்களில் இரண்டு கோயில்கள் பற்றி இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவையாவன,

1. மூச்சம்புலம் சிவன் கோயில்
2. சிலுந்தில் வீரபத்திரர் கோயில்

1.2 மூச்சம்புலம் சிவன் கோயில்

மூச்சம்புலம் சிவன் கோயில் அமைந்துள்ள பிரதேசத்தின் பண்டைக்காலப் பெயர் வென்றிபாகு தேவன் குடியிருப்பு என்பதாகும் என திருமதி வசந்தா நடராசன் எழுதிய “ஈழத்துத் திருக்கோயில்கள் - என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மூச்சம்புலம் சிவன் கோயிலின் ஆதியான வரலாறு நான்கு, ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்டது. விவசாயச் சமூகத்தில் மிகச் சாதாரணமானதும் அதேவேளை முக்கியமானதாகவும் இக்கோயிலின் ஆதி வரலாறு அமைந்துள்ளது.

மூச்சம்புலம் சிவன் கோயில் இருக்கும் இடத்தில் பெரிய குளம், ஆவுரோஞ்சிக்கல், பெரிய ஆலமரம் என்பன காணப்பட்டன. வல்லிபுரக் குறிச்சி மூச்சம்புல மக்களின் மந்தைகள் இந்தக் குளத்தில் நீரருந்த வருவதும், ஆவுரோஞ்சிக்கல்லில் தமது உடலை உரசி உடல் சொறிவை நீக்குவதும், கடும் வெயிலின் போது

படுநிலையில் இருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

மலையாளச் சாமி வருகை

பெரியசாமி என்பவர் தென்னிந்தியாவில் பல கோயில்களையும் தரிசித்துப் பின் வடமராட்சியில் வல்லிபுரக்குறிச்சியில் உள்ள மூச்சம்புலம் பகுதிக்கு 1920 ஆம் ஆண்டளவில் வருகை தந்தார். இப்பிரதேசம் எதிர்காலத்தில் புனிதப் பிரதேசமாகும் என்பதனை தனது ஞானக்கண்ணால் அறிந்து இங்கு வந்திருக்கலாம் என்று கூறப்படுகின்றது.

பெரியசாமி அவர்களை மலையாளச் சாமி, கேரளச்சாமி, பெரியவர் சாமி என்றும் குறிப்பிடுவர். இவர் மூச்சம்புலத்தருகே தங்கியிருந்தபோது பெரியகுளத்தருகே இருந்த ஆவுரோஞ்சிக்கல் பாலாபிஷேகம் செய்யப்படுவதையும் கண்டார். பெரியசாமியவர்களின் ஞானக்கண்ணால் ஆவுரோஞ்சிக்கல்லில் சிவன் எழந்தருளியிருப்பதை அறிந்தார்.

மேற்படி ஆவுரோஞ்சிக்கல்லை பெரியசுவாமியார் சிவமாக, சிவலிங்கமாக வழிபடத்தொடங்கினார். அதன் பின் இங்கு வந்து வழிபடும் மக்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. பெரியசாமியவர்கள் 1920-30 களில் இப்பகுதியில் தங்கியிருந்ததாக ஆங்கிலப் பேராசான் திரு தா. ஜெயவீரசிங்கம்(76) அவர்கள் கறிப்பிடுகின்றார். இவர் மேலும் கூறுகையில் பகுத்தித்துறை தம்பசிட்டிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த “அப்புக்காத்து” சங்கரப்பிள்ளை என்பவர் பெரியசாமிக்கு ஒரு மடம் கட்டிக் கொடுத்ததாகவும், ஊர்

மக்கள் பெரியசாமிக்கு உணவளித்து வந்ததாகவும் அறிய முடிகிறது.

1920 ஐத் தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் மூச்சம் பலம் சிவன் கோயிலை ஒரு கொட்டகைக் கோயிலாக அமைத்தார். கொட்டகையில் மூலமூர்த்தி யாக வெண்கல்லால் ஆன ஆவுரோஞ்சிக் கல்லானது அமர்த்தப்பட்டது. ஆலமரம் தலவிருட்சமானது. இப்பகுதியில் பெரியசுவாமிகளும் அன்வப்போது வருகை தந்த சித்தர்கள், துறவிகள். சாமிமார்கள் வணங்கியும், உலாவியும் திரிந்தமையால் புனிதப் பிரதேசமாகப் பலரின் மனதில் நிறைந்திருக்கிறது.

பெரியசுவாமியின் சமாதி

பெரியசுவாமியவர்கள் ஏறத்தாழ 1930 ஆம் ஆண்டளவில் முக்தியடைந்தார். இவரது சமாதியை வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலுக்கு முன்னால் சிறிது தூரத்தில் அமைத்துள்ளார்கள். வடிவேலு சுவாமியார் என்பவர் இந்தச் சமாதிக்கு அண்மையில் கொட்டில் அமைத்துத் தங்கியிருந்ததாகவும், இவருடன் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த அடியவர்கள் இருவரும் தங்கியிருந்ததாகவும் அறிய முடிகிறது.

திருமதி வசந்தா நடராசன் எழுதிய ஈழத்துத் திருக்கோயில்கள் என்ற நூலில் மூச்சம்பலம் பெரியசாமி யவர்களின் சமாதி ஆணைவிழுந்தானுக்கு அருகில் காணப்படுகிறது எனவும் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் ஆணைவிழுந்தானுக்கு அருகே காணப்படுவது இரட்டைச் சமாதிகளாகும். வல்லிபுரக் கோயிலுக்கு முன் சிறிது தூரத்தில் உள்ளது ஒற்றைச் சமாதியாகும். ஒரு சுவாமியாருக்கு இரட்டைச் சமாதி அவசியமில்லை. எனவே ஆணைவிழுந்தானில் உள்ள இரட்டைச் சமாதிகள் இக்கோயிலுடன் தொடர்புடைய வேறு இரண்டு சித்தர்கள், சுவாமிகள் போன்றோரின் சமாதியாக இருக்கலாம் என்றே ஊகிக்க முடிகின்றது.

தூம்பளை இலட்சுமணன் தோட்டச் சமாதி

மேற்படி இரண்டு இடங்களில் உள்ள சமாதிகளின் படங்களை பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் “தொல்லியலும் வடமராட்சியின் பண்பாட்டுத் தொன்மையும்”(2015) என்ற நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். இதேவேளை தூம்பளை இலட்சுமணன் தோட்டப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வடமேற்காக உள்ள காணியில் ஆணை விழுந்தானில் உள்ளது போன்ற இரட்டைச் சமாதிகள் காணப்படுகின்றன. இவையும் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயில் இருந்து வந்த துறவிகள் மேற்படி பிள்ளையார் கோயிலில் வசித்து, அல்லது அடிக்கடி தரிசித்து முக்தியடைந்தபின் கட்டிய சமாதியாக இருக்கலாம் என ஊகமாகக் கூறலாம்.

பொன்னையாப் பரியாரியார்

பொன்னையாப் பரியாரியார் ஒரு பிரமச்சாரியாவார். இவரைப் பொன்னையாச்சாமியார் என்றும் அழைப்பர். பொன்னையாப் பரியாரியார் இப்பகுதியில் நான்கு கேணிகளை அமைத்துள்ளார். அவையாவன.

1. வல்லிபுர ஆழ்வார் பட்டுத்தீர்த்தக்கேணி
2. குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் கோயில் கேணி
3. மூச்சம்பலம் சிவன் கோயில் கேணி

4. உபய கதிர்காமம் கோயில் கேணி

இவற்றுள் குருக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயிலின் ஆதியான நாமக்குளமும், மூச்சம்பலத்தில் அமைந்துள்ள பெரியகுளமும் கேணிகளாக்கப்பட்டன. குளங்கள் கேணியாக்கப்படும்போது அவற்றின் நீர்கொள்ளளவு குறைந்து விடுவதாகக் கூறுகின்றனர். இந்த வகையில் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலில் இருந்த பெரியகுளம் சிறிய கேணியாக மாற்றமுற்றதெனக் குறிப்பிடுவர். வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயில்கேணி. உபய கதிர்காமம் கோயில்கேணி என்பன புதிதாகத் தோண்டிக் கட்டப்பட்ட கேணிகளாக அறிய முடிகிறது.

பொன்னையாப்பரியாரியார் வல்லிபுரக்கோயில் திருவிழாக்காலத்தில் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலிலும், சிலுந்தில் வீரபத்திரர் கோயிலிலும் வந்து தங்கும் சித்தர்கள் துறவிகள், சுவாமியர்களுக்கும் இங்கு வரும் அடியார்களுக்கும் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயில் மடத்தில் மத்தியானம் அன்னதானம் கொடுப்பதை தனது காலத்தில் குறிப்பாக 1940-1960 களில் வழமையாகக் கொண்டிருந்தார். இரவில் இங்கு தங்கும் சித்தர்கள் சுவாமிகள், துறவியருக்கு இரவு நேரம் தோசையில் நெய்விட்டுக் கொடுப்பார். இதில் மக்கியமான வீடயம் என்னவென்றால் மேற்படி சித்தர், சுவாமிகள் துறவிகளுக்கு பாலுடன் லேகியம் கலந்து கொடுப்பது பொன்னையாப் பரியாரியாரின் வழமையாகும். லேகியம் நிஷ்டை தியானத்துக்கு பெரிதும் உதவியாக இருக்கும் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

வல்லிபுரக்கோயிலின் புரட்டாதி மாத திருவிழாக்காலத்தில் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலும், சிலுந்தில் வீரபத்திரர் கோயிலும் களைகட்டியிருக்கும். பருத்தித்துறையில் வாழ்ந்த செட்டிமார்கள் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலுக்கு வந்து சித்தர்கள். துறவிகளிடம் ஆசி பெற்றுச் செல்வர். அன்னதானத்துக்கு உதவியது ன் சமையல் வேலைகளிலும் பங்கெடுத்தனர்.

கதிர்காம யாத்திரை

இது மட்டுமன்றி வைகாசி மாதம் ஆரம்பித்து விட்டால் வல்லிபுரக்குறிச்சி - மூச்சம்பலப்பகுதி புதுப் பொலிவு பெறும். யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இருந்து வரும் அடியார்களும், துறவிகளும் பொன்னையா சுவாமிகளின்(பரியாரியாரின்) தலைமையில் இங்கிருந்து கதிர்காமப் பாத யாத்திரை செல்வது வழமையாக இருந்தது. பாத யாத்திரை முடிந்து திரும்பி வரும் போது தொண்டை மானாறு செல்வச்சந்நிதிக்குச் சென்று அங்கு நடைபெறும் ஆவணித்திருவிழாக்களையும் முடித்துக் கொண்டு புரட்டாதி மாதம் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயில் திருவிழாவிற்காக மூச்சம்பலம் சிவன் கோயில் பகுதிக்கு வந்து மடத்தில் தங்குவர். அடியார்களில் ஒரு பகுதியினர் செல்வச்சந்நிதிக்குச் செல்லாமல் நேரடியாகத் தமது கிராமங்களில் உள்ள கோயில்களுக்குச் சென்று இறை தரிசனம் செய்து தமது வீடுகளுக்குச் செல்வர்.

1970 ஆம் ஆண்டளவில் திரு வீரவாகு கணபதிப் பிள்ளையவர்களினால் வைரக்கல் கொண்டு மூலஸ்தானம், அர்த்த மண்டபம் இல்லாமல் மகாமண்டபம், வெளி மண்டபம், ஓட்டினால் கூரை அமைத்தது கட்டட வேலைகளில் அடியவர்களின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு சிவன், சக்தி, வேல்மருகன், வயிரவர், நந்தி போன்ற திருவுருவங்கள் வைத்தும் பூசை நடைபெறுகிறது.

2005 ஆம் ஆண்டு மஹாகும்பாபிஷேகத்தின் போது இங்கு மூலமூர்த்தியாக இருந்த(ஆவுரோஞ்சிக்கல்) வெண்கல லிங்கம் கோயிலின் பின்புறம் மேற்காக வைக்கப் பட்டுள்ளது. ஆதியான லிங்கத்தை வெளியில் வைத்து, வேறொரு லிங்க மூர்த்தத்தை மூலஸ்தானத்தில் வைத்ததில் மன முரண்பாடுகளும் உள்ளன.

இவ்வாலயத்தில் தினசரி காலை, மாலை, பூசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இவ்வாலயத்தின் விசேட காலங்களில் அடியார்களுக்கு விபூதி, பிரசாதம் என்பன கொடுக்கு முன்னர் அருகில் உள்ள தீர்த்தக் கேணியில் வாழும் மீன்கள், ஆமைகள் ஆகியவற்றிற்கு பிரசாதம் கொடுத்த பின்னரே அடியார்களுக்கு வழங்கும் மரபுமுறை காணப்படுகிறது.

இக்கோயிலில் நீண்ட காலமாக உரித்தாளர் பரம்பரையினர் மந்திரமில்லாமல் பூசை செய்து வந்தனர். அண்மைக்காலத்திலிருந்து சைவக்குருக்கள் ஆகம முறைப்படி பூசை செய்து வருகிறார். இங்கு சிவராத்திரி இரவும், திருவெம்பாவை காலத்திலும் விசேச பூசைகள், நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். குறிப்பாக சிவராத்திரி இரவில் 1980களுக்கு முன் இசை நாடகங்கள் இரவிரவாக ஆடப்பட்டு வந்தன. பப்பா என்றழைக்கப்படும் திரு ப.பரராஜசிங்கம் - இசைநாடகக் கலைஞர் குழுவினர் இந்நாடகங்கள் அரங்கேற்றி வந்தனர். பப்பா அவர்களின் புகுந்தவீடு மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலுக்கு மேற்காக சுமார் 100 மீற்றர் தூரத்தில் தான் காணப்படுகிறது.

1980 களுக்குப் பின்பு சாமப்புசைகளுக்கு இடையில் ஆன்மிகப் பிரசங்கம், பட்டிமன்றம், இசைநாடகங்களின் சுருக்கிய காட்சிகள் என்பன நடைபெற்று வந்தன. சிவராத்திரி தினத்தில் சிவராத்திரி புராணம் இக்கோயிலில் படிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனி மாதத்தில் சுவாதி நட்சத்திரத்தன்று காப்புச் சொல்லி திருவிளையாடல் புராணம் படிக்கத் தொடங்குவர். 64 திருவிளையாடல் புராணங்களையும் படித்து முடிய மூன்று மாதங்கள் செல்லும். மார்கழி மாதத்தில் ஒருநாள் திருவாசக முற்றோதல் நடைபெறுகின்றது. திருவெம்பாவை பத்து நாட்களும் திருவாதவூரடிகள் புராணம் முற்றாகப் படிக்கப்பட்டு வருகிறது.

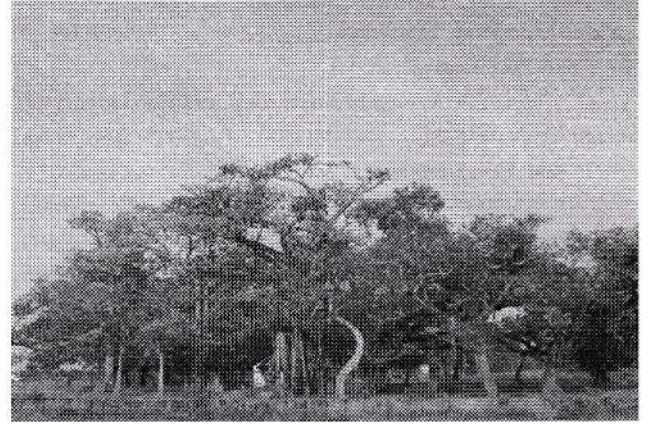
சிலுந்தில் வீரபத்திர கோயில் தொகுதி

மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலுக்கு முன்னால் நீளம் குச்சொழுங்கை வழியாகச் சிறிது தூரம் செல்ல விரிந்து, பரந்த வயல்வெளிகள் காட்சியளிக்கும். குச்சொழுங்கையின் முடிவில் "மடுக்குளம்" எனப்படும் சிறிய கேணியொன்றும் மந்தைகள் நீரருந்துவதற்காக அமைந்துள்ளது. குச்சொழுங்கையினதும் வயல் வெளிகளினதும் பக்கப் புறங்களில் ஏராளமான பனைமரங்கள் உயர்ந்துநிற்கும்.

பரந்த வயல் வெளியின் வரம்புகளினூடாக கிழக்க நோக்கி நடந்து செல்ல மிகப்பெரிய ஆலமரம் குடை போலப் பரந்து வளர்ந்து ஏராளமான விழுதுகளால் கிளைகளைத் தாங்கி நிற்கும் காட்சி மிகவும் ரம்மியமானதாக இருக்கும். மனித நடமாட்டம் இல்லாத வயல்களால் சூழப்பட்ட சிலுந்தில் வீரபத்திர கோயில் பகுதி சிறிது உயரத்தில் மேட்டு நிலத்தில் காணப்படுகின்றது. செவ்வாய்க்கிழமை மாலைப் பொழுதுகளில் ஆங்கிலப் பேராசான் திரு தா. ஜெயவீரசிங்கம்(76)

சிலுந்தில் வீரபத்திர கோயில் பகுதியை கூட்டித் துப்புரவாக்கிக் கொண்டிருப்பார். மூன்று தடவைகள் செவ்வாய்க் கிழமை பின்னேரப் பொழுதுகளில் சிலுந்தில் விருபத்திர கோயில் பகுதிக்குச் சென்று அப்பகுதி பற்றி அறிந்து கொண்டேன். மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலில் இருந்து சிலுந்தில் பகுதிக்குச் சென்ற போது முதலில் தெரிவது மிகப் பெரிய ஆலமரமும் அதன் கீழ் அமைந்த சிறிய வீரபத்திர கோயிலும் தான். அதன் பின்னர் பெரியதம்பிரான், பிள்ளையார் கோயில்களைக் காணலாம். மேற்படி மூன்று கோயில்களிலும் தெய்வங்களின் உருவச் சிலைகள் இல்லை. வெறும் ஆசனக்கல்(சிலைகள் வைக்கப்படும் கல்) மட்டுமே காணப்படுகிறது. இதற்கான காரணம் சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலமுற்பகுதியில் கோயில்கள் இல்லாமல் வெறும் அடிக்கல்(ஆசனக்கல்) மட்டும் இருந்திருக்கலாம். இதனால் இக்கோயில்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்படாமல் இருந்திருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகிறது.

வல்லிபுரக் கோயில் திருவிழாக்காலத்தில் மூச்சம்பலம் சிவன் கோயிலுக்கு வரும் சித்தர்கள். சுவாமிகள், துறவிகள் என்போர் சிலுந்தில் வீரபத்திர கோயிலிலும் தங்கியிருப்பார்கள். இவர்களில் சிலர் வீரபத்திர கோயிலின் முன்னால் வட்டமாக இருந்து கஞ்சா புகைப்

பதைத்தான் அடிக்கடி கண்டதாக திரு தா. ஜெயவீரசிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன் அக்கினிச் சாமியார் என்பவர் இக்கோயில் தொகுதியில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்னால் காலை முதல் மாலை வரை வெய்யிலில் நிஷ்டையில் இருப்பார் என்ற தகவலையும் கூறி, அவர் நிஷ்டையில் இரக்கும் பகுதியில் உள்ள புற்களை அகற்றி வட்டமான புனிதப் பகுதியாகவும் பேணி வருகிறார். திரு. தா. ஜெயவீரசிங்கம் அவர்கள் 25 வருடங்களாக இக்கோயில்களில் பூசகராக இருந்துள்ளார். தற்போது சைவக் குருக்களை பூசகராக நியமித்துள்ளார். மேலும் வீரபத்திர கோயிலுக்கு முன்னால் இருந்து கஞ்சாக் குடித்துக் கொண்டிருந்த சுவாமியார் தன்னைக் கூப்பிட்டு நிஷ்டையில் இருக்கும் அக்கினிச் சாமியிடம் காசுகேள் அவர் தரவார் என்று கூற தானும் போய் உரத்த சத்தத்தில் பல தடவைகள் கேட்க அவரது வலது கரம் நீண்டது. திடீரென 5 சதம் கையில் தோன்றியது. தான் அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்ததையும் கூறினார்.

வல்லிபுரக்குறிச்சியின் தொழில் வளங்கள்

பண்டைக் காலத்திலிருந்து வல்லிபுரக் குறிச்சி அடிப்படையில் ஒரு விவசாயக் கிராமமாக 1500 ஏக்கர்கள் வரை வயல் நிலங்களைக் கொண்டிருந்தது. வல்லிபுரக்

குறிச்சிக் கிராமத்தின் தொழில்களாக வயல் வேளாண்மை, மரக்கறிப் பயிர்ச்செய்கை, பட்டிகள் வளர்ப்பு, பனைவளத்துடன் தொடர்பான தொழில்கள் காணப்பட்டன. இன்றும் மேற்படி தொழில்கள் குறிப்பிட்ட அளவில் தொடருகின்றன.

வயல் வேளாண்மை

ஆடி, ஆவணி மாதங்களில் பருவமழை சரியாகப் பொழிந்தால் இக்காலத்தில் நெல்விதைப்பர். மழையினைத் தொடர்ந்து ஏற்கொண்டு உழுது, வரம்பு கட்டுவர். ஏற்கனவே இயற்கைப் பசளைகளைப் பரவியிருப்பர். நல்ல நாளில் சுப நேரத்தில் சிறு கைப்பெட்டியில் விழுதை நெல்லைநிரப்பி வீசி விதைப்பர். முன்னாளில் அழகிய வாணன், பச்சைப்பெருமாள், வெள்ளை, மலையழகன், பெரிய வெள்ளை. சம்பா, கறுப்பன், மொட்டைக்கறுப்பன், நாலு மொழிக் கறுப்பன் எனப் பல இனங்களை விதைப்பர்.

விதை நெல்லை ஒருசிலர்தான் பெருமளவில் பாதுகாத்து வைத்திருப்பர். இவர்களிடமிருந்து விதை நெல்லைப் பெற்று விவசாயிகள் விதைப்பர். 3, 4, 5, 6 மாதங்களில் விளையும் நெல் எனப் பல வகையுள்ளன. அழகியவாணன் விளைய ஆறு மாதங்கள் எடுக்கும். இது குளக்கரையில் அமைந்த வயல்களில் விதைக்கப்படும் அழகிய வாணன் நெல்லில் இருந்து வரும் அரிசிச்சோறு பெரிதாக இருக்கும்.

சித்திரைச் சிறுமாரியின் பின் வயல்களெல்லாம் உழுவு நடைபெறும். முன்னாளில் சித்திரை மாதத்தை யொட்டிய காலங்களில் நல்ல மழை பொழியும். சித்திரைச் சிறுபோகத்துக்குக் குளங்களில் இருந்தும் நீர் பெறப்பட்டது. பெரியகுளம் மட்டுமன்றிச் சிறிய குளங்களும், தூரவுகளும் வல்லிபுரக் குறிச்சி வயல் நிலங்களில் அதிகம் காணப்பட்டன.

பயிர்கள் வளரும் போது களை பிடுங்கல் நடைபெறும். கூலியாட்களைக் கொண்டு களை பிடுங்கப்படும். கோழிச்சூடன். நெற்சப்பி, கிடைச்சி, கோரை போன்ற இங்குள்ள பிரதான களைப் பூண்டுகளாகும். களைப் பூண்டுகளை ஆடுமாடுகளுக்கு உணவாகப் பயன்படுத்துவர்.

பெருமழை காரணமாக நெற்பயிர்கள் அழிந்து போனால் சுந்தரோடை, கோப்பாய் போன்ற இடங்களுக்குப் போய் நாற்றுக்களை வாங்கி மாட்டுவண்டியில் கொண்டு வந்து தமது வயல்களில் நாட்டி வளர்த்து அறுவடைசெய்வர். தைப்பூசத்திலன்று புதிர் உண்பர். முதற் புதிர் நெற்கதிரை வீட்டின் பெரிய அறையில்(சாமி அறை) முன் கட்டி விடுவர். அதில் உதிர்ந்த நெல்மணிகளை எடுத்துப் பழைய அரிசிபுடன் கலந்து பச்சையரிசிச் சாதமாகப் புதிர் உண்பர். இதில் தேங்காய்ப்பாலும், வாழைப்பழமும் கரைத்து புதிர் உணவோடு உண்ணுதல் வழமையாகும். நன்கு முற்றிய நெற்கதிர்களை ஆய்ந்து காய வைத்து அவல் செய்து உண்பதும் முன்னாளில் வழக்கமாக இருந்தது. வெட்டிய நெற்கதிர்களை அடுக்கடுக்காய் வைப்பர். இதற்கு உப்பட்டி என்று பெயர். அவற்றை இரண்டு கைகளாலும் அள்ளியெடுப்பதைக் கொடுங்கை களாக எடுத்தல் என்பர். கொடுங்கைகளாக எடுத்தவை மாவக்கை எனப்படும்.

வெட்டிய நெற்கதிர்களை வண்டியில்களிலும். தலைச்சமையாகவும் வீடுகளுக்குக் கொண்டு வந்து தூட்டுக்கயிற்றால் கட்டி தமது வீட்டு வளவிலே அமைந்த

களத்திலே நெற்கும்பிகளாக வைப்பர். இது கும்பிகள் தூடு எனப்படும். தூடு மிதியலுக்கு முன்னாளில் மாடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இதையே தூட்டித்தல் என்று கூறுகிறோம். தூடு மிதிக்கும் இடமும் களம் என்றே அழைக்கப்படும். இந்த இடத்தில் உள்ள புல், பூண்டுகள், குப்பைகள், கல் என்பன வற்றை அகற்றித் துப்புரவாக்கிச் சுபநேரத்தில் குளக்கட்டை நடப்படும். களக்கட்டை மாடுகளைப் பிணைக்கப் பயன்படும். களத்தில் தூட்டுப் பாய்கள்(கதிர்பாய்கள்) இடைவெளி விடாமல் விரிக்கப்படும். களக்கட்டையின் அடியில் இடைவெளிவராமல் வைக்கோல் புரியால் சுற்றி விடுவார்கள். கதிர்ப்பாய்களில் தூடுமிதிக்க வேண்டிய நெற்கதிர்கள் போடப்படும். மாடுகள் தூடு மிதிப்பதற்கு முன்பு கதிர் கொண்ட நெற்பயிரை இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துச் சுபநேரத்தில் கதிர்ப்பாயில் அடிப்பர். இது தலையடி எனப்படும். இவ் வேளை நெல்வேறு, வைக்கோல்(தூல்) வேறாகும். மேலும் நெல்லையும், வைக்கோலையும் பிரித்தெடுக்க மாடுகள். களக்கட்டையில் 5, 7, 9 என ஒற்றை இலக்கத்தில் மாடுகளைப் பிணைத்து மாடுகளைக் கலைத்து வளைய விடுவர். தூட்டிக்கும் போது மாடுகளை உசார்ப்படுத்தி ஓட விட வேண்டும். களைத்துப் போன மாடுகளை ஓய்வெடுக்கவிட்டு, வேறு மாடு களைப் பிணைத்து விட வேண்டும். இரவிரவாகச் தூட்டித்தல் நடைபெறும்போது பின்வருமாறு உரத்துக் கூறுவர்.

பொலியோ பொலி-

பொலியோ பொலி பாண்டியா

மணல் கும்பிபோல் பொலி

கணபதி பொலி

முருகா பொலி

ஆழ்வாரே பொலி

தூட்டிக்கும்போது மாடுகளை வளைப்பவர், களத்திலே வேலை செய்பவர்கள் அமங்கலமான சொற்களைப் பாவிக்கக் கூடாது. மாலை நேரம் காசுக்கள் வந்தால் துச்சு.. என்று கலைக்கக் கூடாது. பொலி, பொலி என்று கலைக்க வேண்டும். களத்திலே வேலை செய்யும் ஒருவர் வெளியே போக வேண்டும் என்றால் “பெருகி வாறேன்” என்று சொல்லி விலக வேண்டும். மேலும் மாடு -நடையன், சாணி போர்ப்பை, நெல் - பொலி, களக் கட்டையில் கடைசி மாடு கிளாத்தை, களக்கட்டையின் அருகில் உள்ள மாடு களக்கட்டையான் என்றும் கூறப்படும்.

வைக்கோலை கறையான் தீண்டாமல் நிலத்தில் பட்டடை போட்டு அதன் மேல் கும்பியாக அடுக்குவர். இது வைக்கோல் போர் எனப்படும். மழையில் நளையாமல் வைக்கோல்போரின் மேல் குயல் கட்டி வைப்பர். தூடு மிதியல் முடிந்ததும் மாடுகளைப் பிணைத்து களக்கட்டையைப் பிடுங்குவதற்குப் பொங்கல் நடைபெறும். இப்பொங்கலுக்குச் தூடு மிதியலில் பங்கு கொண்ட அனைவரும் அழைக்கப் படுவர். பொங்கிப் படைத்த பின் அனைவரும் விதந்துண்பர். “சந்தோசமும்” வழங்கப்படும். முன் நாளில் சோளக்க காற்று வீசும் காலத்தில் பெரும்பாலும் பொலித்தாற்றல் நடை பெறும். அவ்விடத்திலும் பரிபாஷைகள் உள்ளன. சுளகு - குல்லம், காற்று - வாதராயன், நெல் அளக்கும் பெட்டி - இலாச்சம். இலாட்சத்தால் அளக்கும்போது பொலி ஒண்டு, பொலி இரண்டு, பொலி மூண்டு... என்று தான அளப்பர். முதற்பொலி குலதெய்வத்துக்கக் கொடுப்பதாக நேர்த்தி அமைந்திருக்கும் களத்துக்கு வந்த ஏழை, பேதைகளுக்கும் நெல் கொடுக்கப்படும். வெவ்வேறு வகை

நெல்லினங்கள் வெவ்வேறாகத் தூற்றப்படும். தூற்றி எடுத்த நெல்லினங்களை கோணிப்பைகளில் (தூக்கு) போட்டுக் கட்டுவர். பதர் நெல்லையும் எடுத்துப் பாது காத்து வைத்து, துடு மிதித்த மாடுகளில் இருந்து எடுக்கப் பட்ட சாணத்துடன் கலந்து குழைத்து எருவாட்டியாக்கி காயவைத்து, பின் உமியும் சப்பட்டையும் கலந்த துனையிலே வராட்டியை வைத்துத் தீமூட்டி விடுவர். அது பல நாட்கள் கிடந்து நீறாகும். இந்த நீறே திருநீறாக பயன்படும். இந்தத் திருநீற்றை வழந்து கட்டிய பாணை களில் சேமித்து வைப்பார்கள். திருநீற்றுடன் திருநீற்றுப் பச்சை இலைகளையும் சேர்ப்பதால் வாசனை வீசும். வீட்டுப் பாவனையுடன் ஆலயங்களுக்குத் தேவையான திருநீற்றைக் கொடுப்பார்கள். அயல் கிராமத்து மக்கள் வல்லி புரக்குறிச்சிக்கு வந்து திருநீறு பெற்றுச் செல்வார்கள்.

பனைவளம் சார்ந்த தொழில்கள்

வல்லிபுரக்குறிச்சியில் ஏராளமான பனைமரங்கள் காணப்படுகின்றன. விவசாயத்துக்கு அடுத்தபடியாக பனைவளத்தால் வரும் கள், பதநீர், பனாட்டு, பாணிப் பனாட்டு, பனங்கட்டி, என்பவற்றுடன் பெட்டி, பாய், பனங்குட்டாய் இழைத்தல் என்பனவும் தொழில் ரீதியாக நடைபெற்றது. அத்துடன் புழுக்கொடியல், ஓடியல்மா என்பனவும் விற்பனை செய்தனர். ஓடியல் பிட்டும், ஓடியல் கூழும் முன்னாளில் இக்கிராமத்தில் பிரபல உணவாக இருந்தன. பச்சைப் பனை ஓலை கிழித்து மாடுகளுக்கு உணவாகப் பயன்பட்டது. பனைஓலை விடுவேயவும், வேலி அடைக்கவும், பனம் மட்டை வேலி அடைக்கவும், மட்டையின் பாகங்கள் விறகாகவும் பயன்பட்டது. பனைஓலை மூடல், பெட்டி, பாய், பனங்கட்டிக் குட்டான் என்பன இழைத்து விற்கவும், பயன்படுத்தவும் உதவின் தற்போதும் மேற்கூறியவை குறிப்பிடக்கூடிய அளவில் இருக்கின்றன. உற்பத்தியும், பாவனையும் விற்பனையும் காணப்படுகின்றன. கள் விற்பதற்கு கள்ளுச் சங்கமும் பதநீரை விற்பதற்கு பதநீர் சங்கமும் இக்கிராமத்தில் அமைந்துள்ளன. பதநீரில் இருந்து கல்லாக்காரமும் ஆக்கப்பட்டு மருந்துக் கடைகளுக்கு விற்பனை செய்தனர் பனங்கட்டி, பனாட்டு வகைகளை முன்னாளில் சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்து வந்து வியாபாரிகள் கொள்முதல் செய்துகொண்டு போவர்.

கால்நடை வளர்ப்பு

ஆடு, மாடு, கோழி என்பன முன்னாளில் ஏராளமாக வளர்க்கப்பட்டுப் பயன்கள் பெறப்பட்டன. இன்றும் குறிப்பிடக்கூடிய அளவில் இவை காணப்படுகின்றன. செம்மறியாடு, வெள்ளாடு, மாடு என்பன பட்டிகளாகக் காணப்பட்டன. இன்றும் குறிப்பிட்ட அளவில் காணப்படுகின்றன. வல்லிபுரக்குறிச்சியில் மாடுகளுக்குக் குறி சடும் போது சக்கரம், ஆ- என்ற எழுத்து, நெற்றிப் பொட்டு ஆகியனவற்றைக் குறியாகச் சடுவர். சக்கரம் - ஆழ்வாரின் சின்னத்தையும், ஆ டிமுத்து (வல்லிபுர) ஆழ் வாரையும், நெற்றிப் பொட்டு குருக்கட்டுப்பிள்ளையாரையும் குறிக்கும்.

தோட்டப்பயிர் செய்கை

வயல் வேலை முடிந்தவுடன், வேலியடைத்து பயிற்றக்கொடி, பூசனிக் கொடி, வத்தகைப்பழக்கொடி வெள்ளரிக்கொடி என்பன வளர்த்துப் பயன்பெற்றனர்.

துரவுகள் வெட்டி கோலுபட்டையால் நீரை ஒன்று விட்டொரு நாள் வார்ப்பர். பருத்தித்துறை, நெல்லியடி, மாணாண்டிச் சந்தைகளுக்கு மாட்டு வண்டிலில் கொண்டு சென்று விற்றனர். கொடித்தோட்டப்பயிர்களே இங்கு செய்கைபண்ணப்பட்டு வருகின்றன.

தவத்துக்குப் போற படையல். தவத்தால் வாற படையல்

வேறு சில கிராமங்களில் இருப்பது போல வல்லிபுரக்குறிச்சியில் முதலாவது மார்கழித்திங்களின் தவத்துக்குப் போற படையலும், கடைசி மார்கழித்திங்கள் நாளில் தவத்தால் வாற படையலும் நடைபெறும். இவை இறந்த முன்னோர்களின் ஆன்மாக்களை நினைத்துச் செய்யப்படும். பருத்தித்துறைச் சந்தைக்குச் சென்று தேவையான பொருட்களை வாங்குவர். மரக்கறி, மச்சம், வெள்ளையப்பம். முறுக்கு, பருத்தித்துறை வடை என்பன இதில் அடங்கும். மாலை வேளையில் சமையல் நடக்கும். மரக்கறிப்படையல் வேறு, மச்சப்படையல் வேறாக இருக்கும். படையலில் ஓடியல் பிட்டு, அரிசிப்பிட்டு, குரக்கன்பிட்டு, தினைப்பிட்டு, சாமைய்பிட்டு... என மூன்று, ஐந்து ஆக ஒற்றை எண்ணிக்கையில் அமையும். பொழுது படும் நேரம் படையல் நடக்கும். படைத்தபின் செம்பும் தண்ணீரும் வைப்பர். இந்நிகழ்வு மிகவும் பயபக்தியுடன் நடைபெறும். வீட்டில் ஒரு அமைதி நிலவும். படைத்துக் குறிப்பிட்ட நேரம் சென்ற பின் அப்படையல் உணவுகள் எல்லாவற்றிலும் இருந்து கிள்ளியெடுத்து இலையிலே வைத்துக் கூரையில் வீசுவர். மூன்று முறை தண்ணீர் தெளிப்பர். இதனை மாற்றுதல் என்று அழைப்பர். இனசனத் தாருக்குப் படையல் சோறு பரிமாறப்படும். தவத்துக்குப் போற படையலில் மச்சக்கறியும் இருக்கும். தவத்தால் வாற படையலில் சைவக்கறி மட்டுமே அமையும். மேலும் இறந்து போன தமது உறவினருக்கான படையல் பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களிலும் வல்லிபுரக்குறிச்சியல் நடைபெறுகின்றது.

1. பனங்கிழங்குப் பாத்தி கிண்டி அன்றிரவு பிதிர்களுக்குப் படைப்பர்
2. ஆடிப்பிறப்பின் போது கூழும், கொழுக்கட்டையும் படைப்பர்
3. பனங்கிழங்கை அவித்து துவையல் செய்யும் போதும் அவித்த துவையலுடன், கருப்பணியும் படைப்பர்.
4. அவித்த கிழங்கை வெயிலில் வாடவிட்டு முறித்து உரலில் இட்டு மாவாக்குவர். அத்துடன் சிறிது பச்சை மிளகாயும் வெங்காயமும் சேர்ப்பர். இதனையும், கருப்பணியையும் வைத்துப் படைப்பர். தற்காலத்தில் இவற்றில் பல அருகி விட்டன.

கல்லை

வல்லிபுரக்குறிச்சியில் வெண்களி மணல் மண்ணில் வாழை மரங்கள் வளராது. வாழை இலை கிடையாது. தென்னோலையைச் சிறாய்த்து, வாடவிட்டு, இதன் ஈர்க்கை வார்த்து, நறுக்கிய தென்னோலைகளை வீட்டில் உள்ள ஆண்கள் தைப்பர். இதற்குக் கல்லை என்று பெயர், படையல், சைவ உணவு உண்போர், விரதம் பிடிப்போர் இந்தக் கல்லையைப் பயன்படுத்துவர்.

கட்டுரையாக்கத்திற்கு உதவிகள்

1. திரு தா. ஜெயவீரசிங்கம்(76) ஓய்வூதியை ஆங்கில ஆரசாள்
2. திரு க. சண்முகநாதன்(69) ஓய்வூதியை கிராமசேவகர்
3. திரு சாந்தலிங்கம்(66)-பொருளாளர் குருக்கட்டுப்பிள்ளையார் ஆலயம்
4. ஆழ்கடலான் - எங்குள்ள வல்லிபுரம் ஒரு மடல்(2010)
5. திருமதி வசந்தா நடராஜன் - சமுதாயத் திருக்கோயில்கள்(2016)

எம்.கே.முருகானந்தன்

லாக்குத்தரின் தொணதொணப்பு -13

அம்மா வந்தாள் புதிமமான கதையோடு

வந்தது ஒரு அம்மா

“சலம் சோதிக்க வேணும் பிள்ளை”.

மருந்தறையில் நின்ற தாதிப் பெண்ணிடம் கேட்டாள்

“போத்தில் தாறன் பாத்ருமிலை போய் சலம் எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ”.

“தேவையில்லை பிள்ளை கையோடை கொண்டு வந்திட்டன்” கையிலிருந்த பையைத் திறந்தாள். ரிகு பையில் சுத்திக் கிடந்த ஒரு போத்திலை அதற்குள் இருந்து வெளியே எடுத்தாள்.

எடுத்த போத்திலை முன்னாலிருந்த கவுண்டர் தட்டில் வைப்பதற்கு முனைகையில் தாதிப் பெண் முந்திக் கொண்டாள். “வேண்டாம் வேண்டாம். இதிலை வையாதையுங்கோ... மருந்து கட்டுற அறையிலை இருக்கிற மேசையிலை வையுங்கோ. ...” மூக்கைச் சுளித்து தனது அதசையை படும்படாமலும் காட்டியிருப்பாள் என்பது நிச்சயம்.

“... அது சரி! என்ன டெஸ்ட் செய்யப் போறியள்.”

அம்மா மெதுவாகத் முகத்தைத் திரும்பி அக்கம் பக்கம் பார்த்தாள். பக்கத்தில் ஒருவரும் இருக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தியதும் பதற்றம் தணிந்தது. முகத்தில் நிம்மதிக் களையின் சாயம் மெதுமெதுவாகப் பரவியது.

குனிந்தாள். கவுண்டர் இடைவெளியூடாக தலையைச் செருகாத குறையாக கிட்ட நெருங்கினாள்.

“கொஞ்சம் தள்ளி நில்லுங்கோ. கவுண்டருக்கை தலையைச் செருகிப் பிச்சப் போடாதையுங்கோ”

பிய்க்கக் கூடாதது தலையா? கவுண்டரா? அவள் தெளிவாகச் சொல்லவில்லை.

அதிருப்தியோடு தலையை சற்று பின்னுக்கு நகர்த்திய அம்மா ஏதோ சொன்னாள் மெதுகுரலில். தாதிப்பெண்ணினது காதில் தெளிவாக விழவில்லை.

“என்ன சொன்னீங்கள் சரியாக் கேக்கவில்லை”

“இல்லைப் பிள்ளை மாதச் சுகயீனம் பிந்திப் போச்சு. அதுதான் ஒருக்கால் சலத்தை சோதிச்சப் பாக்க வந்தனான்.” குரலைச் சற்றே உயர்த்தி கிசுகிசுப்புத் தொனியில் சொன்னாள்

அதிர்ச்சியில் ஒரு கணம் சிலையானாள் தாதி. இப்படியும் நடக்குமா என்ற சந்தேகத்தில் தனது காதுகளையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

கண்களை உதவிக்கழைத்தாள். பார்வை உயர்ந்து அம்மாவின் முகத்தை வட்டமிட்டன. வற்றி வதங்கி காய்ந்துலர்ந்த பசன் புருட்களாகக் கன்னங்கள். நெற்றியில் அலையாய் நெளியும் வரைகோடுகள்.

அதன் நடுவே குங்குமப் பொட்டு சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்ததைக் கண்டதும் ஆசைக்கும் மோகத்திற்கும் வயசு ஒரு தடையில்லையே என மனத்தைச் சற்று சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆனாலும் ஏதோ அவள் சிந்தனையில் இடறியது!

அம்மாவின் தலைமுடியும் நரைத்துக் கிடந்தது. கண்கள் புதைகுளிக்குளிர்ந்து எட்டிப் பார்த்தன.

“சாத்தியமே இல்லை” மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“அம்மா உங்களுக்கு இப்ப எத்தினை வயசாகுது”

“ஐம்பத்தேழு. ஏன் பிள்ளை கேக்கிறியள்”

“அப்ப உங்களுக்கு இப்பவும் மாசச்சுகயீனம் ஒழுங்காவாறதோ?”

“இல்லைப் பிள்ளை அது ஐம்பது வயசோடை நிண்டே போச்சு. அந்தச் சிலமனே அதுக்குப் பிறகு அடியோடு கிடையாது”

“அப்ப ஏன் சலம் சோதிக்கக் கொண்டு வந்தனீங்கள்”

வானம் மப்பும் மந்தாரமாக சோகையிழந்து நின்றது. ஆனால் கொட்டும் சிலமனை அடியோடு காணவில்லை. தூரத்து இடிமுழக்கம் கூட கேட்கவில்லை.

அம்மா மெளனித்து நின்றாள். ஏதோ சொல்ல விரிந்த உதடுகள் மீண்டும் ஒட்டிக் கொண்டன.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு ரகசியத் தொனியை மீண்டும் துணைக்கிழுத்தாள்.

“அது பிள்ளை.. பிள்ளை... என்றை சலம் இல்லை. மகளின்ரை. வடிவாப் பாத்துச் சொல்லுமேனை”

வரவேற்பறையில் உள்ள ஒரு கதிரையில் அம்மாவை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, தாதி மருந்து கட்டும் அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

ஒரு பெண்ணுக்கு கரு தங்கியிருக்கிறதா என்பதை ஆரம்ப நிலையில் கண்டறிய சிறுநீர் பரிசோதனை போதுமானது. மாதவிடாய் காலதாமதமாகிய ஓரிரகு நாட்களிலேயே செய்து பார்க்க முடியும். அதற்கென ஒரு பரிசோதனை ஸ்ரிப் இருக்கிறது. HCG Strip என்று சொல்லுவார்கள்.

அவை தனித்தனியாக காற்றுப் புகாதபடி உறையில் அடைத்து வரும். அந்த ஸ்ரிப் ஒன்றை உறையைக் கிழித்து வெளியே எடுத்த தாதி அதை அம்மா கொடுத்த சிறுநீருணள் அமிழ்த்தி வெளியே எடுத்தாள்.

ஒரு நிமிடம் கழித்து என்னிடம் கொண்டு வந்து காட்டினாள். சாதாரணமாக வெண்மையாக இருக்கும் அந்த ஸ்ரிப்பில் ஒரு சிவத்தக் கோடு இப்போது அரும்பியிருந்தது.

ஒரு சிவத்தக் கோடு மட்டும் அரும்பியிருந்தால் கரு தங்கவில்லை என அர்த்தம். இரண்டு கோடுகள் தெரிந்தால் கருத்தங்கியிருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

இப்பொழுதெல்லாம் பெரும்பாலானவர்கள் இந்தப் பரிசோதனைக்காக மருத்துவரையோ ஆய்வு கூடங்களையோ தேடிச் செல்வதில்லை. மருந்துக்

கடைகளில் ஸ்ரீப்பை வாங்கி தாங்களே செய்து பார்த்துவிடுவார்கள்.

அது தெரியாதவர்களுக்கு மருந்துக் கடைக் காரர்களே ஆய்வு கூடப் பரிசோதகர்களாக மாறி பரிசோதனை செய்து முடிவைச் சொல்லுவார்கள். பிறகு மருத்துவர்களாக மாறி தாமே சிகிச்சை அளிக்கவும் செய்வார்கள்.

ஆம். இப்பொழுதெல்லாம் மருந்துவனாக மாறுவதற்கு ஏனல் வில் உச்சப் பெறுபெறு பிறகு ஐந்து வருடப் பட்டப்படிப்பு, ஒரு வருட உள்ளகப் பயிற்சி போன்ற எதுவுமே தேவையில்லை. ஒவ்வல்ல மட்டை அடித்து, தெருச்சுற்றி, பிறகு மருந்துக் கடைச் சிப்பந்தியாக மாறினால் போதும் மருத்துவத் தகுதி தானே கிடைத்துவிடும். வேண்டிய நோய்களுக்கெல்லாம் கடுதாசியில் சுற்றி மருந்து கொடுக்கலாம்.

அல்லது இராணுவ அதிகாரிகளாக இருந்தால் அதிவிசேசம்.! மருத்துவர்களுக்கே மருத்துவம் போதிக்கலாம். சுகாதாரத் துறையின் உயர் மருத்துவ அதிகாரிகளுக்கே மருத்துவம் சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் அறிவியல் ஆலோசனைகள் சொல்வதுடன், கட்டளையிடவும் முடியும்.

இங்கு சிறுநீர்ப் பரிசோதனையின் முடிவை அம்மாவுக்கு தெரிவிக்கும் பொறுப்பு எனதாயிற்று.

“அம்மா உங்கடை மகளுக்கு குழந்தை தங்கயில்லை எண்டுதான் சலப் பரிசோதனையிலை தெரியிது.” தேறுதல் கூறும் தொனியைக் குரலில் ஏற்றிக் கொண்டேன்.

“தங்கயில்லையோ” அம்மாவின் முகத்தில் சந்தோசம்பரவியதைக் கண்டுநான் துணுக்குற்றேன்.

மகள் கர்ப்பமுற்று தான் அம்மம்மாவாகப் போவதை அறிந்தால்தான் எல்லோருமே சந்தேசப்படுவார்கள். ஆனால் இவளோ மகளுக்கு கர்ப்பம் தங்கவில்லை என்பதையிட்டு மகிழ்கிறாளே!!

“சரியாப் பாத்தியளோ, திருப்பிச் சோதிச்சுப் பார்க்க வேணுமோ”

எங்கடை பரிசோதனையிலை சந்தேகப்படுறாளோ என்று மனதில் எரிச்சல் மேவினாலும், இல்லை தனது மனஉழைச்சலில் அவ்வாறு கேட்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“தேவையில்லை. சரியாகத்தான் காட்டுது” என்றேன்.

“இல்லை ஐயா...” சற்று தயங்கினாள்.

“... இவள் வெளிநாட்டுக்குப் போகப் போறாள். மாப்பிள்ளை அங்கை இருக்கிறார். டிக்கெட்டும் வந்திருத்து. அங்கை போய்த்தான் கலியாணம்...

நான் பேச மொழியின்றி வாயடைத்து நின்றேன்.

ஆசை மரத்தின் ஆணிவேர்

ஓராயிரம் கனவுகள் விம்பமாய்
என்னில் படர்கிறது - நானோ
நிறைவேறா ஆசைகளின் கடலில்
தனியாக தத்தளிக்கின்றேன் - காதலனே!
காப்பாற்ற வரமாட்டாயோ?

என் ஒவ்வொரு கனாவும்
உன்னால் உயிர்பெறவே
நெடு நாளாய்க் காத்திருக்கிறேன்
உன் கண்ணசைவில்
அர்த்தம் பெறாதா இக்காத்திருப்பு?

சேமித்த பொக்கிசுமாய்
ஆசைகள் நெஞ்சில்...
மனம் திறந்து காட்ட
நாணம் கொள்கிறது பெண் மனம்
நான் காட்டாத மனம் நீ காணாயோ?

சொல்லாத என்னாசைகளை
உன் செவிகள் எப்படிக்கேட்கும்?
சிந்திக்க மறுக்கிறது என்னுள்ளம்
மீட்டப்படாத வீணையாய்
ஏக்கம் கொள்கிறது என் வேட்கைகள்

என்னாசைகள் உனக்கு அற்பமோ?
துச்சமோ? என ஆகிடுமோ எனும்

பதற்றமே நெஞ்சில்...
புரிந்துகொள்ளாது நீயோ
என் இன்னுயிர் கொல்கிறாய்

காதலனே! - என் ஆழ்மனதின்
பரம ரகசிய ஆசைகளையும்
எளிதாய் அறியும்
என் பால்ய தோழியாய்
நீ இருந்திருக்க வேண்டாமா?

என் ஆசைகளை அறிந்த
பால்ய தோழியாக நீ
இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதே
என் ஆசை மரத்தின் ஆணிவேராய்
நீள்கிறது காதலா..

-ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

இதம்

■ மலரன்னை

மடிக் கணனியிலிருந்து கணித ஆசிரியரின் குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“இன்றைய வகுப்பில யாராவது புதிதாக இணைந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா?”

அருகிலிருந்த லவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான், வருண். லவன் பதிலேதும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்து விழித்துக் கொண்டிருந்தான் வருண் வாய் திறந்தான்.

“ஓம் சேர். இன்றைக்கு லவன் வந்திருக்கிறார்”

“அப்படியா? லவன் ஏன் வாய் திறக்காமல் இருக்கிறான். நான் வரவேட்டில பதிவு செய்ய வேணும். வேறையாரும் இருக்கிறீர்களா பிள்ளையன்?”

நிசபத்தைத் தொடர்ந்து ஆசிரியர் அன்றைய பாடத்தில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார். மாணவர்களும் பாடங்களில் மூழ்கிப்போயினார். வருண் மட்டும் அருகில் தயக்கத்துடன் வீற்றிருந்த லவனை உற்சாகப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

சரியாக ஒரு மணித்தியாலத்தில் வகுப்பு நிறைவுற்றது. வருணும் லவனும் ஆசிரியர் கற்பித்த கணக்குகளை ஒருதரம் இரை மீட்டு தமது சந்தேகங்களை தெளிவு படுத்திக் கொண்டனர். லவன் தனது வீட்டுக்கு புறப்படும் போது வருண் அவனை வற்புறுத்தி விடையளித்தான்.

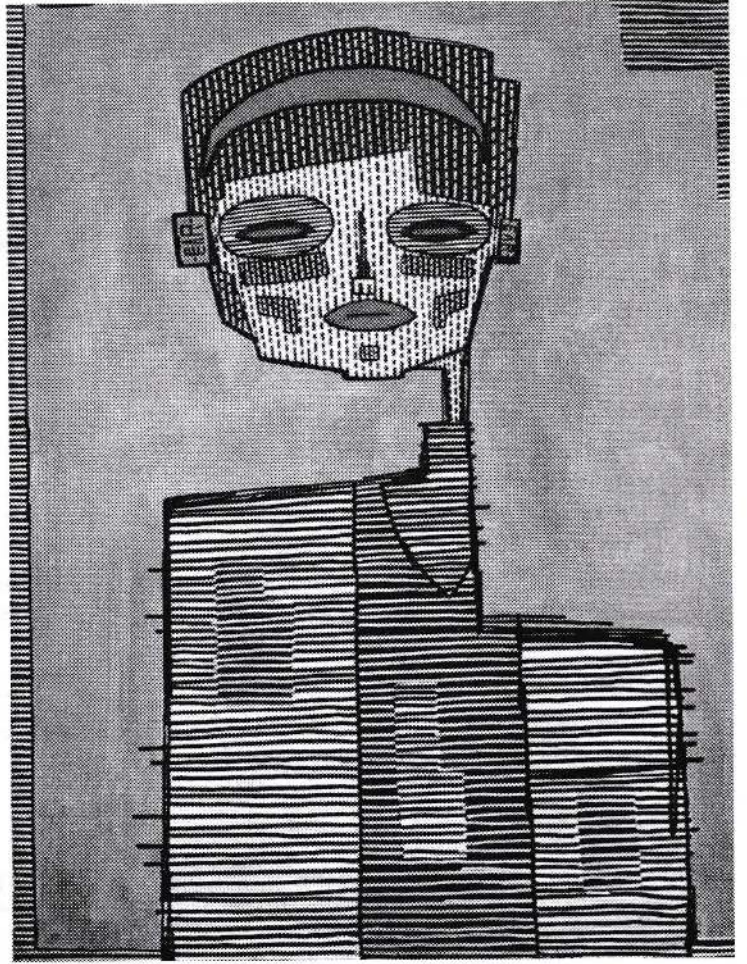
“பின்னேரம் நாலுமணிக்கு விஞ்ஞான கிளாஸ் இருக்குது. கூட்டாயம் வந்திடு. என்ன!”

“என்மேல நீ காட்டுற கரிசனைக்கு தாங்க்ஸ்டா வருண்”

சொல்லிவிட்டுப் போன லவனையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் வருண்.

“பாவம்! தகப்பனில்லாப்பிள்ளை”

மனம் அடித்துக் கொண்டது. கூடவே லவனைப் பற்றிய சிந்தனையும் வந்து மனதை உலுப்பியது. இறுதிப்போரில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியலில் லவனின் தந்தையின் பெயரும் பதிவாகி இருப்பதாகக்

கேள்வி. லவனுக்கும் அதற்குமேல் எதுவும் தெரியாதாம். ஏனெனில் அப்போது அவனுக்கு மூன்று வயதுதானாம். அவனுடைய அம்மாதான் அவனுக்கு எல்லாமாகவும் இருக்கிறான். நலன்புரி நிலையமொன்றின் உதவியால் கிடைத்த தையல் மெசின் தான் அவளது உழைப்புக்கு மூலதனம். லவனை நல்லபடியாக வளர்த்து ஆளாக்கிவிட வேண்டுமென்பது தான் அவளது உயிர்முச்சு.

வருணும் லவனும் ஒரே வகுப்பில்த்தான் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாட்டில் வேகமாகப் பரவி வரும் கொரோனா வைரஸ் தொற்றினால் அமுல்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பயனத்தடை காரணமாக பாடசாலைகள் இயங்கமுடியாத நிலை. எனவே பாடசாலை ஆசிரியர்கள் நடத்தும் “கும்” வகுப்புகளை அவதானித்து கல்வியில் கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. ஆனால்... எல்லா மாணவர்களிடமும் மடிக்கணனி போன் வசதி என வைத்திருக்கும் வாய்ப்புக்கள் இல்லை வசதியுள்ள பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளுக்கு சலுகைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த போதிலும் அன்றாடக் காய்ச்சியான லவனின் அம்மாவால் அது முடியவில்லை.

விரக்தியின் விளிம்பில் லவன் நின்றிருந்த வேளை, வரன் அவனைத்தேடி வந்தான். தன்னிடம் மடிக்கணனி இப்பதால் இருவரும் இணைந்து அதன் மூலம் பாடகர்களைக் கற்கலாம் எனக்கூறி உற்சாகப்படுத்தி, சிறு தொலைவில் இருக்கும் அவனது வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான், இன்று தான் லவன் முதலாவது வகுப்பில் பங்குபற்றியிருக்கிறான்.

திடீரென வருணுக்கு தனது மாமாவின் நினைப்பு வந்து மனதில் மோதியது. அவர்தான் போனமுறை ஊருக்கு வந்திருந்த போது அவனுக்கு இந்த மடிக்கணனியை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்திருந்தார். அம்மாவின் குடும்பத்தில் அவர் தான் மூத்தபிள்ளை

யாம். அவருக்குக் கீழே அம்மாவுடன் சேர்ந்து மூன்று பெண்பிள்ளைகளாம் வறுமையில் உழன்ற அவர்களது குடும்பச் சமையைத் தாங்கும் பொறுப்பு மாமாவின் தலையில் பொறிந்த போது... அம்மம்மா தாங்கள் வாழ்ந்திருந்த வீடுவளவை அடமானம் வைத்து மாமாவை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாராம்.

ஏ.எல்.வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த மாமாவுக்கு தனது படிப்பு பாதியில் குழம்பிப்போன மனத்தாக்கம் இற்றைவரை தீரவில்லை. அவரது பேச்சிலிருந்து வருண் அதை ஊகித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“வருண்” வறுமையால படிக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுகிற பிள்ளைகளுக்கு கட்டாயம் நாங்கள் உதவி செய்ய வேணும். ஏனென்றால் ஆர்வத்தோட படிக்கிற பிள்ளையின்றை படிப்பு தடைப்பட்டால் அந்த மனம் எப்பிடி நெருங்கிப்போகும் என்ற கூய அனுபவம் என்னுடையது. நான் தொடர்ந்து படிச்சிருந்தால் இப்ப சமூகத்தில் பெரிய டொக்டராய் இருந்து மக்களுக்கு சேவை செய்திருப்பன் அது எனக்குக் கிடைக்கேல்ல. ஆனால்... என்றை தங்கச்சி மாரை நல்லா வாழவைச்சிருக்கிறன். அது தான் எனக்குக் கிடைச்ச ஆறுதல்”

சொல்லிவிட்டு பெருமூச்சொன்றை உதிர்ப்பார்.

அவரது மனக்குமுறலை வருண் ஆதங்கத்துடன் உணர்ந்து கொள்வான். காலம் கடுகதியில் நகர்ந்து கொண்டிருக்க, மாதம் ஒன்று உருண்டோடியது. இந்த ஒரு மாத காலத்தில் வருண் லவனுடன் படிப்பைத் தொடர்ந்ததைவிட அம்மாவின் நச்சரிப்பை அனுபவித்துத்தான் அவனது உணர்வில் ஒங்கி நின்றது. அம்மாவுக்கு லவன் வந்து படிப்பது பிடிக்கவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் அவன் மீது குறைபிடிப்பான். அவனோ பயபத்தியுடன் ஒதுங்கியிருந்து பாடத்தைக் கவனிப்பதுடன் சரி. பாடம் முடிந்ததும் புறப்பட்டு விடுவான்.

அன்று அவர்களுக்கு விஞ்ஞான பாடத்தில் ஒரு பரீட்சை நடந்தது. இருவரும் பதில்களை எழுதி முடித்தனர். வருண் இருவருடைய பதில்களையும் ஒவ்வொன்றாக கையிலெடுத்து ஆசிரியரின் பார்வைக்கு அனுப்பி வைத்தான். அந்தப் பரீட்சையில் லவனுக்கு நூறு புள்ளிகளும், வருணுக்கு எண்பது புள்ளிகளும் கிடைத்திருந்தன. இதைக் கவனித்த அம்மாவுக்கு வந்ததே ஆத்திரம். கண்மண் தெரியாமல் லவனைத் திட்டித்தீர்த்து விட்டான்.

“என்றை பிள்ளை தானும் தன் படிப்பும் என்று கவனமாய் இருந்தவன். நீ வந்து கதை குடுத்து அவன்ரை கவனத்தைச் சிதைச்சுப் போட்டாய். அதனால் தான் அவனுக்கு மார்க்ஸ் குறைஞ்சு போச்சது. இனிமேலும் அவனை வந்து குழப்பால் இருக்கப்பார்”

அம்மாவின் பேச்சைக் கேட்க வருணுக்கு “திக்கென்றது. அம்மாவைச் சமாளிக்க முயன்றவன் தோற்றுப்போனான். லவனுக்கு என்ன சொல்லி அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதென்று முடியாமல் திக்குமுக்காடிப்போய் விட்டான். லவனும் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு போய் விட்டான். வருணால் அந்தக் காட்சியை தாங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை. மனம் நொந்து போனவனாய் படுக்கையில் சுருண்டு கொண்டான்.

அந்தச் சமயம் பார்த்து அலைபேசி மணி ஒலித்தது. எரிச்சலுடன் எழுந்து அழைப்பை ஏற்றவனது முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி தோன்றியது. அவஸ்திரேலியாவிலிருந்து மாமாதான் எடுத்திருந்தார். சுகநல விசாரிப்பு முடிவுற்றதும் அவனது படிப்பைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினார். அது தான் சமயம் என உணர்ந்த வருண் வீட்டில் நடந்த விடயங்களையெல்லாம் ஆதியோடு அந்தமாக விபரித்து ஓய்ந்தான். மருகனது மனக்குறு குறுப்பையும் ஆதங்கத்தையும் மாமா நன்கு விளங்கிக் கொண்டார்.

“கொம்மாவுக்கு ஏன் இந்த கீழ்த்தரமான புத்தி. போனை ஒருக்கா அம்மாவிட்டக்குடு. நான் விசாரிக்கிறன்”

“மாமா! நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் அவ வின்றை இயல்பு மாறப்போறதில்லை. அவ அப்பிடித்தான். அவவுக்கு வசதியில்லாதவை என்றால் கிள்ளக்கீரைமாதிரி”

ஆத்திரத்தில் வருண் வாயில் வந்ததை உளறினான். மருமகனின் உள்ளக் கொதிப்பு மாமாவின் நாடித்துடிப்பில் பதிந்தது. மருமகனை ஆசுவாசப்படுத்தினார்.

“தம்பி வருண்! நீ கவலைப்படாதே. நான் கொம்மாவைச் சமாளிக்கிறன்”

“இல்லை மாமா. லவன் உண்மையிலேயே வலு கெட்டிக்காரரன். நல்லாய் படிக்கக் கூடியவன். அவன்ரை படிப்பு பாழாகக்கூடாது. அம்மாவின்றை பேச்சைக் கேட்டு அவனுடைய மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். நீங்களே ஒருக்கா யோசிச்சுப்பாருங்கோ”

மாமாவின் மனதில் மருமகனின் வார்த்தைகள் உறைத்தன. சட்டென அவர் இறங்கி வந்தார்.

“வருண்! நீ சொல்லுறதும் சரிதான். நான் இண்டைக்கே கொப்பரின்ற பேரில காசு போட்டு விடுறன். நீ அப்பாவோட போய் அவனுக்கு ஒரு நல்ல போளாய் வாங்கி அன்பளிப்பு செய்து விடு. அவனைப் படிக்க வைச்ச புண்ணியத்தில் எனக்கும் பங்கு கிடைக்கட்டும்.”

மாமாவின் வார்த்தைகள் அவனை இதமாக வருடியபோது கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தனம் குளிர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

மறுநாளே வருண் கையில் போனூடன் லவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். லவன் அவனை இன்முகத்துடன் வரவேற்றான். இதனை சற்றும் எதிர்பார்த்திராத வருண், அவனிடம் மன்னிப்புக் கோரினான். சாதாரண மாக லவன் பதிலளித்தான்.

“இதிலை என்னடா இருக்குது. எந்த அம்மாவும் தன்னுடைய பிள்ளை நல்லாய்ப்படிக்க வேணும் என்பதில் அக்கறையாய்த்தான் இருப்பா. அன்றைக்கு நீ கவனயினத்தால பிழை விட்டிட்டாய் அதால தான்...”

வார்த்தையை அவன் முடிக்குமுன் வருண் தனது கையில் பின்புறமாக மறைத்து வைத்திருந்த போனை எடுத்து லவனது கைகளில் திணித்தான். மளமளவென்று மாமாவின் விருப்பத்தைப் பற்றி ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துரைத்தான்.

முதலில் சற்றுத் தயங்கிய லவன் ஆர்வத்துடன் கையை நீட்டி அந்த போனை வாங்கிக் கொண்டான்.

“தாங்க்ஸ்டா வருண் நீங்கள் என்னுடைய படிப்பில் காட்டுற அக்கறைக்கு நான் என்றைக்கும் கடமைப்பட்டிருப்பன்” அவனது கண்களில் கண்ணீர் மின்னியது அதற்குள் தெரிந்த பிரகாசம் வருணது இதயத்தை இதமாகத் தழுவியது. ●

கடவுளின் கவலைகள்

■ துரை. மனோகரன்

எழுத்து வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த
ஒரு நல்லவேளை
கடகடவென ஒரு சத்தம்
நான் கதவைத் திறந்தேன்
கண்ணுக்கு முன்னாலே
ஒரு புன்முறுவல் பூத்த முகம்
“வாருங்கள் இருங்கள்” என
நான் வரவேற்றேன்
“இல்லை, எனக்கு அதிகம்
நின்றுதான் பழக்கம்”
எனச் சொன்னார் அவரும்.

“சரி, நீங்கள் யார்?” என்றேன்
“என்பெயர் கடவுள்” என்றார்
“சரியாய்ப் போச்சு!
இன்று நாள் எப்படி என்று அறிவதற்கும்
பத்திரிகை ஒன்றும் பக்கத்தில் இல்லையே
நல்லாய்த்தான் இன்று
நான் மாட்டிக்கொண்டேன்
நடப்பதை இனி நாம் கண்டுகொள்வோம்”
என நினைத்தேன்.

“என்னை என்ன பைத்தியம் என்றா
நினைத்துவிட்டாய்?
நான்
எல்லாம் அறிபவன் எல்லாம் வல்லவன்
நாவலர் சொன்னது நினைவில் இல்லையா?”
கேள்விகளாலே எனை அவர் துளைத்தார்.

“என்ன இந்த மனுசன்!”
என நான் நினைக்கையிலே
ஒன்று சொன்னார் அவரும்:
“இப்படித்தான் முன்னொருநாள்
கந்தசாமிப் பிள்ளையிடம்
நான் மாட்டிக்கொண்டிருந்தேன்”
“எந்தக் கந்த சாமிப்பிள்ளை?”
என நானும் கேட்டுவைத்தேன்
“உவன் புதுமைப் பித்தனுக்கு
நல்லாய்த் தெரியுமே
நான் பட்ட பாடு எல்லாம்”
என்று அவர் சொல்லவும் தான்
எனக்கு விளங்கிற்று
அவர் கடவுள் தான் என்று.

“எத்தனையோ பேர் இருக்க
எனை நாடி வந்ததற்கு
என்னதான் காரணம்?”
எனக் கேள்வி நான் தொடுத்தேன்
“வேறொன்றும் இல்லை அப்பா!
உனக்குச் சொன்னாலே

ஊருக்குச் சொன்னதுபோல்
ஆதலால் வந்தேன் அவதிப்படாதே நீ”
கடவுள் அப்படிச் சொன்னதனால்
என் கடைவாயில் ஓர் முறுவல்.

“வந்தது தான் வந்தார்
வரம் எதுவும் அருளாமல்
என்னதான் சொல்லப் போகின்றார்?”
என நினைக்க
“ஏன் அவசரப்படுகிறாய்?
நின்று நான் சொல்வதைக் கேள்”
என்று அவர் உரைத்தார்
நானும் பயபக்தியுடன்
கச்சிதமாய் நின்றுகொண்டேன்.

“கோயிலும் கட்டிக்
கும்பாபி ஷேகம் செய்துவிட்டு
நாயிலும் கடையாய்க் கிடக்கும்
ஏழைகளைத்
திரும்பியும் பார்க்காமல் செல்லும்
செல்வர்களைப்
பார்த்துக் களைத்துப் போனேன் நான்.”

“மக்களது வாக்குகளால்
மதிப்பினைப் பெற்றுவிட்டுத்
தம்மை வளர்க்கும் அரசியல்வாதிகளைக்
கண்டு நான் நெஞ்சம்
கொதித்துப் போனேன் காண்.”

“நோய்கள் வருத்துகின்ற இந்த நேரத்தில்
தகுந்தபடி நடக்காமல்
கண்டபடி திரிகின்ற
பேய்ச்சனத்தை பார்த்துப்

பெரும் கோபம் கொண்டேன் நான்.”

“பேரினவாதப் பித்துத் தலைக்கேறி
ஆரவாரம் செய்யும் அறிவிலிகளைப்
பார்த்து
அருள் மிகும் நெஞ்சத்தில்
ஆவேசம் கொண்டேன் நான்.”

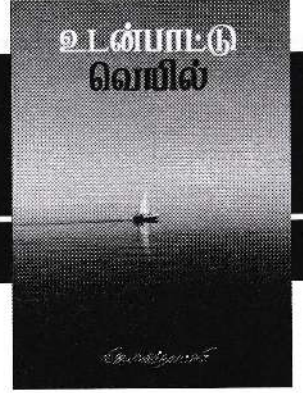
அடுக்கடுக்காய் அவர் சொல்லக்
கடவுளுக்குக் கூடக் கவலைகள்
உண்டென
நான் அறிந்துகொண்டேன்
எனக்குப் பேச்சு வரவில்லை
முச்சுத் தான் இருந்தது
கடவுளின் பேச்சு மீண்டும் தொடர்ந்தது:
“பக்தா! உனது பக்தியை மெச்சினேன்
உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் கேள்”
எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது
நான் வரம் வேண்டினேன்:
“உலகத்தில் நல்லோரின் ஆட்சி
வரவேண்டும்
ஊழல்கள் பொய்மைகள்
அழிந்தொழிய வேண்டும்
காலத்தால் அழியாத
கலை இலக்கியம் வேண்டும்
கவலைகளே இல்லாத
காலம் வரவேண்டும்.”

“நல்லதே நடக்கும்”
என நவீனநார் கடவுள்
கண்விழித்துப் பார்த்தேன்
காலை மணி ஐந்து.

மேக வடிவச் சொற்கள் விஜயானந்தவின் “உடன்பாட்டு வெயில்”

இ.சு.முரளிதரன்

உடன்பாட்டு
வெயில்

ஜீவந்தி சஞ்சிகை ஊடாக இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமான தமிழகக் கவிஞரான விஜயானந்த லட்சுமியின் “உடன்பாட்டு வெயில்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பு கனதியான சொற்கோலங்களாய் வெளிவந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கீச்சகத்தில் (Twitter) மீநயமான மொழியமைப்போடு கவிதைகளை எழுதிவந்த விஜயானந்தா லட்சுமியை இனங்கண்டு “ஜீவந்தி” 125 மற்றும் 126 ஆம் இதழ்களில் நான்கு கவிதைகளைப் பிரசுரித்து தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வெளிப்படுத்தியது. “உடன்பாட்டு வெயில்” என்ற கட்டிற்றுக்கமான கவிதைகளோடு தனது முதற் தொகுப்பினைத் தமிழகச் சகோதரி வெளியிட்டிருப்பது பேரானந்தத்தினை தருகின்றது.

கவிதை என்பது அர்த்தப் பிரதிமைத் தொழிற்சாலையாகும். சமூகத்தின் கால, வெளிக்கமையப் புணர்ந்து கருத்துருவமொன்றினைக் கட்டியெழுப்புகின்றது. பெரும்பாலான கவிதைகள் வாழ்வோடு சமரசம் கொள்வதில்லை. அவற்றின் இயங்குமையம் முரண்களால் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சுய விவாதப்புள்ளியிலிருந்து விரிவடைந்து பயணிக்கும் சிறு பொறியில் முகிழ்க்கும் பெருநெருப்பாகச் சமூகக் காட்டினைச் சுட்டெரிக்க எத்தனிக்கும். மொழியின் அர்த்தங்களை அகற்றி, அதற்குப் பதிலாகப் புதிய அர்த்தங்களை அமர்த்துகின்ற சாகசத்தினை நிகழ்த்தும். சாணை பிடித்தவார்த்தைகளின் தற்புதுமையான ஒழுங்குபடுத்தலாக அமையும்.

இத்தகைய பண்புகளோடு அதிக விழுக்காடு பொருந்திப் போவதாக விஜயானந்த லட்சுமியின் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. கவிதை என்பது எண்ணத்தின் சாஸ்வத இயங்குநிலை என்பதைச் செம்மையாகப் புரிந்து கட்டற்ற வெளியிலே மேகவடிவச் சொற்களை மிதக்க விட்டுள்ளார்.

விஜயானந்த லட்சுமியின் கவிதைகளில் நீர்மையும், பறவையும், தாவரக் கூறுகளும், குழந்தைமையும் மீளமீள எடுத்தாளப்படுகின்றன. இயற்கை மீதான எழிலார்ந்த நேசத்தின் தேறிய பெறுமானத்தை இனங்காண முடிகிறது.

“பறக்கத் தெரிந்த இசை
கூடு துறந்து மேகம் தழுவுகிறது
இறகுகளை வாசித்தபடியே
மிதக்கிறது
மேகங்களிடையே வானம்”

இக்கவிதை பறவை இசை என்ற இருமை தரிசனத்தைத் தாண்டியும் பன்முக அர்த்த வெளியினை இனங்காட்டுகிறது. தூரியச் சருகு நீரின் சிறகு, தாக மூட்டை எனக் கனதியான சொற் கட்டுமானங்களை எழுப்பி வியக்கவைக்கிறார்.

“அலை நீளங்களில் மடித்த
நிறங்களை மென்று
மழைநீர்மை துப்பிய தீற்றல்
வானவில்”

என அறிவியல் பேசுகின்றார். ஒரு பொருளால் கடத்தப்படும் ஒளியின் சேர்மானக் காட்சி வளையை எவ்வளவு அழகாகப் பதிவாக்கியுள்ளார். அலை நீளம் அதிகமுள்ள சிவப்பு, மஞ்சள், செம்மஞ்சள் ஆகியவற்றுக்கும் அலைநீளம், குறைந்த ஊதா, நீலம், கருநீலம் ஆகியவற்றுக்கும் இடையே பச்சை அமைந்ததாக வானவில் காணப்படும். அத்தகைய பசுமையினை மையமாகக் கொண்டு இவரின் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நிறமாக இனங்கண்டு பசுமையில் மையங்கொள்ளும் போது பரவசமடைகின்றோம்.

அற்புதமான அகவெளிப்பாட்டினைக் கொண்டதாக, நடப்பியலும் புனைவும் சங்கமித்த “அர்த்த நாரியாகக் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன.

“மிகக் கொடுமான
நினைவுத் திறனுக்கும்
அதிதீவிர மறதிக்கும் நடுவில்
முடிச்சிட்டுக் கொண்டு
முனைகளில் தவிப்பில்
ஒரு பொம்மலாட்டம்
காலிசெய்த வீட்டின் தொழுவத்தில்
முன்னர் கட்டியிருந்த
முளைக்குச்சியைச்
சுற்றி வருகிறது கன்றின் பாதங்கள்;
கயிறுகளின் நடுவலில் நேரலாம்
கணநேர வாழ்வொன்று”

இவ்வாறு வாழ்வின் யதார்த்தத்தை அனுபவக் குவியலாக்கி இனிப்பும் கசப்பும் கலந்த இருமை நடப்பியலின் வெட்டு முகமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறார். இன்னும் இன்னும் அற்புதமான கவிதைத் தொகுப்புகளைத் தரவேண்டும் என வாழ்த்தி நிறைவு செய்கிறேன்.

“அசை” மலரன்னையின் சிறுகதைத்தொகுப்பு ஓர் அறிமுகம்

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

ஈழத்தின் இலக்கியப் பரப்பில் நன்கறியப் பட்டிருக்கும் ஒரு பன்முகப் படைப்பாளர் மலரன்னை. பிறநாடுகளிலும் வானொலி, சிற்றிதழ்கள், வலைத் தளங்கள், மாதவெளியீடுகள் எனப் பல ஊடகங்களுக்கும் படைப்புகளை எழுதியவர். இன்னமும் எழுதிவருபவர்.

நாவல்கள், குறுநாவல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புகள் எனப் பலவற்றை நூலுருவில் கொண்டு வந்திருக்கும் இவர், வானொலி நாடகங்கள் பலவற்றையும் எழுதிப் பல பரிசுகளை பெற்றதுடன், ஏராளமான நேயர்களையும் கொண்டிருப்பவர்.

பல ஆங்கிலக் கட்டுரைகளையும் மொழி பெயர்த்திருக்கும் இவர் கவியாற்றலும் கைவரப் பெற்றவர். படைப்புகளுக்கான விருதுகள், பட்டங்கள், பாராட்டுச் சான்றிதழ்கள் எனப் பலவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், அமைதியாகப் பாயும் பேராறு போல் ஆர்ப்பாட்டங்களேதுமின்றி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்.

அண்மையில் இவரது தொடக்ககாலத்து இருபத்தொரு சிறுகதைகள் தொகுப்பாக, “அசை” என்னும் நூல்வடிவில் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஜீவநதி கலையகத்தின் 185 ஆவது வெளியீடாக இத்தொகுதி மலர்ந்திருக்கிறது.

இத்தொகுப்பின் சிறுகதைகள் ஈழத்தமிழர்களின் இனவிடுதலைப்போர் உச்சங்கொள்ளத் தொடங்கிய 1990 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியை களமாகக் கொண்டமைந்திருப்பதை காணலாம். வாசகர்களுக்கு தொகுப்பின் எல்லாக்கதைகளும் ஒரே கருவைக் கொண்டிருப்பதான தோற்றத்தை ஏற்படுத்தினாலும், இவையாவும் ஒரே காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை. வாசிப்பின் போது, காலப்பகுதியையும் கவனத்திற்கொள்ளவேண்டும் என்கின்ற குறிப்பையும் நான் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக பெண்களின் சமூகம் சார்ந்த பிரச்சினைகளையும் இங்கே கதையாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார் மலரன்னை. மருத்துவராகவிருக்கும் ஆணின் பெற்றவர்கள், மருத்துவராக இருக்கும் பெண்ணின் குடும்பத்தினரிடம் சீதனத்தை எதிர்பார்ப்பதும், மருத்துவரான பெண் அதை எதிர்த்து நின்று வென்றுகொள்வதையும் ஒருசிறுகதையிற் பதிவு செய்கிறார் கதையாசிரியர். இதனூடாக மலரன்னையின் சமூகவுணர்வையும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இக்கதைகள் அக்காலப்பகுதியின் துயரம் நிறைந்த வாழ்வியல், அந்தச் சூழலில் வாழ்ந்த

மக்களின் மனநிலை, இளையோர்களின் மனவெழுச்சி என்பவற்றைச் சித்தரிப்பனவாக உள்ளன. அந்தந்த சூழலில் மக்களின் இயல்பான பேச்சுவழக்கும் சிறப்பாக உள்வந்திருக்கிறது. கதைமாந்தர்கள் யாவரும் நம்முடன் வாழ்ந்த வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற நெருக்கமான மனிதர்களின் நினைவுகளை எமக்குள் கிளர்த்து கிறார்கள். இதுதான் ஒரு கதாசிரியரின் வெற்றியாக அமைகிறது.

இவர்களின் இப்பேச்சுமொழி கதைகளை இன்னமும் அழகாக்குகிறது. போரின் இழப்புகள்தான் தொடர்ந்தும் இளையோர்களைப் போரின் பக்கம் இழுத்துச்சென்றிருக்கிறது, போராட்டத்தில் இணைய வைத்திருக்கிறது என்கின்ற கருத்தை ஆழமாகப் பதிவாக்கியிருக்கிறார் மலரன்னை. இதுவொரு வரலாற்றுப்பணி என்றுதான் பார்க்கப்படவேண்டும்.

இவையாவும் போர்ச்சூழலில், பொருளாதார தடைகள் நடுவே, நெருக்கடிகள் மிகுந்த கட்டங்களிலும் உறுதிதளராத மக்களிடம் உண்மைச் செய்திகளையும் தகவல்களையும் சென்றடையவைப்பதற்காக, வெளியான ஈழநாதம், வெளிச்சம் இதழ், சுதந்திரப் பறவைகள் போன்ற ஊடகங்களில் வெளிவந்தவை.

இலக்கியப்படைப்புகள் காலத்தை பதிவு செய்பவை. அடுத்துவரும் தலைமுறையினருக்கு அவர்தம் முன்னோர்களின் வாழ்நிலைகளையும், கலை பண்பாடுகளையும் எடுத்துரைப்பவை. இந்தவகையில், பேரன் பிற்குரிய மலரன்னையின் படைப்புகளும் காலத்தைப் பதிவாக்கி, காலங்கடந்தும் நிலைத்துநின்று, உண்மையின் சான்றுகளை எடுத்துரைப்பனவாக இருக்கின்றன.

முன்னோர்களின் வலிநிறைந்த வாழ்வையும், வரலாற்றில் மறக்கமுடியாத துயரங்களையும் அடுத்த தலைமுறையினர் உணர்ந்துகொள்ளும் போது தான், தங்களுக்கான தெளிவான வாழ்வை அவர்கள் உருவாக்கிக் கொள்ளமுடியும். இவ்வாறாகத்தான் மலரன்னையின் “அசை” என்னும் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளை நாங்கள் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். இவை வெறுமனே ஆக்கப்பட்ட கதைகளல்ல. கண்ணீரும், செந்நீரும் கலந்த படைப்புகள் என்பது உள்வாங்கப்படவேண்டும்.

நூலாசிரியரையும், வெளியீட்டாளர்களையும் வரவேற்ற இந்நூலை வாங்கி ஊக்கம் தரவேண்டுமெனக் கேட்டுநிற்பதுடன், நூலாசிரியர் மலரன்னைக்கும், நூலை வெளியிட்டிருக்கும் ஜீவநதி கலையகத்தினருக்கும் பெருநன்றி தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

கனவுகளால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள றியலாசின் யசோதரையின் வீடு

ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்

கிழக்கிலங்கை மருதமுனையைச் சேர்ந்த றியலாஸ் அவர்களின் முதல் தொகுதியாக வெளிவந்திருக்கிறது யசோதரையின் வீடு. சமூகவியல் முதுமானிப் பட்டதாரியான றியலாஸ் அவர்கள் தற்போது ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். இவர் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் கவிதைகளையும் அரசியல் மற்றும் இலக்கியம்சார் கட்டுரைகளையும் எழுதிவருவதுடன் இதழ்கள், முகநூல் மற்றும் உரையாடல்கள் வழியாகவும் தனது இலக்கியச் செயற்பாட்டினை முன்னெடுத்து வருகின்றார். இயற்கை மீதான காதலுடன் சமூக அக்கறை சார்ந்தும் சமூக இயங்கியலுக்கு அடிப்படையான அரசியல் நிலமைகளை நாடகக்காகவும் வெளிப்படுத்தும் 46 கவிதைகளையும் இறுதியில் கருணாகரன் அவர்களின் நயப்புரையினையும் தாங்கியதாக வெளிவந்திருக்கின்றது யசோதரையின் வீடு.

சுதந்திரமான ஒரு உலகில் வாழ்வதற்கான விருப்பும், தாகமும் கனவுகள் வாயிலாக கவிதைகள் முழுவதும் வியாபித்து நிற்கின்றன. கனவு வெளியெங்கும் பறந்துதிரிந்த வேளையிலே தூக்கம் கலைந்து விழி திறந்ததும் சுதந்திர வானிலே பறந்து திரிந்தது கனவென்கின்ற நிஜம் உணரப்படுதலை மிகவும் இலாவகமாகவும், எளிமையாகவும் சித்திரித்துள்ளார். இதனை

“கனவு வெளியெங்கும்

இறக்கை முளைத்த பறவையாய் பறக்கிறேன்.

நானே பலதாய்

நானே சிலதாய்

நானே ஒன்றாயும்

அதன் இருண்ட கோடுகளையும் தாண்டி பறக்கிறேன்.

எனது உலகத்தின் நுழைவாயிலை

தரிசிக்கும் கணத்திந்தான்

தூரதிட்வசமாக விழி திறக்கிறேன்.

இறக்கை உடையும் சப்தம் மட்டும் கேட்கிறது”

என “டொக்...டொக்..டொக்...” என்கின்ற தலைப்பினாலான கவிதையில் கண்ணொர முடிகின்றது.

யசோதரையின் வீடு என்கின்ற தலைப்பிலே கவிதை எதுவும் நூலினுள் இடம்பெறவில்லை ஆயினும் “ ‘ம்’ என்பது ஓசையல்ல மொழி” என்ற கவிதை யசோதரையின் வீடு குறித்தே பேசுகின்றது.

அதாவது நம் இலங்கைத் திருநாட்டை யசோதரையின் வீடாக சித்திரித்து சுற்றிலும் நீரினால் சூழப்பட்ட அழகிய அவ்வீட்டிலே சுதந்திரமாகத் திரியும் யசோதரையையும் தனக்குத் துணையாக அவள் கூண்டிலே அடைத்த கிளியையும் சாடியிலிட்ட செடியையும் நம் நாட்டில் வாழும் மூவினமக் கருக்குமான குறியீடாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதை ஆழமான வாசிப்பின் மூலமே புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இக்கவிதையை மேலோட்டமாகப் பார்ப்பின் வெறுமனே இயற்கையை நேசிக்கும் பாங்கினாலான கற்பனைக் கவிதையாகவே புலப்பட்டாலும் அதனோடு ஒன்றித்து ஆழ்ந்து வாசிக்கும் போது அது சொல்ல வருகின்ற மிகப்பெரும் உண்மையும் அதன் பின்னாலுள்ள அரசியலும் தெளிவாகின்றது.

இவ்விதம் மரம், செடி, கொடிகள், பறவைகள், வானம், மழை, கடல் என விரிந்து பரந்துள்ள இயற்கையைப் பாடுபொருளாகக் கொள்ளும் போது கவிஞரின் இயற்கைநேசமும் அவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நம் சமூகத்து அரசியல் நிலமைகளை துசகமாக உணர்த்துகையில் அவரது அரசியல் ஞானமும், இவற்றிற்கு மேலாக மனிதர்களையும் அவர்களின் மனவுணர்வுகளையும் கவிதையாக்கும் போது அவரது மானிடநேயமும் பேய்கள் பற்றிய அச்சமூட்டும் தொன்மத்தை உடைத்து பேய்களும் அழகானவை என்கின்ற மாறுபட்ட கருத்தை முன்வைக்கின்ற போதும், பாட்டியைப் பிணையிலாவது விடுவிக்கவும் என பழைய பாட்டி வடைசுட்ட கதையை புதுமைப்படுத்த முனைகின்ற வேளையில் மரபுகளை உடைத்து காலத்திற்கேற்றவாறான புதுமைகளை உண்டு பண்ண விரும்புகின்ற கவிஞரின் சிந்தனைச் சிறப்பையும் இனங்காண முடிகின்றது.

கவிதைகளில் ஆங்காங்கே இருண்மைத் தன்மை புலப்படுவது போல் தென்படினும் எளிமையான சொல்லாடல்கள் மூலம் வாசகர்கள் நாளாந்தம் கண்டு கேட்டு அனுபவித்த அம்சங்களின் ஊடாக அவற்றுக்குப் பின்புலத்தில் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருந்து மக்களை இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் தத்துவங்களையும் அரசியல் நிலமைகளையும் உள்ளடக்கியதாக “யசோதரையின் வீடு” கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளமை பாராட்டுதற்குரியதே ஆகும்.

பேசும் இதயங்கள்

1) ஜீவநதி இதழின் பிரதம ஆசிரியர் மற்றும் அதில் கட்டுரை எழுதி இருக்கும் யதார்த்தன் அவர்களுக்கும்,

நீங்கள் கீழ்வரும் பதிவை உங்கள் இதழில் பதிவிட வேண்டும் அல்லது உங்கள் வாசகர்களுக்கு கொண்டு செல்ல வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“சித்தார்த்தனின் வினோதச் சம்பவங்கள்” என்ற எனது நாவல் எதிர் கொண்டிருக்கும் கடுமையான விமர்சனங்கள் அளவு சமகால இலக்கிய உலகில் எந்த நாவலும் எதிர் கொண்டிருக்கவில்லை என நினைக்கிறேன். அந்தளவு பலர் தமக்கு தமக்கு தெரிந்தளவு எழுதிப் பேசி தாக்கி வருகிறார்கள். அது பொருட்டல்ல. பாராட்டுக்கள் பெறுவதற்கு எழுதுவது எமது நோக்கமாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அது மட்டுமின்றி சம கால நாவல்களைக் காரசாரமாக விமர்சிக்க வேண்டும் எனப் பேசியும் விமர்சித்தும் வந்திருக்கிறேன். இதனால் இந்த நாவல் பற்றி - அதன் இலக்கியத் தரம் பற்றி முன்வைக்கப் படும் அடிப்பாடுகள் எழுதப்பட வேண்டியவையே. உண்மையில் வடிவம், கதைப் பொருள், ஆக்கம் பற்றி மேலும் மேலும் ஆழமான உரையாடல் வேண்டும். இதை நீங்கள் செய்யலாம். ஆனால் பொய் எழுத முடியாது. கண்டபாட்டுக்கு அவதூறு செய்யமுடியாது.

நான் திருட்டுக் குற்றச் சாட்டு வைப்பதாகவும் - அதுவும் வியாபார நோக்கிற்காக முன் வைப்பதாகவும் நீங்கள் எழுதி உள்ளீர்கள். அதுவும் என்னைத் தெரிந்ததாக சொல்லிக் கொள்ளும் யதார்த்தன் இவ்வாறு எழுதி இருப்பது மன வேதனையைத் தருகிறது. ஷோபாசக்தி தன்னைப் பெரிய “கனவானாக” கற்பனை செய்து கொண்டு செய்யும் கீழ்த்தரமான அதே அவதூறை யதார்த்தனும் செய்திருப்பது அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது.

ஒரு விசயத்தை எழுத முதல் அது பற்றி ஏற்கனவே நடந்த உரையாடல் - பதிவுகள் பார்த்து எழுத முடியாதா? ஒருவர் மேல் குற்றச் சாட்டு வைக்க முதல் அவர் என்ன சொல்லி இருக்கிறார் என ஒரு சொட்டுக் கவனம் எடுக்கக் கூடாதா? நான் எங்கு எப்பொழுது “திருட்டு” குற்றச் சாட்டு வைத்து இருக்கிறேன்? இப்போது மட்டுமல்ல - இதுவரை காலமும் எம்முறையில் வியாபார நோக்கிற்காக இலக்கியம் செய்து இருக்கிறேன்?

திருட்டு என்ற சொல் பொருத்தமற்றது என மறுத்து நான் எழுதி இருக்கிறேன், இது தவிர அகழ் இணைய இதழுக்கு வழங்கிய செவ்வியல் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதை விரிவாக விளக்கியிருக்கிறேன். (இலக்கியம் என்பது தான் தோன்றித் தனமாக வருவதில்லை அகழ் <http://akazhonline.com/?p=2786>) இது பற்றி ஷோபாசக்தியுடன் நேரடியான உரையாடலிலும் தெளிவு படுத்தி இருக்கிறேன். படிப்பதற்கு வசதியாக நேர வரிசைப்படுத்திக் கூட எனது வலைத்தளத்தில் இது பற்றி பதிவு செய்து உள்ளேன் (திரள் விமர்சனக் கூட்ட சர்ச்சைப் பின்னணி <http://senan.co.uk/?p=404>). தயவு செய்து படிக்கவும்.

இது ஒன்றைக்கூட நீங்கள் பார்க்கவில்லையா?

ஷோபாசக்தி மிக மட்டகரமாக விவாதம் செய்பவர். அத்தகைய விவாத முறை தமிழ் இலக்கியத்தில் வேறென்றி விடக்கூடாது. சமீபத்தில் சக எழுத்தாளர் அனோஜன் மேல் நடந்த கூட்டுத் தாக்குதல் நல்ல உதாரணம். இதற்கு விரிவாக அனோஜன் எழுதிய பதிலுக்கு அவர்கள் பதில் என்ன சொன்னார்கள்? (மாற்றிப் பேசுதலும் மறைமுக சாதியமும்! அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன் - annogenonline.com)

தாம் கொக்கரித்து சிரிக்கிறோம் என்றார்கள் - கூடிச் சிரித்து மழுப்பி மறைந்து நிற்கிறார்கள். செய்த அவதூறு பற்றி கேட்பார் இல்லை - அது பற்றி குற்ற உணர்வு ஒரு சொட்டும் இல்லை. இதுதான் சமகால விஷம் கலந்த உரையாடல் சூழ்நிலை. இதைத் தவிர்த்து நீங்கள் இந்த நாவல் விமர்சனத்தை பார்ப்பது தவறு என்றே கருதுகிறேன்.

இரண்டு நாவலும் வெளிவரட்டும் அதை வைத்துப் படிப்பவர் முடிவு எடுக்கட்டும் எனச் சொன்ன நான் வியாபாரியா - விழுந்து குதித்து பொய் பேசி அடிபாட்டை ஆரம்பித்து வைத்த ஷோபாசக்தி வியாபாரியா? ஷோபாசக்தியின் “வியாபார” விளையாட்டு உத்திகள் பற்றி பலர் எழுதி இருக்கிறார்கள். திரள் குழுமத்தின் இந்தநாவல் விமர்சனத்துக்கு வந்த சாருநிவேதிதா எப்படி பேசி இருக்கிறார் எனப் பார்க்கலாம் (ஒளிப்பதிவு உண்டு). இந்த நாவல் விமர்சனத்துக்கு இரண்டு டொரு நான் முன்பு -நீண்ட நாட்களில் பின் - ஷோபாசக்தியுடன் உரையாடியது பற்றி அவர் பதிவு செய்து இருக்கிறார். இவ்வாறுதான் சீரழிந்து கிடக்கிறது இலக்கிய உலகு. இதை விளக்கிக் கொள்வது தமிழ் இலக்கிய சூழலை மாற்றுவது மிக அவசியம்.

இரண்டு நாவல்களையும் படித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து யதார்த்தன் தனது கருத்தைப் பதிவு செய்வது வரவேற்கத் தக்கது. அதுபோல் கவிஞர் ரியாஸ் குரானா தனது கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார் (பார்க்க - ஷோபாசக்திக்கும் சேனனுக்கும் இடையில் சிக்கித் தவிக்கும் “ஐடியாத் திருட்டு” குறித்த சிறு அலசல்-கட்டுரை-றியாஸ் குரானா (https://naduweb.com/?p=15991&fbclid=IwAR2-YRDksYyR910iqMyDoB3At_uVtZt-ksVDUJALVfdNox35XmP7jYtYtg). என்னை யாரென்றே தெரியாத தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் வே.ராமசாமி எழுதியதில் இருந்துதான் சர்ச்சை ஆரம்பித்தது என்பதைக் கவனிக்க. தவிர நேரடியாக பார்த்த பேசிய விபரங்களை திரு வாசன் அவர்கள் பதிவு செய்துள்ளார் (ஷோபா சக்தியின் “இச்சா” நாவல் இலக்கிய மோசடியா? ஒரு சாட்சியின் வாக்குமூலம் <https://tamil.indianexpress.com/literature/writer-shoba-sakthi-ichchanovel-controversy-writer-senan-217746/0>)

யார் யார் என்ன குற்றச் சாட்டுகள் வைக்கிறார்கள் என்ன உரையாடல் நடக்கிறது என எதுவும் தெரியாது யதார்த்தன் எழுதி இருக்கிறார் - அல்லது இவை அனைத்தையும் புறம் தள்ளி வைத்து விட்டு ஷோபாசக்தியைப் பின்பற்றி எழுதி இருக்கிறார். இந்த விவாதம் தொடங்க முதலே பல்வேறு அடிப்பாடுகள் மிக கேவலமாக நடந்து முடிந்து விட்டன. எழுத்தாளர் சயந்தன் போன்றவர்கள் மேலும் பல்வேறு நெருக்கடிகள் உருவாகி இருந்தன. அந்த அடிபாட்டில் சம்மந்தப் படாது இருந்த போதும் வலியுறுத்து என் மேலும் அவதூறுகள் பரப்பப்பட்டது. கொரோனா காலத்து இலக்கிய அடிப்பாடுகள் எனத் தனிப் புத்தகமே போடக்கூடிய அளவு அடிப்பாடுகள் நடந்தன - நடந்துகொண்டு இருக்கின்றன. அணி பிரிந்து நடக்கும் இந்த அடிபாட்டின் பக்க விளைவு இந்த நாவல் விமர்சனங்களிலும் பார்க்க கூடியதாக இருக்கிறது. இவற்றை நீங்கள் முழுமையாகப் பார்க்க வேண்டும்.

சிறுமைத்தனமான எழுத்தில் இறங்கவேண்டாம். சிந்தித்துச் செயற்படுங்கள் - எழுதுங்கள் என யதார்த்தன் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் குறிப்பிடத் தக்கதாக கருதும் லண்டன்காரர் நாவலையே ஒரு தோல்வியடைந்த நாவல் என நான் சொல்லி இருக்கிறேன். நீங்கள் எது வேண்டுமானாலும் எழுதுங்கள். இந்த நாவல் தோல்வி என்பதை அது வெளிவர முதலே நண்பர்களுடன் பேசி

“புதுமை; எழுத்து என்பது இல்லாது போய்க் கொண்டிருப்பது ஆச்சரியமான விடயம் இல்லை. நான் பல பரிசோதனை முயற்சிகளைச் செய்கிறேன். நேர்கோட்டில் எழுதும் நோக்கம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. வெவ்வேறு வடிவங்கள் பற்றித்தான் எனது ஆவல். ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் எழுத்துக்களில் கவர்ச்சி உண்டு எனச் சொல்லி இருக்கிறேன். இது தவிர நான்தான் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நவீனத்துவத்தின் தந்தை என்பதுபோல் எங்கு பேசி இருக்கிறேன்? தமிழ் இலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்டஷோபாசக்தி மேற்கோள் குறிக்குள் போட்டு நான் சொன்னதாக பின்வருமாறு ஒரு பச்சைப் பொய்யை எழுதி இருக்கிறார்.

“நான் புதிய வடிவத்தை தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அளிக்கிறேன். ஒரேவகையான யதார்த்தவாத எழுத்து முறையில் சோம்பிக் கிடக்கும் தமிழ் இலக்கியத்தை புதிய வடிவச் சோதனையால் நெம்பிவிடுகிறேன்” (28-feb - 2021 முகப்புத்தகப்பதிவு.

இதை நான் எங்கு எப்ப சொல்லி இருக்கிறேன். ஆதாரம் வழங்க வேண்டிய எந்த பொறுப்பும் அவருக்கு இல்லை. ஆனால் இவ்வாறு ஒரு படு பொய் எழுதி பின்பு அதை வைத்து என்னை கேவலமாக அவரால் தாக்க முடிகிறது. இலக்கிய உலகு அதை ஆவெண்டு பார்த்துக் கிடக்கிறது. இலக்கியக் கோட்பாடு - நவீன இலக்கியம் என்பன பற்றி இதுவரை ஒரு கட்டுரை கூட ஷோபசக்தி எழுதியது கிடையாது. “ஒரு நல்ல கட்டுரை அதைச் செய்யும். வாசிப்பவர்களின் மன நிம்மதியைக் குலைப்பதுதான் நல்ல எழுத்து என்றொரு இலக்கியக் கோட்பாடு கூட உண்டு” என போகிற போக்கில் அவர் ஒருமுறை எழுதி இருப்பார். ஐயா அது என்ன கோட்பாடு? எங்கு எழுதப் பட்டிருக்கு என கூட்டிக் காட்டுங்கள் என கோரியதற்கு இன்றுவரை பதில் இல்லை. சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வருவதற்கு.

மேற்சொன்ன அவதூறின் பின் தனது “நவீன இலக்கிய” அறிதலை பின்வருமாற எழுதிக் காட்டி உள்ளார் ஷோபசக்தி.

“இந்த வடிவச் சோதனை, புது எழுத்து, இருப்பியல் வாதம், அமைப்பியல்வாதம், பின்நவீனத்துவம் என்றெல்லாம் தமிழ் இலக்கியம் பாய்ச்சல் காட்டி சில பத்தாண்டு களாகின்றன. எந்த இந்திய மொழியிலும் நடைபெறாத அளவிற்கு, தமிழிலேயே இத்தகைய முயற்சிகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்றே நான் நம்புகிறேன். இன்றிலிருந்து சரியாக அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு வெளியாகிய எஸ்.பொவின் “தீ” நாவலிலேயே இத்தகைய புது எழுத்தும் வடிவச் சோதனையும் நிகழ்ந்தேறின. அதைத் தொடர்ந்து எத்தனை எத்தனையோ படைப்பாளிகள் யதார்த்தவாத கதை சொல்லலை மீறிப் புதிய வடிவங்களைச் சாதித்தார்கள். தமிழவன், சாரு நிவேதிதா, கோணங்கி, இராகவன், பிரேம் - ரமேஷ், சுரேஷ்குமார இந்திரஜித், யுவன் சந்திரசேகர், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்... என்றொரு பெரும் வரிசையேயுள்ளது. எம்.ஜி.சுரேஷ் கியூபிஸ நாவலையே எழுதிக்காட்டினார். பேராசிரியர் ச. ராஜநாயகம் எல்லாம் வேற லெவல்! அவரின் “சாமிக்கண்ணு எனச் சில மனிதர்களின் கதைகள்” என்ற புது வடிவ நாவலைப் படித்தெல்லாம் தமிழன் நாண்டுகொண்டு சாகாமல் நட்டுக்கொண்டுதான் நிற்கிறான் என்பதே எம் பெருமைமிகு வரலாறு. நிலவரம் இப்படியிருக்கும் போது “நானே புதிய வடிவத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கும் மெசியா” என்ற கோதாவில் அருமை நண்பர் சேனன் கொந்தளிப்பது வரலாற்று வழுவே.”

இவ்வளவுதான் அவரது “நவீன இலக்கியம்” பற்றிய அறிதல். எவ்வளவு குறுகி நிற்கிறது இது என்பதை உலகில் நடக்கும் நவீன இலக்கிய நடைமுறைகள் பற்றி அறிந்தவர்கள் அறிவர்.

இதுவரை தமிழில் யாரும் புதுமையாக எழுதவில்லை - பரிசோதனை முயற்சி செய்யவில்லை என எங்காவது சொல்லி இருக்கிறேனா? எழுதி இருக்கிறேனா? அவற்றின் போதாமை பற்றி பேசி வருகிறேன். சம கால முதுகு சொறியும் இலக்கிய உலகில் இது அரிதாகி வருவது பற்றி பேசி வருகிறேன். ஆனால் உதாரணம் எனச் சொல்லி ஷோபாசக்தி தந்திருக்கும் “லிஸ்ட்” அவரது தமிழ் இலக்கிய அறிதலின் போதாமையைத்தான் காட்டி நிற்கிறது. தஞ்சை பிரகாஸ் தொடங்கி கோணங்கி வரை விடுபட்டவைகளை இணைத்து புதிய விளக்கம் ஒன்றை யாராவது எழுதுங்கள். அது கிடக்க இந்த எழுத்துக்கள் பற்றி ஷோபசக்தி என்ன எழுதி இருக்கிறார்? அடிப்படை நேர்மை அற்ற முறையில் என்னைத் தாக்குவதற்காக பொய்யும் பிரட்டும் செய்யும் இவர் ஒருமுறை என்னிடமும் அ.மார்க்கிடமும் இருப்பியல்வாதம், அமைப்பியல்வாதம், பின்நவீனத்துவம் எல்லாம் கற்றுக் கொண்டதாக எழுதி இருக்கிறார். மறந்து விட்டார் போலும். அதை அப்போது படித்த போது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவருக்கு கோட்பாடு பற்றி அவ்வளவு படிப்பு ஆர்வம் இருந்து இருந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் கூடச் சொல்லிக் கொடுத்து இருக்க முடியும். அடிப்படை நேர்மை அற்ற முறையில் வாய்க்கு வந்தபடி அவட்டுவது வம்பு பேசுவது எல்லாம் விமர்சனம் என நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா? ஷோபாசக்தி இந்த எழுத்துக்களை ஒருபோதும் சிலாகித்து பேசியதோ எழுதியதோ இல்லை. அதைச் செய்ய வேண்டும் என நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏனெனில் அத்தகைய ஜோன்றா அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை அவர் வாசிப்பதும் இல்லை - அது அவர் உரிமை. ஆனால் என்னைத் தாக்குவதற்கு இவற்றைக் காவிக் கொண்டு வருகிறார் அவர். இது எத்தகைய நேர்மை?

தமிழ் இலக்கியம் சார் பார்வையே இவ்வளவு போதாமை என்றால் - மற்ற மொழி இலக்கியங்கள் பற்றி எப்படிப் புரிய வைப்பது. ஜேம்ஸ் ஜோய்சின் உளிகில் பற்றி உரையாடுவோம் வாருங்கள் என இவர்களை அழைக்க முடியுமா?

உங்கள் வசதிக்காகப் பொய் பேசுவது. அந்த அடிப்படையில் உங்களுக்கு வசதியான கருத்துக்களை திணிப்பது. வலிந்து வாதிடுவது மூலம் அதை நிறுவ முயல்வது. பின்பு அதற்கு அப்பால் உண்மை இல்லை என வால்கலை வைத்து நிறுவ முயல்வது - அணி திரண்டு அடிபடுவது. இதுதான் சம கால இலக்கிய வெளி நமக்கு வழங்கும் வழிமுறையா? இந்த உலகில் இருந்து விலத்தி இருக்கவே விரும்புகிறேன். என்னை இத்தகைய தமிழ் “இலக்கிய உலகில்” ஒருவராக பொருட்படுத்த வேண்டாம். ஆனால் எனது எழுத்தை யாராலும் நிறுத்தி விட முடியாது. யாரவது “எமாளி பதிப்பகம்” தனது பணத்தை இழந்து என்னைப் பதிப்பிக்க கிடைக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படின் ஏதாவது இலக்கியம் வெளியிடுவேன். அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காத பொழுது எழுதியவைகளை கையெழுத்துப் பிரதிகளாக நண்பர்கள் படிக்கட்டும். ஆனால் சுமமா கிடப்பவனை இழுத்து வைத்து அவதூறு செய்வீர் ஆயின் அதை கடுமையாக எதிர்த்துத்தான் எனது எழுத்து தொடரும்.

- சேனன்

கே.எஸ். சிவகுமாரன், க.சட்டநாதன், செங்கை ஆபிரியான், தெனியான், குமுந்தை ம.சண்முகலிங்கம், கே.ஆர். டேவிட். அ. யேசுராஜ போன்ற உன்னத படைப்பாளிகளுக்கு ஜீவநதி சிறப்பிதழை வெளியிட்டு பெருமையடைந்தது. தொடர்ந்தும் ஈழத்து மூத்த எழுத்தாளர்களது சிறப்பிதழ்களை ஜீவநதி தொடர்ச்சியாக வெளியிடுவது என்பதை வாசகர்களுக்கு தெரிவித்து கொள்வதுடன் சந்தர்ப்பணம் 12 இதழ்க்கே கணிக்கப்படும். ஆண்டுசந்தா என்பதை விடுத்து 12 இதழ்க்குக்கானதாக கொள்ளப்படும். சிரமத்துக்கு மன்னிக்க.

- ஆசிரியர்

கூலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடட்

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

PRINTERS & WEDDING CARDS

OFFSET - DIGITAL - SCREEN PRINTING

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிரிண்டிங்
தேவைகளையும் உடனுக்குடன் தரமாகவும், நேரத்தியாகவும்
பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்

ஒரு நாள் அழைப்பு..!
வாழ்நாள் கிணைப்பு..!!

தீருமண
அழைப்பீதழ்களின்
காட்சியறை

- ஒவ்வொரு ப்றத்திங்
- ஸ்க்ரீன் ப்றத்திங்
- டிஜிட்டல் ப்றத்திங்
- கலர் ப்றத்திங்
- க்ராபிக் டிசைன்
- கைப் செற்றிங்
- கைத்திங்

மற்றும் பல உங்களுக்குத் தேவையான
பிரிண்டிங் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்...

MATHI
COLOURS

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

021 222 9285

mathicolours@gmail.com

CUSTOMERCARE
077 722 2259